ÇOKSATAN

KAFES

KİTABININ YAZARINDAN

KIRMIZI PİYANO

SESE KULAK VERME

JOSH MALERMAN

ÇÖLDE KEŞFEDİLEN, KAYNAĞI BELİRLENEMEYEN BİR SES...

Philip Tonka ve grubu The Danes'in bir sonraki hit şarkıları için umutsuzca ilham arama çabaları, Amerikan ordusundan bir generalin ziyaretiyle bölünmüştü. Bir Afrika çölünde nükleer silahları bile etkisiz hale getirebilen bir ses keşfeden Amerikan ordusu, bu sesin kaynağını bulmak için Philip ve arkadaşlarını bir göreve göndermek istiyordu. Bu keşif yolculuğu, kızgın çöl kumları arasında gömülü kalmış bir gizemin kalbine yapılan bir yolculuğa dönüşecekti.

Amerika'da, gözlerden saklı bir hastanede Ellen isimli bir hemşire, vücudundaki tüm kemikleri kırılmış bir hastaya bakıcılık yapıyordu. Hasta nasıl bu şekilde yaralandığını bilmiyordu fakat vücudu mucizevi bir hızla iyileşiyordu. Başına gelenler hakkında her geçen gün daha çok şeyi hatırlayan bu gizemli hasta, Ellen'ı hiç beklemediği bir yola sokacaktı. Peki bu gizemli hastanın Afrika'daki olaylarla ne gibi bir ilgisi vardı?

• • •

"Josh Malerman'ın *Kafes*'i beklenmedik ve dehşet vericiydi. Korku okurları *Kırmızı Piyano*'da da benzer hisleri yaşayacak."
–Booklist

B&S

Çeviren: Aslı Dağlı

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

25 TL

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786053 757276

"Sınır bilmeyen bir türde sınır tanımadan yazan Malerman, yirminci yüzyılın büyük korku ustaları Shirley Jackson ve Robert Aickman'ın yaptığı gibi dehşeti ve tüyler ürperten tuhaflığı anlatmayı çok iyi başarıyor. Bu son romanını da okurlar çok sevecek."

–Library Journal

"Malerman'ın üslubu heyecan verici bir deneyim sunuyor. Konu ne kadar gerginse, yazarın üslubu da o kadar kusursuz."

–NPR

"Malerman'ın yaratıcılığına söylenecek tek söz yok. Yazarın rahatsız edici, korku veren, karanlık ve sürükleyici ikinci romanı ise bu yıl okuyacağınız en sıradışı kitaplardan biri olacak."

–Kirkus

Josh Malerman

24 Temmuz 1975'te doğdu. Çıkış kitabı olan *Kafes*, 2014'te yayımlandı. Michigan'da yaşamakta olan Malerman, "The High Strung" grubunun solistidir.

Yazarın yayınevimizden yayımlanan diğer kitapları:

- *Kafes* (2015)
- *Gölün Dibindeki Ev* (2017)

JOSH MALERMAN

24 Temmuz 1975'te doğdu. Çıkış kitabı olan *Kafes,* 2014'te yayımlandı. Yirmi birinci yüzyılda yazılan en iyi korku romanlarından biri olarak görülen kitap This Is Horror Ödülü'nü kazanmasının yanı sıra Bram Stoker Ödülü, James Herbert Korku Ödülü ve Shirley Jackson Korku Ödülü gibi prestijli ödüllerde boy gösterdi.

Michigan'da yaşamakta olan Malerman, "The High Strung" grubunun solisti ve söz yazarıdır.

KIRMIZI PİYANO

JOSH MALERMAN

ithaki

B&S

Josh Malerman

24 Temmuz 1975'te doğdu. Çıkış kitabı olan *Kafes*, 2014'te yayımlandı. Michigan'da yaşamakta olan Malerman, "The High Strung" grubunun solistidir.

Yazarın yayınevimizden yayımlanan diğer kitapları:

- *Kafes* (2015)
- *Gölün Dibindeki Ev* (2017)

Kırmızı Piyano
Josh Malerman

Orijinal Adı:
Black Mad Wheel

İthaki Yayınları - 1272

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editörler: *Alican Saygı Ortanca - Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-727-6

Sertifika No: 11407

© Josh Malerman, 2017
Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2017
© İthaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu kitabın telif hakları Jenny Meyer Literary Agency, Inc. aracılığıyla alınmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Josh Malerman

KIRMIZI PİYANO

Çeviren
Aslı Dağlı

2012 yılının mayıs ayında High Strung olarak ¿Posible ó Imposible? isimli albümümüzün lansmanında çalmıştık. Mikrofonu yerine takmış ve Derek (davulcumuz) ile birlikte sallana sallana bardan tam çıkıyorduk ki barın gölgelerinin arasından küçük bir şeytan çıkageldi. Baş döndürücü yemyeşil gözleri, upuzun bacakları vardı. O denli uzunlardı ki bodruma kadar uzanıyor olmalıydılar. Bir de gelip benimle konuştu. "Şu yüzüne sürdüğün boyadan başka var mı?" Sahneye çıkmadan önce suratıma Sharpie'yle bir şeyler çizmiştim. Basit tasarımlar. "Evet," dedim, ceketimin cebine uzanırken. Ama küçük şeytanın kendi elleri vardı ve yüzümü iki avucunun arasına alıp kendisininkine sürttü.

Voilà. Boyalı bir yüz. Ve bambaşka bir şeyin başlangıcı.

Bu kitap, gün boyunca heyecan içinde yazdıklarımı her gece onunla paylaştığımdan Kırmızı Piyano'yu lokma lokma okuyan Allison Laakko için. Sırf bu yüzden daima ondan bana, benden kitaba, kitaptan yine bize doğru uzanan ve muhtemelen bir tekerlek tarafından bırakılmış bir iz, bir patika olacak.

Bu hoşuma gidiyor.

Sonsuza dek tekerleklerin hangi yöne döndüğünü bileceğiz.

Seni seviyorum, Allison.

KISIM 1

F

1, 2, 3, 4...

Hasta uyandı. Yazdığı şarkılardan birinin sesi zayıflıyordu; o uyurken inanılmaz pineklemesine eşlik eden bir film müziği gibi tekrar tekrar çalmıştı.

Çölü en ufak ayrıntısına dek hatırlıyordu.

İlk gördüğü bir insan oldu. Bu bir doktordu. Üzerindeki haki renkli pantolona ve Hawaii gömleğine bakınca doktor gibi giyindiğini söylemek mümkün olmasa da gözlerindeki bilim parıltısı onu ele veriyordu.

"Ağır yaralanmıştın." Sesi güvendi. Sesi kontroldü. "Bu eşi benzeri bulunmayan türden bir yaralanma, Er Tonka. Böylesine..." Düşen bir kelimeyi tutmak istercesine ellerini göğüs hizasında yumruk yaptı. "...*talihsiz* bir olaydan sağ salim çıkabilmiş olmak."

Philip, karyolasının ayakucundan elli santim kadar ötede dikilen adamın tıp bilgisinden daha fazlasına sahip olduğunu görebiliyordu. Güçlü, sırım gibi fiziği. Doğal olamayacak kadar kusursuz saçları, çöl kumulları kadar kırışıksız teni.

Bu doktor bir askerdi.

"Şimdi," dedi doktor, "hayatta kalmanın neden inanılamayacak derecede zor olduğunu sana açıklamama izin ver." Philip içinde bulunduğu odayı tepeden tırnağa inceleme fırsatını henüz bulamamıştı. Görüş alanının çeperleri

hâlâ bulanıktı. Ne zamandır buradaydı? Burası neresiydi? Ama doktorun sorulmamış soruları yanıtlayacağı yoktu. "Yalnızca bileklerini ve dirseklerini kırmış olsaydın düşüp yere o şekilde çarptığını varsayabilirdik. Fakat humeruslarını, radyuslarını ve ulnalarını da kırmışsın; ayrıca radyal tüberozitelerini, korakoidlerini, troklealarını ve ellerindeki yirmi yedişer kemiğin her birini." Gülümsedi. Gülümsemesi Philip'e, onun da şaşkınlığını paylaşması gerektiğini söylüyordu. "İnsan vücudundaki bütün kemiklerin adlarını bilmeni beklemiyorum, Philip ama söylemeye çalıştığım şu ki yalnızca bileklerini ve dirseklerini kırmamışsın. Resmen ne var ne yoksa hepsini kırmışsın."

Philip'in göremediği bir yerden aniden fısıltılar geldi. Belki de koridordan gelen seslerdi. Philip bakmak için başını çevirmeyi denedi.

Yapamadı. Boynunu kımıldatamadı bile.

Bir şeyler demek, hareket edemediğini söylemek için dudaklarını araladı ama boğazı yaz mevsimindeki kumlar kadar kuraktı.

Gözlerini yumdu. O kumlardaki toynak izlerini gördü.

"Şayet yalnızca ellerini ve kollarını kırmış olsaydın bunun gerçekleşecebileceği bir kaza hayal edebilirdim; aklı başında biri, pres makinesinin ya da bir tür mengenenin kurbanı olduğunu söyleyebilirdi; iki kolunu masaya uzattığın sırada üzerlerine ağır bir şey düşmüş olabilirdi. Ama elbette, kırılan yalnızca ellerin ve kolların *değil*. İki bacağındaki femurlar, tibialar ve fibulalar da kırılmış. Patellaların, medyal epikondillerin, transvers eksenlerin de (ki yalnızca bunlar bile seni komaya sokmaya yeterli olmalıydı). Ayaklarının her birindeki yirmi altışar kemiğin büyük bölümünü de göz ardı etmeyelim." Doktor öyle özgürce konuşuyor, öyle *sağlıklı* hareket ediyordu ki Philip aralarındaki farktan

ötürü kendisiyle dalga geçiliyormuş gibi hissetti. "Eğer biri başından geçenleri canlandırmak isterse, sanırım seni kollarınla ve bacaklarınla yarığın iki yanına tutunur halde bir kanyonun kenarına koyar. Derken gökyüzünden gaddarca şekil verilmiş, az önce bahsettiğim kemiklerin her birine temas edecek kadar *yanlış* bir şey düşer ve seni şimdiye dek şahit olduğum en şiddetli kırıklar silsilesiyle baş başa bırakır. Ama hayır. Dertlerin bunlarla bitmiyor."

Doktorun arkasında, bej rengi duvarın toz mavisi tavanla buluştuğu yerde Philip Afrika çölünün gün ortasındaki halini gördü.

Danes'i düşündü.

"Pubis, ilium, sakrum... ezilmiş. Pubik simfizis, anterior eksen... yırtılmış. Kaburgaların, Philip, kaburgalarının her biri kırılmış... intervertebral diskin, sternumun, manubriumun, klavikülaların, boynundan yukarıda mandibulan, elmacık kemiklerin, şakak kemiklerin, alın kemiklerin ve hatta birkaç dişin de öyle." Doktor gülümseyerek kendininkileri gözler önüne serdi. "Şimdi, insan sonuca bakınca sen kalın bir taş tabakasının üzerinde yatarken ikinci bir kalın taş tabakasının epey yüksekten üzerine düştüğünü ve seni dümdüz ettiğini iddia edebilir. Şayet kırıklarının her biri vücudunun yüzeyinden az çok aynı mesafede olsaydı bu teoriyi ciddiye alabilirdim. Ama tabii ki durum böyle değil. Anterior eksenindeki kırık, mandibulandakinden tam iki buçuk santim daha derin. Aslına bakılırsa vücudundaki kırıklardan hiçbiri bir diğerine benzemiyor; seni bu hale getiren nesnenin, olayın, sahnenin ne olduğunu anlamamıza yardımcı olacak en ufak bir örüntü yok. Diğer bir deyişle, Philip... tüm bunlara tek bir nesne sebep olmamış ama yine de... hepsi aynı anda oluşmuş."

Doktor kenara çekilerek Philip'in parlak beyaz boyayla

aydınlanmış siyah tuvallere benzettiği şeyleri gözler önüne serdi. Yarım şekiller. Çatlak desenler.

Röntgen filmleri.

Birden fazlası, kumdaki toynak izlerini andırıyordu.

"Sanırım," dedi doktor hayret içinde, "seninki şimdiye dek karşılaştığım en nefes kesici yaralanma. Bazıları buna şey bile diyebilir... tekinsiz. Kendi gözlerinle gör, Philip."

Philip'in göremediği bir yerden birkaç fısıltı daha yükseldi.

"Şimdi," dedi doktor röntgen filmlerine sırtını dönüp Philip'e bakarak. "Daha yeni uyandın... henüz *kendine geldin* ve tüm bunların senin için çok büyük bir şok olduğunun farkındayım. Altı aydır komada ve bizim gözetimimizdesin." Bu rakam imkânsızdı. Bu rakam acımasızdı. Bu rakam onunla Danes arasına mesafe koyuyordu. "Bu asla hatırlayamayacağın altı ay anlamına geliyor ve artık iyileşme süreci başlamalı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak." İşaret parmağıyla başparmağını çenesine götürdü. "Ama sorulması gereken bazı sorular *var*."

"Danes nerede?" diye çatallaşmış sesiyle sordu Philip. Sesi gıcırdayan ahşap basamaklardı. Sesi ağırlık altında ezilen eski bir piyano oturağıydı.

Philip'in görüş alanının dışından fısıltılı bir şaşkınlık nidası yükseldi. Bir kadın sesi.

Ses, *"Konuştu!"* dedi.

Doktor, Philip'in sorusunu duymazdan gelerek "Sorulacak ilk bariz soru şu ki..." diyerek konuşmayı sürdürdü, "insan böyle bir şeyden nasıl sağ çıkar?"

Bir esinti adamın düzgün kesilmiş kahverengi saçlarını uçuşturdu.

Philip kollarından birini kaldırmaya çalıştı, başaramadı.

Doktor açtığı avucunu zahmetsizce havada savurdu,

sanki şu an aralarındaki farkı Philip'e göstermek istiyormuş gibiydi.

"Ama yine de... işte buradasın... hayatta kaldın. Ve ikinci ama daha ivedi soru da şu ki... orada neler oldu, Er Tonka?" Ellerini dizlerine koydu ve mavi gözleri Philip'inkilerle aynı hizaya gelene dek öne doğru eğildi. "Sen ve Danes çölde ne buldunuz? Ya da daha ziyade..." Doktor aklından geçenleri silmek istercesine oyuncu bir edayla ellerini havada savurdu. Bu tavrı öylesine abesti ki Philip'e saygısızca göründü. "Hadi müzisyen dostlarını, grubunu, Danes'i unutalım." Gözlerindeki soğuk ifade adamın çoktan unuttuğunu gösteriyordu. Philip bir kez daha toynak izlerini, uzayıp giden izleri gördü.

Kendine ait bir iz bırakarak kıvrıla kıvrıla hafızasının ufkunda yükselen mide bulandırıcı ve duygu yüklü bir ses duydu. Kendi şarkısıyla ona karşı koymaya çalıştı. Kendinin ve Danes'in şarkısıyla. Uykusunda ona eşlik eden şarkıyla.

Ama doktorun sesi bir kez daha şarkıyı bastırdı.

"Asıl soru sizin ne bulduğunuz değil... sizi bulanın ne olduğu?"

Philip Yol'daydı. Ona hep böyle derdi. Yol. Doğru Yol ya da Yanlış Yol değil. Niteliği hakkında kesin konuşmamaya özen gösterirdi. Dolayısıyla arkadaşları ya da ailesi çok içip içmediğini sorduklarında ya da barlarda çok sık takıldığını yüksek sesle dile getirdiklerinde hep aynı cevabı verirdi.

Hey, düşün yakamdan. Yol'dayım.

Philip'e göre Yol'un sembolü kolye olarak taktığı bir F, yani tek bir piyano tuşuydu. Tuşu savaştan, II. Dünya Savaşı'ndan döndükten sonra gördüğü ilk piyanodan koparıp almıştı: piyanoyu Detroit, Michigan'daki havalimanından yaklaşık yüz seksen metre uzaklıkta, kaldırımın kenarına dikey vaziyette terk edilmiş halde bulmuştu. Piyano eksik bacağına, çatlak ahşabına ve yer yer dökülmüş sarı boyasına rağmen Philip için bir işaretti; bir hoş geldin komitesi ona daha sıcak bir karşılama sunamazdı. Annesiyle babasını kucakladıktan ve çantasını ailesinin 1945 model yeni Chrysler'ına tıkıştırdıktan sonra onlardan biraz beklemelerini rica etmişti. Böylece piyanonun küçük bir parçasını yanına alıp beraberinde eve götürebilecekti.

Kendisiyle birlikte geleceğe. Savaş sonrasına.

Yol'a.

Tuşu seçmek kolaydı. F. Çünkü F, piyano çalmayı yeni

öğrenenlerin kullandığı nimoniklerin her birinde de geçen tek notaydı.

EGBDF (En Güzel Beyin Doludur Fikirle)*

FACE

Bir nimonik bitiyor, diğeri başlıyordu.

Tıpkı savaşın bitip hayatın başlaması gibi... evde.

Yol'daki hayat.

On iki yıl sonra, otuz bir yaşındaki Philip, o ve Danes'in İngiltere'deki askerler için sahne aldığı zamanki fiziğe sahip olmayabilirdi fakat hâlâ o zamanki felsefeye sahipti. Detroit'teki tanıdıkları (ki epey tanıdığı vardı çünkü Danes grubu üyeleri birer bar kuşuydu) Yol'un dindar, dinsiz, sağlıksız, sanrılı ya da çılgınca olduğunu düşünebilirlerdi. Fark etmezdi. Bir dünya savaşından, üstüne bir de hit şarkı yaptıktan sonra takip edebileceği tek yol özgürce yaşamaktı.

Bugün Yol onu iyi bir yere götürmüştü. Detroit şehir merkezinde, Elizabeth ile Woodward'ın köşesindeki bir kayıt stüdyosuna; 1957 yılındaydılar. Mekânın sahibi Danes (*Free Press*'in onlara verdiği isimle "Detroit'in Sevgilileri") idi. Dört kişilik bir ortaklık. Mekânı bulan Danes'in eğlence düşkünü basçısı, uzun saçlı ucube Larry olmuştu. Cüruf briketlerinden inşa edilmiş ve eskiden tavukların tüylerini yolmak için kullanılan boş avlunun akustiği boşverilemeyecek kadar kusursuzdu.

İşte bu, demişti Larry aylar önce. Televizyondaki *Who Do You Trust?* isimli programın budala sunucusu gibi avuçlarını açmış, kollarını öne uzatmıştı. *Burası Harikalar Diyarı.*

Ama Danes'in diğer elemanlarının ikna olduğu söylenemezdi. Eskiden tavuk kümesi olarak kullanılan mekân hit kayıtlar yapmaya hiç de uygun görünmüyordu.

---

* Bazı batılı ülkelerde notalar için kullanılan simgeler. C: Do, D: Re, E: Mi, F: Fa, G: Sol, A: La ve B: Si'ye tekabül eder. *–yhn*

Sen zaten her şeyi seversin, demişti Duane, *hem de daha ilk görüşte.*

Sen de, demişti Larry, Danes'in meşhur ritim bölümünün öteki yarısını işaret ederek, *rock'n roll çalamayacak kadar muhafazakârsın. Asansörü gördünüz mü?*

Duane kaşlarını çatmıştı.

Tavuk tüyleriyle dolu ahşap kutuyu mu kastediyorsun?

Benim hoşuma gitti, demişti Philip; kontrol odasını kayıt odasmdan ayıracak duvarı şimdiden gözünün önüne getirebiliyordu.

Lanet olsun, demişti Duane. *Philip de seninle aynı taraftaysa bu iş bitmiştir.* Soğuk mekânda etrafına bakınmış ve Ross'un da gülümsemekte olduğunu görmüştü. *Bir kez daha lanet olsun. Bu* işi *yapıyoruz, değil mi?*

Larry kolunu Duane'in omzuna atmıştı.

Görebiliyor musun?

Yok. Göremiyorum.

Hemen şurada... parıldayan bir set. Larry sanki Duane'in Slingerland davul setini peyda edebilecekmiş gibi parmaklarını şıklatmıştı.

Görmüyorum, Larry.

Ah, evet, görüyorsun.

Aralık ayı geldiğinde kayıt yaparken donacağımız bir yer görüyorum.

Larry gülmüştü. Duane'i kendine doğru çekerken deri ceketi kırışmıştı.

Buraya gel.

Nereye?

Pencerenin kenarına.

Pencere, cüruf briketinden inşa edilmiş beyaz duvar yamuk yumuk kesilerek açılmış kare şeklinde, küçük bir

delikten ibaretti. Dört grup üyesi birbirlerine yanaşarak aşağıdaki Detroit'e bakmışlardı.

Şu kıza bak, diye fısıldamıştı Ross usulca.

Onu tanıyorum, demişti Philip.

Tanıyor musun? diye sormuştu Ross. *Nasıl oluyor da Detroit'teki bütün kızları tanıyabiliyorsun, Philip?*

Philip omzunu silkmişti.

Kızlar piyanodan hoşlanır, Ross.

O halde lanet olsun, moruk. Bütün hayatım boyunca tek duyduğum kızlar ve gitar, gitar ve kızlardı. Gitarı kızlar için seçtim. Sense şimdi karşıma geçmiş bana...

Bakın. Larry parmağıyla işaret etmişti. *Başka bir tane daha var. O da diğeri kadar güzel.*

Danes suskunlaşmıştı. Az kalsın kulakları birbirlerininkine değecekti.

Onu da tanıyor musun, Philip?

Philip vurgu yapmak için duraksamıştı.

Hayır. Onu tanımıyorum.

Ama her gün buradan geçtiğine bahse girerim, demişti Duane mesafeli bir ses tonuyla.

Ah dostum, demişti Larry davulcuya dönerek. *Ah DOSTUM, Duane!*

Hele bir soluklan, öyle demek istemedim...

Bu işi yapıyoruz, Duane!

Dur bir, Larry...

Kendi stüdyomuzu satın alıyoruz!

Bugün Harikalar Diyarı doluydu. Danes, bir rock'n roll albümü yapmaları için tutulmuştu çünkü yaptıkları işte iyiydiler ve sahip oldukları mekân şehirde efsanevi "oda sesiyle" nam salmıştı. Caz sanatçıları bile grubun kaçık olduğuna dair yayılan dedikodulara rağmen Danes'le birlikte

kayda giriyordu. *Amcamın içki dolabı ne kadar profesyonelse bu oda da ancak o kadar profesyoneldir*, demişti Clay Daniels bir keresinde, *ama altın gibi tınlamıyorsa beni siksinler.* Danes, Harikalar Diyarı'nda biri hit olmak üzere üç popüler parça kaydetmişti. "Make Noise" yerel müzik listelerinde on yedinci sıraya kadar tırmanmıştı. "Killer Crawl" altıncı sıraya ulaşmayı başarmıştı. Ama onlara devam etme gücünü veren, müzik listelerinin ilk sırasına oturan "Burada Ol" isimli parçalarıydı. Yine de asıl cezbedici olan, II. Dünya Savaşı'nda görev yapmış olmalarıydı. Ön saflarda yer alıp almamış olmaları mühim değildi. Amerikalıların çoğuna göre ordu bandosunda çalmak ordu mensubu olmak kadar havalıydı. Ve *gazi* sıfatı, müzikle hiçbir ilgisi olmayan yerel halkın orada neler olduğunu görmek için Harikalar Diyarı'nı ziyarete gelmesine yol açıyordu.

Bu insanlardan bazıları içki arkadaşları oldu. Diğerleri bastığı nota sayısından fazla tek atan piyanist Philip Tonka hakkında endişelerle oradan ayrıldı.

Düşün yakamdan. Ben Yol'dayım.

Ne Yol'u?

Aşağı bak. Görmüyor musun? Sen de tam üstünde duruyorsun.

Bazıları Danes'in mahvolmuş olduğunu düşünüyordu. I. Dünya Savaşı gazilerinden daha çok içiyorlardı. Hiçbir partiyi kaçırmıyorlardı. Ve spontane olarak hem öfkeli, hem eğlenceli, hem sersemletici hem de kasten kayıtsız savaş sonrası şarkıları yazıyorlardı. Hayat devam ediyor dercesine. Bunlar geçmişte kaldı dercesine. Listelerde ilk sıraya oturan hit şarkılarının adı istemeyerek de olsa dünya görüşlerini özetliyordu.

Burada ol.

Onu içine çek.

Ta kendisi ol.

"İçine bir battaniye koy," dedi Larry kontrol odasındaki mikrofona. Bugün yapmaları gereken bir işleri vardı. Ama yapacaklar mıydı?

"Ciddi misin?" diye sordu Sparklers'ın çocuk yaştaki davulcusu. Camın öte yanından, kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyordu. "Bas davulun içine battaniye mi koyayım?"

Duane kontrol odasındaki kanepeden kalktı ve mikrofona konuştu. Kalın sesi en başından beri onu Danes elemanlarının en otoriteri yapmıştı.

"Sesin plastikliğini azaltır, evlat. Ses daha tok çıkar. Larry'ye güven. Pes davulun içine bir battaniye koy."

Sparklers'ın kenar mahallelerin birinde yetişmiş olan tertemiz kıvırcık sarı saçlı davulcusu etrafında battaniye arandı.

"Karyolaların üstünde," dedi Philip camın diğer tarafından işaret ederek. Elindeki şişeden Ronrico romunu yudumladı. Sparklers'ın gitaristi, arayışında davulcusuna yardım ediyordu. Yanlışlıkla Fender Stratocaster'ını devirdi ve gitarın akort burguları duvara çarptı. Hâlihazırda amfiye de bağlı olduğundan kontrol odasının hoparlörlerinden sağır edici bir ses yükseldi.

"Arka taraftaki dört karyolayı görüyor musunuz?" dedi Duane onlara.

Danes elemanları genellikle stüdyoda uyurdu; çılgın gecelerde, sabahın kör saatlerinde ve gün ağardığında tam da olmaları gereken yerdeydiler. Yerler etrafa saçılmış boş beşlilerle darmadağın vaziyetteydi.

Davulcu eline bir uyku tulumu aldı.

"Hayır," dedi Larry mikrofona. "Çok kalın. Daha hafif bir şey bul."

Davulcunun yanakları kızarmaya başladı. Oyuna getirildiğini düşünüyordu. Grubun Birmingham'da doğup büyü-

müş zengin bir çocuk olan menajeri Arthur rahatsız olmuş görünüyordu. Kontrol odasındaki deri kanepenin yanında dikiliyordu.

"Beyler, sizi kayıt yapmanız için tuttuk, Fred'in davul setini dekore etmeniz için değil!"

"Şuradaki sarılı siyahlı battaniyeyi görüyor musun, Art?" diye sordu Larry elindeki kalemle camın öte tarafındaki duvarlardan en uzağının dibinde duran, örtüleri düzeltilmemiş karyolaya işaret ederek.

"Evet. Tabii ki görüyorum."

"İşte o battaniye, 'Burada Ol'da kullandığımız battaniyenin ta kendisi."

Menajer çabuk adımlarla kontrol odasını aştı. Mikrofonu Larry'nin elinden kaptı.

"Freddie," dedi. "Dizinin dibindeki şiltenin üzerinde duran sarılı siyahlı battaniyeye ne dersin?"

Davulcu battaniyeyi almak için eğildiğinde pantolonu aşağı doğru kayarak oğlanın çatalını gözler önüne serdi.

Philip bir elini menajerin omzuna koydu.

"Senin oğlanların neye ihtiyacı var sence?" diye sordu.

"Neye?" Art saatini kontrol etti. Durmadan saatini kontrol ediyordu. Zaman konusunda endişeliydi. Zaman ve para konusunda.

"Dışarıda bir akşamüstü geçirmeye ihtiyaçları var."

"Hayatta olmaz," dedi Art açtığı avuçlarını Philip'e doğru kaldırırken. Philip bir anlığına Art'ın yaşlı halini, müzik gruplarının menajerliğini yapmayı geçici bir heves olarak geçmişin tozlu raflarına kaldırdığı zaman neye benzeyeceğini görür gibi oldu. "İki saattir buradayız ama daha arpa boyu yol kat edemedik."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Duane. "Battaniyeyi seçtik, öyle değil mi?"

Philip menajeri bileğinden yakaladı.

"Saatini çıkar," dedi.

Art diğer eliyle saatini koruyordu. Saldırıya uğruyor gibiydi. Hem de Philip tarafından. Danes'in niteliklerinden biri de buydu.

"Ne oluyor sana, Tonka?"

"Ciddiyim. Saatini çıkar."

Menajer gönülsüzce saatini çıkardı. Onu Philip'e uzattı.

"Onunla ne yapacaksın?"

"Ezeceğim."

"Bekle!"

Philip gülümsedi.

"Onu takacağım."

Philip saati takıp kayışını ayarladı.

"Hey, Tonka! Mantık çerçevesinde bir fiyatta anlaşmıştık!"

"Evet," dedi Philip. "Ama bu sorunun yalnızca yarısı."

"Yeniden pazarlık yapmak mı istiyorsun? Lanet olsun, sizin gibi tiplere güvenemeyeceğimi biliyordum!"

"Yeniden pazarlık etmekten bahseden mi oldu? Rahatla. Fiyatta anlaştık. Mantık çerçevesinde. Zaten sorun da o 'çerçeve'."

"Ne demek istiyorsun?"

Philip kontrol odasındaki mikrofonun üzerine eğildi.

"Beyler," dedi. "Enstrümanlarınızı bırakın. Dışarı çıkıyoruz."

Camın arkasındaki grup korkmuş görünüyordu.

"Ruhunda bir delik var," dedi Duane menajere. "Yüzerek içinden geçilebilecek kadar büyük."

"Ve siz de onu dolduracak mısınız?"

"Tek bir akşamüstünde olmaz," dedi Larry. Çoktan deri ceketini giymeye koyulmuştu. Nasırlı parmak uçlarını uzun saçlarından geçirdi. "Ama deneyeceğiz."

Art yalvara sızlana başını iki yana sallarken Duane siyah deri ceketini üzerine geçirdi. Philip ise para var mı diye kotunun cebini yokladı. O sırada Sparklers elemanları omuzları çökmüş, akılları karışmış vaziyette kontrol odasına girdiler.

"Hadi çocuklar," dedi Philip.

"Nereye?" diye sordu gitarist.

"Ilham almaya gidiyoruz."

Tam da stüdyodan çıkacakları sırada telefon çaldı. Philip kapıda duraksayıp telefona baktı.

Bazı zil sesleri, diye düşündü, diğerlerinden daha yüklüdür. Sanki insan önemli bir aramayı... daha telefonu açmadan duyabilecekmiş gibi.

Stüdyoyu kilitledi ve diğerlerinin peşinden dışarı çıktı.

Philip bugün önceki güne göre daha çok hareket edebiliyordu ama hareket dediği dehşete düşmesine yol açacak kadar küçük bir kıpırdanmadan ibaretti. Her şeyi hatırlıyordu: Danes'i. Afrika'yı. Çölü. Sesi. Ama şimdilik tüm bu anılar beklemeliydi; onun için önemli olan tek şey, bedeninin şimdiki durumuydu.

Ve hastane. Bu yerin ardındaki gerekçeler. Philip hiçbir şeyin göründüğü ya da söylendiği gibi olmadığını anlayacak kadar askerde zaman geçirmişti. Ve görünenlere de inanması oldukça güçtü.

Canı içki istiyordu. Canı fena halde içki istiyordu.

Yalnızdı; bej rengi duvar kâğıdının toz mavisi tavanla buluştuğu yere, öğle saatlerindeki Namib'in renklerine bakıyordu. Sağında, görüş açısının dışında havalandırmanın fanı uğulduyordu. Radyoda, koridorun aşağısındaki odalardan birinden gelen klasik müziğin sesiyle savaşan gösterişsiz bir piyes oynuyordu.

Philip'in odası genişti. Bunu biliyordu çünkü yüksek sesle konuşuyor, aynı anda sesinin odadaki yankısının uzunluğunu hesap ederek odanın boyutlarını kestirmeye çalışıyordu.

"Anne," dedi. "Hayattayım."

Philip daha önce de korkmuştu. Birçok defa, birçok şe-

kilde. Wyoming Sokağı'ndaki evinin bodrum katında da, piyano çalmayı öğrendiği bodrumda da, 1944 yılında ölmek için çok genç olduklarını bilen bin kadar delikanlıyı eğlendirmek amacıyla Danes ve ordu bandosuyla birlikte bindiği İngiltere uçağında da.

"Baba. Hayattayım. İyiyim."

Ama iyi değildi. Ve iyiyim demekle iyi olunmuyordu.

Odada bir müzik aleti vardı. Philip henüz ne tür bir enstrüman olduğundan emin olamasa da hoş titreşiminden telli bir çalgı olduğunu çıkarmıştı.

Bir gitar mıydı o halde? Belki.

Solundan kanat çırpmasını andıran bir ses geldi. Perdelerin esintiyle uçuştuğunu düşündü. Bu da aklına pencereyi getirdi. Demek ki tavana vuran ışık güneş ışığı olabilirdi.

Tik tak sesi duyacak mı diye kulak kabarttı. Bir saat. Bir tane buldu. Epey uzaktaydı. Sesi öylesine usul çıkıyordu ki dışarıdan geliyor bile olabilirdi.

Sakinleştiremediği sinirlerini gevşetmek için çaresizce tik tak seslerine tutunup saniyeleri saymaya koyuldu. Meditasyon.

Danes çölde toynak izlerini takip etmişti. Yalnızca iki taneydiler. Sanki onlardan önce oradan geçen bir canavardı...

Philip başka bir şeye odaklanmalıydı. Gözlerini yumdu. Kendini bodrumdaki piyanonun başında hayal etti. Spor ayakkabısıyla pedalların yanındaki toprağa hafifçe vurarak tempo tutuyordu.

"Bir, iki, üç, dört..."

Ama bir, iki, üç, dört diye saymak ona davulun başındaki Duane'i, Danes'in şarkılarından birinin girişini, parmağını bile kımıldatamadığı gerçeğini ve herhalde bir daha asla piyano çalamayacak oluşunu anımsattı.

"Duane," dedi. "Larry. Ross. Hayattayım."

Sonra bir ses duydu, kulağının hemen dibindeydi, hareket edebiliyor olsaydı yerinden sıçrardı.

"Bu iyi bir şey."

"*Hey!*" diye bağırdı Philip.

Nazik bir kahkaha. Bir kadın.

"1949 yılının Cadılar Bayramı'ndan beri kimseyi böylesine korkutmamıştım," dedi ses. Bu ses, uyandığı sırada fısıldadığını duyduğu sesin aynısıydı. "Kızımın yatağının altına saklanmıştım. Plastik bir bulaşık eldiveni takmıştım. Ve onu ayak bileğinden yakalamıştım."

"Kimsin sen?! Ortaya çık!"

"Sakin ol," dedi kadın. "Ben Hemşire Ellen. Altı aydır seninle ilgilenen benim."

Yanı başında bir sandalye gıcırdadı. Sağında bir yüz belirdi.

Kadın genç görünüyordu. Zindeydi. Işıldıyordu. Burnunda çiller vardı. Gözleri granit grisiydi. Siyah saçlıydı. Beyaz bir üniforma giyiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Philip yanıt vermedi. Gözlerini ona dikti. Kadın konuşurken başını yana eğmişti. Acaba ne kadar rahat hareket edebildiğinin farkında mıydı?

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Ayağa kalktı ve yine Philip'in sağında gözden kayboldu. Kadının fayansların üzerindeki topuk sesleri, odanın boyutlarını kavramasına kendi sesinin yankısından daha çok yardımcı oldu. Kadın, Philip'in kapı olduğunu düşündüğü bir şeyin yanında durup konuştu.

"Uyandığına ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Sonra odadan çıktı. Philip kadının koridordaki ayak seslerini dinledi.

Ünitede sessizce ona eşlik eden diğer insanları hayal etti.

Diğer yüzleri, diğer gözleri. Gördüğü yüzler askerlere aitti. O yüzlerdeki gözler aç olup olmadığından fazlasını öğrenmek istiyordu.

"Merhaba?" diye seslendi titrek bir sesle; uyandığından beri onu tüketen endişeden hâlâ kurtulabilmiş değildi. Danes. Danes. Danes'in geri kalanı neredeydi? "Burada benden başka kimse var mı?"

Hemşire, yani Ellen birlikte geçirdikleri otuz saniyede ona çok önemli bir şey öğretmişti: yalnızca Philip'in neredeyse hiç hareket edemediğini değil... aynı zamanda, hareket etmeyi denerken onu kimin izlediğini bilemeyeceğini de.

Hayalinde canlandırdığı yüzler ağızlarını açtı. Ve sorular yekpare bir kumun taneleri gibi ağızlarından döküldü.

Sorular gelecekti. Philip bunu biliyordu. Afrika'yla ve sesin kaynağıyla ilgili sorular. Birliğin geri kalanıyla, Danes'le, Philip'in duyduklarıyla ve orada kaydettikleriyle ilgili sorular. Ve daha çılgınca sorular. Mesela... Ross'u kim kaçırdı? Diğerlerini kim kaçırdı? Onları nereye götürdü? Bu basit sorular sizi neden böylesine korkutuyor, Er Tonka?

Sorular gelecekti.

Fakat geldikleri zaman Philip onlara ne kadarını anlatacaktı?

Ne kadarını ötecekti?

"Hey, Philip," dedi Misty. "Görünüşe göre içmeye başlayalı epey olmuş."

Misty için her şey *görünüşe göre*ydi.

"Ben iyiyim." Philip gülümsedi.

"Görünüşe göre baston yutmuş birkaç çocuğun kayıt işlerini yapıyorsunuz." Başıyla, acemice bar tezgâhının ilerisinde dikilen Sparklers'a işaret etti. "Kendilerine ne diyorlar? Yavanlar mı?

"Sparklers."

"Yüce İsa."

Larry, Philip'in omzunun üzerinden Misty'ye göz kırptı.

"Bizim görevimiz de onları biraz rahatlatmak," dedi.

"Havaya girmezlerse kayıt yapamazsınız," diye dalga geçti Misty.

"Girecekler," dedi Larry. Sonra omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki de girmezler."

"Bize yardım et," dedi Philip.

"Tabii. Onlara ne vermemi istersiniz?"

"Berbat bir şey. Sert bir şey."

Misty durumu değerlendirdi. Ama pek uzun sürmedi. Bu, Danes'in Beaubien Caddesi'ndeki Doug'ın İni'ne getirdiği ilk grup değildi. Beş shot bardağı çıkardı.

"Biz de aynısından içeceğiz," diye ekledi Philip.

Misty'nin suratında anaç bir gülümseme belirdi. Philip, Misty'den hoşlanırdı. Koyu renkli kısa saçları ve sert bakışlı gözleriyle ona o kadar benziyordu ki kız kardeşi bile olabilirdi. Ve Danes'e daima iyi davranırdı.

"Bugün birkaç kayıt tamamlamayı planlıyor musunuz?" diye sordu shot bardaklarını doldururken.

"Henüz bateriyi ayarlamayı bile bitiremedik."

Müzik kutusunda Thurston Harris'in "Little Bitty Pretty One"ı çalmaya başladı.

Dans ederek onlara doğru ilerleyen Duane, Misty'nin elindeki shot bardaklarının yarısını aldı. Philip de geri kalanını. Shotları Sparklers elemanlarına götürdüler; çocuklar dans pistinde toplanmışlardı. Ama dans eden yoktu.

"Siz çocuklar bu şarkıyı sever misiniz?" diye sordu Philip.

"Aynen," dedi Sparklers'ın basçısı. Philip çocuğun gözlüğünden kendi yansımasını gördü. Sarhoş görünüyordu. "Eğlencelidir."

"Güzel," dedi Duane. "O zaman hadi eğlenelim."

O ve Philip shotları dağıtırken Doug'ın İni'nin kapısı savrularak açıldı ve Ross içeri girdi. Ellerini kabanının ceplerine sokuşturmuş vaziyetteydi. Her zamanki gibi kambur duruyordu. Gitar çalarken bile kamburunu çıkarırdı.

Genç Sparklers üyeleri saygıyla Ross'a baktı. En nihayetinde Danes'in enstrümantal başarısını elde etmesini sağlayan, onun "Burada Ol"daki gitar partisyonu.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedi Philip'e. "Uzun bir geceydi."

Philip anlıyordu. Bu, Danes elemanlarından birinin akşamdan kaldığını ilk itiraf edişi değildi.

"Ross, Sparklers'la tanış."

Ross çocukları şöyle bir süzdü. Onları neden Doug'ın İni'ne getirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu Philip'i.

"Sen Ross Robinson'sun," dedi Sparklers'ın gitaristi gözlerini Ross'un taranmamış kıvırcık saçlarına dikerek. "Seninkine benzesin diye saçlarımı kıvırcık yaptırdım."

"Palyaçoya benzemişsin," dedi Ross. Sonra shot bardaklarından birini aldı ve içindeki viskiyi kafasına dikti.

"Daha iyi misin?" diye sordu Larry.

Ross fitilli kadife kabanının koluyla ağzını sildi.

"Daha kötü olabilirim."

Philip, Sparklers elemanlarını da aynısını yapmaya teşvik ederek bardağını havaya kaldırdı.

Art, yani grubun menajeri tüm bunlara son vermek için telaşla araya girdi. Saçı terden sırılsıklam olmuştu. Kravatı gevşemişti.

"Bir durun bakalım şimdi! Bitirmemiz gereken bir kayıt oturumu var! Benim çocukların böyle dağıtmaya zamanı yok!"

Müziğin sesi yükseldi. Philip omzunun üstünden baktı. Misty barın arkasından gülümsüyordu.

"Bu da kayıt oturumunun bir parçası," dedi Philip. "Buna kayda *girmek* denir."

Philip shotunı kafasına dikti, Sparklers'ın solistini yakaladı ve onunla dans etmeye başladı. Çocuğun elini sırtına koyarak onu dansı yönlendirmeye zorladı.

Yol Philip'i baş döndürücü yerlere götürmüştü ama kimi zaman, bilhassa genç bir müzisyenin gözlerindeki naif ifadeye bakıştığında onu daha başka nerelere götüreceğini merak ederdi.

Philip, bu çocukların henüz evi bile terk etmediklerini biliyordu.

Ross elinde ikinci shotlarla Philip ile solistin arasına sıgıştı.

"Artık yeter," dedi Art müdahale ederek. "Ciddiyim. Yeter!"

"Little Bitty Pretty One" bitti ve Sonny James'in "Young Love"ı başladı. Henüz öğlen bile olmamıştı ve barın müdavimleri Danes'i izliyordu. Bu adamlar, yani I. Dünya Savaşı'nın gazileri sabahın sekizinden beri oradaydılar.

Larry, Sparklers'ın menajeriyle dans etmeye başladı. Art, adamın kollarının arasında bir oyuncak gibi görünüyordu. Sparklers'ın davulcusu gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu.

"İşte böyle," dedi Ross, Philip'e. "Göz açıp kapayıncaya dek sarhoş olmuş olacak."

Sparklers gevşiyordu. Tuhaf dans hareketleri. Gitarist şu yeni canavar filminde, *From Hell It Came*'de oynayan aktrisin posterini öpüyordu.

Sokak kapısı açıldı ve gün ışığı, kapıda dikilen bir adamın siluetini çevreledi.

Philip adamın kim olduğunu göremiyordu.

Sparklers elemanı, "Sence kayda hazır mıyız?" diye sordu Larry'ye.

Larry gülümsedi ama başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Önümüzdeki yirmi yıl boyunca da hazır olmayacaksınız."

Oğlanı döndürdü.

Philip birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Döndü.

Karşısındaki yüz, solgun mavi gözler, sert hatlı çene, düzgünce kesilmiş saçlar dostane değil, tanıdık görünüyordu.

Asker, diye düşündü Philip. Uzun zamandır karşısındakine benzer bir yüz görmemişti. Gaziler farklıydı, onlar yıllar içinde değişirdi. Ama emir veren adamlar asla değişmezdi.

Görünüşe göre Yol artık engebeliydi. Ayaklarını bastığı arazi değişmişti.

"Philip Tonka?" diye sordu adam.

"Evet?"

Adamın suratının alt kısmına ciddi bir ifade yerleşti ama gözleri hâlâ parlıyordu. Başka hiçbir şey, diye düşündü Philip, askeriye gibi parlayamaz.

Bu olabilir miydi? Hem de burada?

"Danes'in hayranı mısınız?" diye sordu Philip. Umutluydu ama yine de karşısında bir hayalet, sona erdiğini sandığı bir dönem dikiliyordu.

Adam başıyla onayladı.

"Evet. Öyleyim."

Philip'in gözü adamın ütülü takım elbisesine takıldı. Üzerinde tek bir iplik bile bulunmayan pardösüsüne.

"Şarkı mı kaydetmek istiyorsunuz?" diye sordu Philip. Ama tek yaptığı karşısındaki adamı oyalamaktı.

"Adım Jonathan Mull. Benimle bir içki içer misiniz?"

"Bir kayıt oturumunun ortasındayız."

Mull barı inceledi. Gördüklerini sindirdi.

"Yalnızca bir dakikanızı alacağım."

Ama Philip bundan daha uzun süreceğini biliyordu.

Adamı bir oturma bölümüne doğru götürdü. Yürürlerken Duane onları izliyordu. Philip davulcusuyla göz göze geldi ve yalnızca bakışarak sessiz bir endişeyi paylaştılar.

Ordu mu? Burada mı?

"Orduda mısınız?"

Mull masaya geçti, Philip de karşısına oturdu.

"Dikkatlisiniz. Askeri istihbarat. Çalışma arkadaşlarımın çoğu beni Bakan Mull olarak tanır. Konu siz ve Danes'in geri kalanını ilgilendiren bir fırsatla ilgili."

"Bir konser mi?"

"Öyle de diyebiliriz."

"Nerede?"

"Sizinle konuşmayı istediğim asıl mevzu da bu."

"O zaman konuşalım."

"Afrika'da."

Philip duyduklarına inanmakta zorluk yaşıyordu. Belki shotlar yüzünden. Belki de ordu yüzünden.

"Bu size pahalıya patlar."

"Size ödeyeceğimizden emin olabilirsiniz. Kayda değer bir miktar. Epey yüklü bir miktar. Ama bu konser, öncekilerden biraz farklı olacak."

"Farklı derken... ne kadar farklı?" Philip'in sesinde umut vardı. Şimdiden anıya dönüşen anlar, laubaliliğin son kırıntısı.

Mull masanın üstünde parmak uçlarını çadır misali birleştirdi.

"Bu konserde müzik yapmayacaksınız. Hatta en ufak bir ses bile çıkarmayacaksınız. Tek yapacağınız şey, belirli bir sesi *dinlemek* olacak."

Philip grup arkadaşlarına baktı. Ani bir özlem duydu; dünyanın eski hali film şeridi halinde gözlerinin önünden geçiyormuşçasına.

Yol.

Yol'dan çıkmış mıydı?

"Ne tür bir ses?" diye sordu askerle, değişimle yüzleşmek için tekrar adama dönerek.

"Daha önce hiç duymadığınız türden bir ses," dedi adam.

Philip'in bundan şüphesi yoktu. Bu adamın onları göndermek istediği yerde tanıdık bir şeylerle karşılaşacaklarına inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Dinleyebilir miyim?"

"Burada olmaz."

"Neden?"

Mull duraksadı.

"Sizin de bildiğiniz gibi, Er Tonka, ordunun esas görevi ülkenin vatandaşlarını korumaktır."

Philip gülümsedi ama gülümsemesinin nedeni, adamın söylediklerini komik bulmuş olması değildi.

"Ne tür bir ses insanları tehlikeye atabilir ki?"

Mull dirseğini masaya yasladı ve Philip göz ucuyla da olsa adamın takım elbisesinin ceketinin göğüs cebinden çıkıntı yapan makaranın kenarını gördü. Mull'un gözleri, gülümsemeyi kesmesini istermişçesine Philip'in dudaklarına kaydı.

Burada olmaz, diyordu sözcükler olmadan.

"Şeytani bir ses, Er Tonka."

Ama Philip hâlâ o makarayı düşünüyordu.

"Sanki canlıymış gibi konuşuyorsunuz."

Mull oturduğu yerde arkasına yaslandı.

"Konuşmak için daha sessiz bir yere gidelim."

Sanki işaret verilmiş gibi arkalarındaki şamata giderek arttı. Larry, Sparklers elemanlarından birini belinden tutmuş, havaya kaldırıyordu.

"Harikalar Diyarı," diye önerdi Mull.

"Konuşmak için," diye tekrarladı Philip.

Buna burada son verebilirdi. Bu her neydiyse. Hayır diyebilirdi. Burayı seviyorum. Başka bir yere gitmek istemiyorum. Bizi zorlayamazsın.

"Dinlemek için," dedi Mull.

Şeytani bir ses, Er Tonka.

"Bana bir dakika verin," dedi Philip. "Danes'in geri kalanını toplayayım."

Ama masadan kalkarken,hatta arkadaşlarını almak için barı boylu boyunca geçerken bile ne denli yüklü olursa olsun hiçbir ödemenin, hiçbir merakın tüm bunları arkalarında bırakmalarına yetmeyeceğini söyledi kendi kendine.

Ama yine de ordudan gelen adamın cebindeki makara...

Belki de nereye varacağını göremediğin içindir, diye düşündü Philip elini Ross'un fitilli kadife kabanının omzuna koyarken. *Belki de böyle hissetmenin nedeni, insanların göremedikleri sonlara başlamaya razı gelmeleridir.*

"Mevzu ne?" diye sordu Ross. Adamı Ross da görmüştü.

"Bu arkadaş bizimle stüdyoya çıkmak istiyor. Dinlememizi istediği bir ses kaydı var."

Ross tereddüt etti.

"O bir ordu mensubu."

"Evet."

"İşin içinde para var mı?"

"Kayda değer miktarda olduğunu söyledi."

"Onlar için mi kayda değer, yoksa bizim için mi?"

"Epey yüklü olduğunu söyledi."

Ross barın önünde dans eden Larry'ye baktı.

"Ondan sonra buraya geri dönecek miyiz?" diye sordu Philip'e.

"Evet," dedi Philip.

İki arkadaş tek bir kalp atışı kadar kısa bir süreliğine bakıştı; oysa o kısacık ritimde, ikisinin de geri dönmeyeceklerini bildiği gerçeği yatıyordu.

"Neyle ilgiliymiş?"

"Bir sesle."

Ross gülümsedi. Ama bu hoş bir gülümseme değildi.

"Pekâlâ, lanet olsun, Philip," dedi kan ter içinde. "Bir ses başımıza ne kadar bela açabilir ki?"

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Yırtıklar, çatlaklar, yarıklar, kanyonlar.

Ve bunlar yalnızca kemiklerinde değildi.

Philip bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Öğle ortasıydı ve güneş ışıkları ünitenin tek penceresinden içeri süzülüyordu. Delores adında sarışın bir hemşire ona bir karışım enjekte etti. Bu temas bile, iğnenin tenine değmesi bile Philip için bir şeydi.

Philip kendini korkunç derecede yalnız hissediyordu.

Bakan Mull'un bara, Doug'ın İni'ne girdiğini hatırlıyordu. Sesi hatırlıyordu. Sonra...

Her nedense sesten sonra hiçbir şey yoktu. Sanki Philip masadan kalkıp Danes'i topladıktan sonra gerçeklik sarsılmış ve günlük tik taklar, varoluşun uğultusu, dönüp duran gezegenin duyamadığımız sesi yok olup yerini... *sese* bırakmıştı.

"Radyo?"

Delores akşamüstü piyesini dinlemek isteyip istemediğini soruyordu. Bu kavram Philip'in düşüncelerinden öylesine uzaktı ki kadın sorduğu soruda samimi değilmiş gibi görünmüştü.

Philip yanıt vermedi.

Bunun yerine bir değişiklik hissetti.

İğneden miydi? Öyle olmalıydı. Sıkışıp kalma, felç olma, parmağını bile bükememe hissi hafifliyordu. Parçalar yeniden birleşiyor, yapbozun üzerindeki resim yavaş yavaş ortaya çıkıyordu...

Mull'u hatırlıyordu. Sesi dinlemeyi kabul ettiklerini hatırlıyordu... Afrika'yı hatırlıyordu.

Evet, Philip neredeyse başını çevirebilecek, ellerini havaya kaldırabilecek, kolaylıkla konuşabilecek gibi hissetti kendini. Ama denediğinde hiçbirini yapamadığını keşfetti.

Ama yine de bazı şeyler *değişiyordu*.

Bağlantılar.

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Bu büyük bir taneydi. "Bunu kim söyledi?" sorusundaki "kim". Philip kelimeleri anımsıyordu, sesi bile anımsıyordu ama bu uyarıyı nerede duyduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Çölde miydi? Yoksa Detroit'te mi?

Peki, neyi "yapmazdım"?

"Açacağım," dedi Delores, Philip'in görüş alanının dışından. "Eğer sesi çok yüksek gelirse söylersin."

Philip onu dinlemiyordu. Bağlantıları kuruyordu. Kemikleri, vücudu, beyni...

Hayatında ilk defa Philip'in kimliği söz konusuydu. Belki Namib Çölü'nden önce, kumdaki toynak izlerinden önce kendi iyiliği için haddinden fazla havalı davranmıştı. Belki anlamlı olduğunu sandığı şeylerin hiçbir anlamı yoktu. Belki Detroit hayali bir yerdi; Harikalar Diyarı'ydı. Orada bir kahramandı. Orada bir yıldızdı. Orada sokaklarda yürüyüp istediğine selam verirken istemediğini görmezden gelendi. Orada havalıydı. Orada gruptaki adamdı. Orada eski bir askerdi. Orada kelimelere ihtiyaç duymadan flört etmesiyle nam salmış askeri müzisyendi. Orada savaşa gidip gitmemeye karar vermeye çalışan genç piyanistleri kendine hayran bırakandı.

Kaç kişi Danes yüzünden orduya katılmıştı?

Radyoda iki kişinin sesi duyuluyordu. Yükselip alçalıyorlardı. Evli bir çifte mi aittiler? Yoksa bir adama ve metresine mi? Bu bile, duyduğu seslerin oynadığı roller bile, bunlar bile bir tür kimlik krizinden, erozyondan mustaripti. Kim kimdi? Kim ne yapmıştı? Danes'i kim kaçırmıştı? Ve onları nereye götürmüştü?

Kim ne demişti?

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

İnlemiş ya da başka bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Delores aniden yanında bitmiş, elini alnına koymuştu.

"İyi misin?"

Bu ne biçim bir soruydu?

Vermesine pek gerek olmayan cevap da hayır idi.

Önceki gece gördüğü hemşireyi düşündü. Ellen'ı. Adı bu muydu? Ünitenin gölgelerinden çıkmış gibiydi. Yaralarının, düşüncelerinin, bağlantılar arasındaki boşlukların gölgelerinden.

O bölgelerden başka neler çıkacaktı acaba?

Daha önce hiç böylesine korktuğu olmuş muydu?

Kimlik.

Oysa yine de az önceki iğne, şırınganın içindeki ilaç karışımı işini mükemmel yapıyordu. Philip bunun kafasının güzelleşmesiyle alakası olmadığını anlayacak kadar çok şey biliyordu ilaçlar hakkında. Bu sizi sakinleştirecek bir hap ya da düşüncelerinizi tutuşturacak bir cigaralık değildi. Bu aşamalı bir şekilde kemiklerin, kasların ve tenin önceden şekillendirilmiş bir köpüğe doğru değişimiydi, bir dönüştü...

Neye?

Normale mi?

Ya da normalden de iyiye. Evet, diye düşündü Philip. Bir

pencere gördü, nispeten sakin bir güne dair umut kırıntıları gördü, yeniden hareket edebileceği bir gerçeklik gördü.

Bağlantıları kurabilirdi.

"Yazları hep bu kadar soğuk mu olur?"

Bunu söyleyen Philip'ti. Sesi kereste kıymığıydı.

Kadın yanıt vermekte tereddüt edince Philip kadının konuştuğunu duyduğuna şaşırdığını anladı.

"Pencereyi kapatmamı ister misin?"

"Hayır," dedi Philip gözlerini duvarın tavanla birleştiği yerden ayırmadan. "Sadece... tuhaf bir hava."

"Aslında," dedi Delores. Ve kadın daha ağzını bile açmadan Philip onu kandırabildiğini anladı. "Kimse Iowa'nın makul bir yer olduğunu söylemedi."

Iowa.

"Iowa," diye tekrar etti.

Artık kadını görebiliyordu, yüz hatları görüş alanına girmişti. Kendi kendini sorgularcasına, nerede olduğunu ona söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışırcasına ellerinden birini dudaklarına götürmüştü.

"Pencereyi yarıya kadar kapatacağım."

Karyolanın ayakucundan geçti. Philip sürgülü pencerenin yarısına dek kapatıldığını duyduğu sırada çoktan bağlantı kurmaya başlamıştı. Bedensel olarak. Zihinsel olarak.

Iowa.

Delores'i kandırarak sadece nerede olduklarım söyletmekle kalmamış, aynı zamanda Iowa'nın bir sır olup olmadığım da göstermesini sağlamıştı; burada sırlar *vardı*.

Ondan saklanan şeyler. Kadının suratındaki ifade böyle diyordu.

Geçici de olsa kalıcı da olsa bedeni iyileşirken, kendi kendini dikerken Philip yeni kimliğini, yeni korkak halini, hastanenin nasıl sırları olduğunu ve kendi sırlarını onlar-

dan nasıl saklayacağını düşündü. Eski halini de düşündü. Detroit'teki kendi halinde sarhoşu; bir zamanlar insanı tanımlayanın başkalarında uyandırdığı hayranlık olduğuna inanan o müzisyen askeri.

Peki zihniyeti tam olarak ne zaman değişmişti? Bakan Mull barın kapısını açtığında mı? Yoksa Çavuş Lovejoy çöldeki izlere işaret edip, "Buradan," dediğinde mi?

Yoksa hâlâ kimin olduğunu çıkaramadığı, çöle dair anımsayamadığı tek şey olan o ses onu uyardığında mı?

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Delores bir kez daha karyolasının ayakucundan geçerken Philip az kalsın başını hayır anlamında iki yana sallayacaktı.

Hayır. O anlar değil. O yerler değil.

En yakın arkadaşlarıyla birlikteyken olmuştu. Şehirde kendini en rahat hissettiği yerde. Dünyanın zirvesindeymiş gibi hissettiği bir anda.

Philip sonsuza dek değişmiş, dünyayla bağlantısı kesilmişti... ve tüm bunlar sesi ilk dinlediğinde olmuştu.

"Bunu kaydedersem askeri mahkemeye çıkarılır mıyım?" diye sordu Ross.

Bakan Mull gülümsedi. Ama başını evet anlamında salladı.

"Bu kurallara aykırı, Er Robinson."

"Bir kayıt stüdyosu muhtemelen gizli bir toplantı için en uygun yer değil," dedi Larry. Tıpkı Duane gibi Larry de henüz oturmamıştı. Sanki ikili ordu için henüz oturmaya bile hazır değildi.

Mull başını aşağı yukarı salladı. Yanında getirdiği belgeler kayıt masasının üzerinde duruyordu.

"Ama yapabileceğimiz neyse onu yaparız," dedi.

Mull herkesin hoşlanabileceği türden biriydi. Ve Philip bundan hoşlanmıyordu. Mull'un kömür karası saçları, gözlerindeki mavi ışıltıyı öne çıkarıyordu. O gözlerdeki hüzünlü ifade ve güçlü yüzündeki kırışıklıklar olmasa Superman gibi bir şeye benzeyebilirdi.

Mull takım elbisesinin ceketinin göğüs cebinden yaklaşık yarım santim ebatlarında bir makara çıkardı.

"Bunu oynatmamın sakıncası var mı?" diye sordu Ross'a.

"Bu o gizemli ses mi?" diye sordu Philip.

"Evet," dedi Mull. Hâlâ mühendisin sandalyesine oturur vaziyette makarayı Ross'a uzattı. "Teşekkür ederim."

Danes elemanları şüphe içindeydi. Bunun için iyi de bir nedenleri vardı. Bakan Mull "tehlikeli bir sesin kaynağını tespit etmeleri" için Afrika'ya uçmalarını teklif etmişti.

Yeni bir silah mıydı? Birleşik Devletler Ordusu öyle düşünüyordu.

Mull öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini birbirine sürttü.

"Bandı ileri sarabilirsiniz," dedi Ross'a. "Ses başlamadan önce epey yolculuk ve konuşma var."

Ross makarayı döndürdü ve çalma düğmesine bastı. Sonra Philip'e baktı.

Neler oluyor? diye soruyordu yüzündeki ifade.

"Sesi ilk kez 1948 yılında duyduk," diyerek konuşmaya başladı Mull. "Tallahassee, Florida'da gerçekleştirilen rutin bir telsiz kontrolü sırasında dikkatimizi çekti. Bir tür parazit olduğunu anladık ama tehdit olarak değerlendirmedik. Telsizcilerimizden frekansı izole etmelerini istedik. Derken sorunlar gün yüzüne çıkmaya başladı. Ne olduğunu belirleyemiyorduk. Ve tabii ki çalıştığımız alan, bilinmeyen sinyalleri göz ardı edebileceğimiz türden değil. Bu konu kısa süre içinde ofislerimizdeki önceliğimiz haline geldi. Sonra Pentagon da işin içine karıştı. Ses uzmanları parazitleri yok etti ve ses perdesini yalıtıp olabildiğince temizledi. Fakat bir noktada, bu sesin kaynağını öğrenmek istiyorsak gidip onu bulmamız gerektiği netlik kazandı. Çoktan iki birlik gönderdik. Hepsi askerdi. Aralarında müzisyen yoktu. Bu yüzden size geldik."

Banttaki sesler. Boğuk. Askerler. Philip bandın kayda alındığı konferans odasının ebatlarını az çok gözünde canlandırabiliyordu. Yankının dar olması alçak tavanları ve uzun duvarları çağrıştırıyordu.

"Elde edebildiğimiz tek olumlu gelişme, göreceli konu-

munu belirlemekti. Kısmen. Namib Çölü. Afrika. Fakat bu da bize sesin kaynağıyla ilgili hiçbir şey söylemiyor."

"Biraz bekleyin," dedi Larry ellerini beline koyarak. "Yani o koca çölün meçhul bir yerinden bir sesin geldiğini ve bizden onu bulmamızı istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Tam olarak öyle. Bizzat uzmanlar göndererek sesi yerinde değerlendirmenin–"

"İlk iki birliğin şansı yaver gitti mi?" diye sordu Philip.

Mull yavaşça başıyla onayladı.

"Biraz."

"Biraz derken?" diye sordu Duane.

"Gömülü," dedi Larry. "Kumun altında. Bu gayet ortada, öyle değil mi? Eğer askerler çölde bir sesin peşine düşüyorlarsa ve sesin kaynağını bulamıyorlarsa o şey gömülü olmalı. Haksız mıyım?"

"Pentagon zorunda kalmadığı sürece hiçbir işe burnunu sokmaz," dedi Duane.

"Haklısın," dedi Ross. Dirseği dönmekte olan makaradan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Tabii eğer ulusal güvenliği ilgilendiren bir konu değilse–"

Danes elemanlarının hiçbiriyle göz teması kurmadan, "Ses," dedi Mull, "nükleer savaş başlıklarımızdan birini soğurdu."

Bantta kısa bir süreliğine yalnızca parazit duyuldu. Hiç insan sesi yoktu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Philip.

"Frekansın her nasılsa... en güçlü savunma silahlarımızdan birinin... gücünü çaldığına inanıyoruz."

"Bunu nereden bilebilirsiniz–" diyerek konuşmaya yeltendi Philip.

"Dahası var," dedi Mull.

"Ah, dahası olmasa şaşarım," dedi Duane.

Mull derin bir nefes aldı.

"Alarm duyulduğunda, yani savaş başlığının etkisiz kılındığına dair bildirim geldiğinde bir inzibat hemen silahına davrandı fakat o anda kendi silahının da işe yaramaz hale geldiğini keşfetti."

Philip koca bir orduyu tesirsiz silahlarla hayal etti. Ne kadar farklı görünürlerdi.

"Yani," diyerek konuşmayı sürdürdü Mull ama kulağı hoparlörlerden gelen boğuk insan seslerindeydi, "hakikaten ulusal güvenliği ilgilendiren bir durumla karşı karşıyayız. Böyle bir silah hepimizi... bütün ülkeyi... savunmasız bırakır."

"Dinleyin," dedi Larry. "Orduda görev yapmış olabiliriz ama yalnızca bandoda çaldık."

"Bu iş için biçilmiş kaftan olmanızın nedeni de bu."

Biraz sessizlik. Çokça düşünce.

"Ve sesin kaynağının nerede olduğunu bulmak bize mi kaldı?" diye sordu Duane ama hâlâ razı gelmekten uzaktı. Philip davulcusunun çoktan kapıdan çıkıp gitmediğine şaşırdı. Tüm bunlar bir kaydırağın tepe noktasında olmaya benziyordu. Orduya dönüş, arkalarında bırakacakları hayat, kaydırağın dibinde onları bekliyordu.

"Evet," dedi Mull. "Ama tabii 'nerede'den daha büyük bir soru var."

"Nedir o?" diye sordu Ross.

"*Kim.*"

"Hey," dedi Duane nihayet yeterince dinlediğine karar vermişçesine.

Mull ceketinin cebinden birer kulak tıkacı çıkardı ve sıkıca kulaklarına yerleştirdi.

"Üzgünüm, beyler. Ses başlamak üzere ve onu bir kez daha duymayı midem kaldırmaz. Lütfen beni şimdiden affedin."

"Ne?" diye sordu Philip.

Mull kulak tıkaçlarını düzeltti.

"Bir dakika bekleyin," dedi Duane siyah avucunu Mull'a doğrultarak. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

Philip başını çevirip Ross'a baktığı anda Ross referans monitörünün yanında dizlerinin üstüne çöküverdi.

"Ross?"

Bakışlarını tekrar Mull'a çevirdi ve ordu mensubunun yüzünde bambaşka bir ifadenin belirdiğini gördü. İnceleyen bir ifadenin.

Philip kustu.

Boğazında yükseldiğini bile güç bela hissetti ama kucağına baktığında alkolün bronz parlaklığını gördü. Kontrol odasındaki sandalyenin yumuşak kolçaklarına tutundu.

Philip sesin başladığını anladı.

Ama onu duyabilecek miydi?

Midesi bulanıyordu. Sarhoşluk bulantısı. Hatta daha kötüydü. Daha güçlüydü. Sanki teni tabaklanmış hayvan derisinden yapılmıştı. Terliyordu. Karnının içinde renkler, özellikle de gri ve siyah yılan misali kıvrıla kıvrıla dolanıyordu. Elini alnına götürdü.

Diğerleri elleriyle kulaklarını kapatıyordu. Larry yaralanmış gibiydi.

Philip bir şey demek için ağzını açtı ama dudaklarından taşarcasına tükürükler saçıldı. Tekrar kusacak gibi oldu. Larry kontrol odasından çıkmak için ayağa kalktı ama ellerini kulaklarından ayırıp da kapıyı açmayı bir türlü beceremedi. Yalpaladı ve destek alabilmek için kendini sertçe duvara doğru bıraktı. Baş dönmesi.

Duane yerde yan yatıyordu.

Mull mühendisin sandalyesinde kollarını kavuşturup

sabırla arkasına yaslandı. Gözleri, Danes'in o sırada neler yaşadığını adı gibi bildiğini açığa vuruyordu. O da aynı şeyleri yaşamıştı.

Philip kulaklarında parmak uçlarının taklit edilemez varlığını hissetti. Hızla döndü. Ama arkasında kimse yoktu.

Mull neşeden yoksun halde gülümsedi. Başıyla onayladı.

Bunun ne olduğunu düşünüyorsun? diye soruyor gibiydi. *Bu ne, Philip?*

Philip başını hayır anlamında iki yana salladı.

Bilmiyorum. Anlamıyorum. Bu bir ses değil. Bir his.

Ama bu bir ses. Dinle.

Philip kendini zorlayarak... hoparlörlere kulak verdi...

... gerçekten de bir ses *vardı*.

Bir notadan fazlası, diye düşündü Philip gözlerini Mull'unkilerden ayırmadan. *Bir akor.*

O akoru önündeki hayali piyanoda çalmak için parmaklarını havaya kaldırmayı denedi. Ama resmen hareket edemiyor, kolunu bile kaldıramıyordu.

Ses bir çınlamadan öte, bir sel baskınıydı. Sanki şarkı değildi de akın akın üzerine gelen bambaşka bir şeydi. Sanki seyahat ettiği hava kavrulup kapkara kesilmiş ve ardında stüdyo kadar, belki de stüdyonun duvarlarının ötesindeki koca şehir kadar geniş bir iz bırakmıştı.

Larry sokak kapısının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ross, Harikalar Diyarı'nın halı kaplı zemininde dertop oldu.

Konuşuyorlar mıydı? Danes'in diğer elemanları? Mull'a onu kapatmasını söylüyorlar mıydı?

Ross yerden kontrol masasına uzandı.

Mull tüm olan biteni izlemekle yetiniyordu. Sessizdi. Sabırlıydı.

Philip bir kez daha kustu.

Duane yuvarlanarak yüzüstü döndü. Ross'un parmakları çarpılmıştı, mafsalları ellerindeki etin esnekliğini test ediyordu...

Philip bir akor duydu, sanki biri elini piyanonun tuşlarının üzerine koymuşçasına aynı anda çalan ardışık üç yarım ses. Bunu sarhoşken, kızlar için çalıp onları güldürmeye çalışırken kendisi de yapmıştı; dümdüz bir el, bir melodiden daha komikti; ama çıkan vasat bir sesti. Batıl inançları olan hiçbir müzisyen aynı anda üç nota basmazdı.

Philip bunu söylemeyi, ağzım açmayı denedi. Derken...

Ses durdu.

Ve tek bir kalp atışı süresince, az önce başlarından geçen şeyi anlamaya çalışan adamların sessizliği hüküm sürdü yalnızca.

Baş dönmesi hissi yitip gitti. Mide bulantısı geçti.

"Tanrım," dedi Larry tekrar ayağa kalkarken. "Hayatta olmaz. Ben yokum."

Mull başıyla onayladı. Bu yanıtı bekliyordu.

Ross sanki kusacakmış gibi çöp kovasını kendine doğru çekti. Ama tek yaptığı öğürmekti.

Duane odanın orta yerinde sarsak bir şekilde dikiliyordu.

"*Bu* da neydi?" diye sordu soluk soluğa.

Mull, Philip'e baktı.

"Er Tonka bunun bir akor olduğunu söyledi. Hepiniz aynı şekilde mi duydunuz?"

Philip başını hayır anlamında salladı.

"Öyle bir şey söylemedim."

Mull soğukça gülümsedi.

"Tabii ki söylediniz."

"Hayır, Bakan Bey. Söylemedim." Philip olduğu yerde doğruldu. "Ağzımdan buna benzer tek kelime çıkmadı. Bunu yalnızca düşündüm."

Mull başını hayır anlamında salladı.

"Bir ses çıkardınız, Er Tonka. Ve ben de sesinizi duydum. Yanılıyor muyum? Bunun bir akor olduğunu düşünmediniz mi?"

Philip teker teker bütün grup arkadaşlarına baktı. Sonra tekrar Mull'a döndü.

"Evet," dedi. "Bir akor duydum."

Diğer Danes elemanları ne duyduklarını tartışırlarken Philip gözlerini Mull'unkilere dikip öylece baktı.

Bir ses çıkardınız, Er Tonka. Ve ben de sesinizi duydum. Yanılıyor muyum?

Philip derin derin nefes aldı ve Afrika'yı düşündü. Bir insanın nasıl hissettiğini, dinleme ve hatta konuşma şeklini değişikliğe uğratan o sesin yerini bulamayan iki birliği düşündü.

"Üç saat," dedi Mull ayağa kalkıp her birinin eline ince birer tomar kâğıt sıkıştırırken. Adamın numarası kurşun kalemle kâğıtların üzerine yazılmıştı. "Afrika'ya gidip gitmeyeceğinizi bana bildirmek için üç saatiniz var." Makarayı makineden çıkardı ve takım elbisesinin ceketinin iç cebine sokuşturdu. "Bu görev için size ödeme yapacağımızı Er Tonka'ya söylemiştim. Ama sanırım ödeyeceğimiz miktarı söylemeyi unutmuşum."

Hâlâ şoku atlatmaya çalışan Danes elemanları bekledi.

"Adam başı yüz bin," dedi Mull. "Grup için dört yüz bin." Takım elbisesinin ceketine çekidüzen verdi. "Dramatik çıkışlar yapmayı becerebilen biri değilimdir ama karşı karşıya olduğumuz risk çok yüksek. Eğer bu bir silahsa belki siz dördünüz bu silahın kullanılmasına mani olabilirsiniz." Kapıya doğru adım attı. "Üç saat, beyler. O zamana kadar karar vermeniz gerek."

Ellen hemşire istasyonunun camının ardından Philip'i izliyordu. Altı aydır istisnasız her gün gözlemlediği adamı bu halde görmek onu hâlâ şaşırtıyordu. Uyanmıştı. Gözlerini kırpıyordu. Dudakları belli belirsiz hareket ediyordu. Siyah saç çizgisinde ter damlacıkları vardı. Hademeler Carl ve Jerry onu tekerlekli sedyeyle Gözlem Odası'na getirdiklerinde Carl, Philip'in bir rock'n roll grubunda çaldığından bahsetmişti. Danes. Jerry daha önce onları hiç duymadığını söylemişti.

Ama Ellen duymuş olabilirdi. Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor, tanıdık geliyordu ama Ellen nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Belki de yalnızca Presley'nin danuası yüzündendi.

Danes.

Ellen adamın öleceğini sanmıştı. Macy Mercy'ye getirilen hastaların çoğuna hemşireler bu gözle bakardı. Komadakiler. Komaya girmek üzere olanlar. Ve ölüme yaklaşanlar. Buraya getirildiklerinde ölüme öylesine yaklaşmış olurlardı ki gündüz ya da gece koridorlarda yürürken bunu hissedebilirdiniz; güç bela yaşama tutunanların canlarını söküp almaya hazırlıklı kara bir sisin şekilsiz parmakları zahmetsizce açabileceği ünitelerin kapılarına teker teker uzanırdı. Philip uyanmadan önceki gün 9. Ünite'deki hasta-

yı kaybetmişlerdi. Yaşamsal bulguları umut vaat ediyordu; iyileşme ihtimalini göz önünde bulundurmaya başlamışlardı. Hemşireler, Philip'ten daha iyi göründüğü konusunda hemfikirdi ama yine de... o parmaklar. Bazı günler Ellen, Macy Mercy Hastanesi'nde Ölüm'ün iki elini de hissederdi. Sabırsız, açgözlü, sapkın ellerini.

Philip ilk getirildiğinde hemşireler vücudundaki sayısız kemiği istila etmiş kırıkları gösteren röntgen filmlerine dehşet içinde bakakalmışlardı; sanki biri canını yakmak için kasten peşine düşmüş ve mantıktan, akla yatkınlıktan ve hayatta bırakma arzusundan yoksun bir halde çentikli kırıkların inanılmaz birlikteliğini ve incecik çatlakların kargaşasını önceden tasarlamış gibiydi.

Ama yine de Ellen tuhaflıklara yabancı sayılmazdı. Neredeyse Macy Mercy'ye getirilen her hastanın durumu alışılmışın dışında olurdu. Ve Ellen burada çalışmaya başladığından beri 1957 yılında yaşayan modern bir kadının hassasiyetini, askeri hastaneyi işletenlerin ondan daha çok şey bildiği anlayışıyla takas etmek zorunda kalmıştı. İşinin bir parçası da sorularını kendine saklamaktı. Ve ülkedeki çalışan nüfusun çoğu gibi eğer parası olsaydı Ellen burada bir dakika bile durmazdı. Carter Sokağı'ndaki dairesinde yalnız yaşamak için bu işe ihtiyacı vardı. Üstelik işini seviyordu da. Ve daima olmasa da zaman zaman, kendini hastanenin ön kapısından giren gizemleri çözmeye çalışırken buluyordu.

Tıpkı bu adam gibi. Philip Tonka. Şu anda hemşire istasyonunun camının ardından izlemekte olduğu adam. Philip'in röntgen filmleri asla zihninden silinmeyecekti ve şu anda bile bazısı küçük ama çoğu büyük o kırıkları ve inanılmaz derecede berelenip morarmış teninin altındaki eğri büğrü varlıklarını düşünmeden onu gözlemlemekte güçlük yaşıyordu.

Yüce İsa, bu *Science Fiction Theatre* isimli televizyon programının bir bölümünü izlemeye benziyordu.

Philip gözlerini kırptı.

Gözlerinin etrafındaki deri bilhassa fena halde morarmıştı ama vücudunun geri kalanından çok daha kötü durumda olduğu da söylenemezdi. Estetik cerrahide bir kuantum sıçraması yaşanmazsa yüz hatları sonsuza kadar çarpık kalacaktı. Suratı içine çökmüştü, göğsü asimetrikti ama yine de... kendisine çeken bir yanı vardı. Ellen dünya üzerinde onunla aynı... renkte başka kimse olmadığından mı böyle hissettiğini bilemiyordu.

Philip'in gözünü kırptığını, dilini dudaklarında gezdirdiğini kargacık burgacık el yazısıyla notlarına eklerken adamın eskiden nasıl göründüğünü merak etmeden duramadı.

Çarpık suratının hangi yanı gerçek o idi? Yoksa ikisi de değil miydi?

Ellen çizgili kâğıt kullanıyordu; üniformasıyla rekabet eden beyazlığı ona gri renkli dosya dolaplarıyla, kahverengi çekmecelerle ve siyah masalarla döşenmiş hemşire istasyonunda biraz aydınlık hissi veriyordu. Hemşire Francine arkasında durmuş, Philip'in ilacını hazırlıyordu. İlacı o zerk edecekti; tıpkı Delores'le birlikte günde iki kere yaptıkları gibi. Henüz uyanan hastanın fiziksel ilerlemesini kayıtlara geçirmek Ellen'ın işiydi. Onunki gibi bir yaralanmanın ardından gözünü kırpması bile mucize sayılırdı.

Fakat göz kapaklarıyla dudaklarının kıpırtısı dışında henüz hareket edememişti. Konuşamıyordu bile ve konuşmaya çalıştığındaysa sesi, Ellen ona su içirse de içirmese de sanki boğazı zımpara kâğıdıyla kaplanmış gibi çıkıyordu.

"İnanılmaz," dedi Francine camın önünde Ellen'a katılarak.

"Evet," dedi Ellen. "Günün birinde onun hareketlerini takip edeceğimizi hiç düşünmemiştik, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim," dedi Francine. Burnuyla camın arasında en fazla iki santim vardı. Ellen yaşlıca hemşirenin camdaki yansımasına baktı; siyah çerçeveli gözlükleri, geniş suratının derin kırışıklıklarının üstüne binmişti. "Umutsuz vakaydı."

Sonra sessizleştiler. Ne Ellen espri yaptı ne de Francine yeni hipotezler sayıp döktü. Philip'e ne olduğuna dair tahmin yürütmüyorlardı çünkü bunu dünkü beklenmedik uyanışına dek altı ay boyunca yapmışlardı. Tahminlerinden bazıları hayal bile edilemeyecek kadar akıl almazdı. Gerçi yine de akla hayale sığmayacak türden bir şeyler olmuş olmalıydı. Delores bunun tek bir adamın işi olup olmadığını merak ediyordu; ona kalırsa hastadaki tahribat kastiydi, önceden planlanmış olmalıydı. Francine uçurumdan düşmenin insana böyle bir şey yapabileceğini düşünmüştü. Hademeler Carl ve Jerry patlamadan bahsedip durmuşlardı. Ama Philip'in vücudunda tek bir şarapnel yoktu. Üstelik yüzeysel yaralanmalardan da nasibini almamıştı.

Sonu gelmeyen mor, turuncu, kahverengi ve sarı bereler içerideki hasardan kaynaklanıyordu.

Philip göğsü, kolları ve elleri çıplak vaziyette sırtüstü yatmış, boş boş tavana bakıyordu.

Ellen'a kalırsa tüm soruların cevabı adamın teninde yatıyordu. Kimi zaman serum bağlarken ya da serumu çıkarırken ona dokunmak zorunda kaldığında teninde net bir yanlışlık seziyordu; adamın derisinin yerini kauçuğumsu bir şey almıştı. Sanki Philip'in teni onu değiştirecek kadar güçlü bir şeye maruz kalmış gibiydi. Ellen derisinin bir daha asla eskisi gibi olacağını sanmıyordu. Kullanmak istemediği kelime, altı aydır Philip'le ilgilenen hemşirelerin kullanmaktan kaçındığı kelimenin aynısıydı.

Nükleer.

Bugün ve bu çağda mı? Kim bilirdi. Nükleer, her gazetenin ve derginin manşetinde, Amerika'daki her kadının ve erkeğin aklındaydı.

Daha geçen hafta Ellen bir kâbus görmüştü; Philip üzerindeki kostümden kurtulurcasına tenini çıkarıyor ve derisinin kat kat yere düşmesine izin veriyordu.

Ben radyoaktifim, demişti. *Dokun bana*, demişti.

Şimdi, gözlem odasını tepeden aydınlatan ışıkların altında Philip'in teni her zamankinden bile daha sahte görünüyordu.

"Ama hayat devam ediyor," dedi Francine. "Onun için."

Ellen'ın arkasındaki kapı açılıp kapanırken çıkan yumuşak klik sesi ona istasyonda artık yalnız olduğunu söyledi. Francine, Philip'in iğnesini yapacak ve ardından Dr. Szands'i ofisinde bilgilendirmeye gidecekti.

Ellen buradaki gizemleri kafasına takmamaya çalışıyordu. *Science Fiction Theatre*'ın sunucusu, sözde bilimsel bölümleri sunmaya başlamadan çok önceleri savaş muhabirliği yapan Truman Bradley'ydi. Aynı zamanda da bir aktördü. Hem de yakışıklısından. Tabii eğer Ellen onu doğru anımsıyorsa.

Philip eskiden Truman Bradley'ye benziyor muydu acaba?

Böyle düşünmesinin nedeni belki de Philip'in bir şeyleri sorgularcasına tavana bakıp durmasıydı.

Belki de Ellen'ın pek de dini olmayan dualarına yanıt veren ilk kişi oluşuydu.

Philip gözlerini kırptı.

Ellen notunu aldı.

Ellen genç bir kızken kendini günün birinde New York City'nin sokaklarında yürüyüp arkadaşlarıyla alışveriş eder-

ken, acayip isimleri olan etnik restoranlarda buluşup parklardaki banklarda öğle yemeğini yerken hayal ederdi.

Ama sonra âşık olmuştu... kısa ve trajik bir annelik deneyimi yaşamıştı... ve hayat onu buraya, bu âna getirmişti...

...hemşireliğe.

Meslek seçiminin kızının kaybını telafi etme yolu olarak görülebileceğinin farkındaydı; birilerini iyileştirmeye ya da kapılara Macy Mercy'nin koridorlarında kol gezen siyah parmaklardan önce varıp doğru dozda ilaçla ya da mucizevi bir şakayla o parmakları savuşturmaya ihtiyacı olduğu düşünülebilirdi.

Burada, Des Moines'in altmış dört kilometre ötesinde bile Ellen'ın kendini psikiyatrist zanneden arkadaşları vardı.

Hastaneden uzaklaşmalısın, diyordu bazıları. *Kederden uzak durmalısın*, diyordu diğerleri.

Ellen elbette hepsinin haklı olduğunu düşünüyordu ama yine de bırakıp gitmeye içi elvermiyordu. Bir sepetin içinde ölümün kapısına bırakıldığına neredeyse kesin gözüyle bakılan ve artık atan kalbiyle ahenk içinde göz kırpan Philip Tonka gibi adamları bırakmaya içi el vermiyordu.

Francine ona iğnesini yaparken Ellen ofis sandalyesinde döndü ve sandalyesinin tekerlekleri üzerinde köşede duran küçük soğutucuya doğru hareketlenip bir kutu soda kaptıktan sonra az önceki yerini aldı.

İşini seviyordu. Hakikaten seviyordu. Her ne kadar o insanlar yardımının bilincinde olmasa da başkalarına yardım edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Büyük şehirde arkadaşlarıyla kokteylleri yuvarlamak yerine burada kalıp hâlâ içinde yaşam kırıntıları barındıran bir adamın ilerleyişini kaydetmeyi tercih ederdi.

Evet? Bu doğru değil miydi?

Kendi kendine böyle sorular sormamalıydı.

Duvardaki saate baktı.

Saati kâğıda not etti.

Başını kaldırdığında Philip doğrudan ona bakıyordu.

Ellen soda kutusunu kafasına dikmiş vaziyette donakalınca üzüm sodasının birazı beyaz üniformasına döküldü.

Philip göz ucuyla ona bakıyordu.

Ve parmak uçlarını oynatıyordu.

"Tanrım," dedi Ellen önce ayağa kalkıp sonra tekrar oturarak. Üniformasına dökülen sodayı sildi, not tutmaya davrandı, kargacık burgacık el yazısıyla bir şeyler karaladı, sonra camdan bir kez daha baktı. Francine çoktan çıkmıştı. "Tanrım, hareket ediyor."

Yazamayacak kadar heyecanlıydı. Böylelikle ayağa kalktı, istasyondan ayrılmak için döndü, sonra tekrar cama koştu.

Bir anlığına dahi olsa camın iki yanındaki gözleri buluştu.

Sağ elinin bükük vaziyetteki parmakları, hem de beşi birden hareket ediyordu. Belli belirsiz olabilirdi ama yine de hareket, hareketti.

Ve hareket eden, neredeyse vücudundaki bütün kemikleri kırılmış bir adamdı.

Ellen gülümsedi. Gülümsemesine mani olamıyordu. Ama Philip'in tek yaptığı öylece bakmaktı. Ve gözlerinde korku vardı. Ellen'ın böylesini hissettiğini hiç sanmadığı türden bir korku.

Haberi vermek üzere koşarak istasyondan çıktı.

Ross üç saatlik düşünme süresi için evinin yolunu tuttu. Annesi evdeydi. Ve Ross'un hatırlayabildiği kadarıyla annesi her şeyin en iyisini bilirdi.

Bilgiler yanındaydı, belgelerin kendi payına düşen kopyalarını katlayıp cebine sokuşturmuştu. Kabanının içinde bir sırla Detroit sokaklarında yürümek kendini önemli hissetmesine yol açıyordu. Başka bir gün olsa bunu televizyonlardaki casusluk filmleri kadar heyecan verici bulabilirdi. Ama kontrol odasında dinlediği sesin kristal berraklığındaki anısı merakını uyandırmıştı bir kere.

Ross, Indiana Sokağı'ndaki çimenliği boylu boyunca geçerken elini karnına koydu ve annesiyle paylaştığı iki katlı evin arka kapısına çıkan çelik basamakları tırmandı.

Annesi.

Bunu annesine nasıl soracaktı?

Ross'un tanıdığı insanlar arasında Birleşik Devletler Ordusu'ndan hoşlanmayan biri varsa o da annesiydi. II. Dünya Savaşı sırasında diğer Danes elemanları ailelerinin övgüsünü ve desteğini alırken onun annesi, Ross'a askerden kaçması için yalvaran mektuplar gönderirdi. *Savaş utanç verici bir şey*, derdi annesi. *Ve tüm bu kavga dövüş on yıl sonra hiçbir anlam ifade etmeyecek.*

Kadın elbette söylediklerinde hem haklı hem de haksız-

dı. Savaşın üstünden geçen on iki yılın ardından geçmişe baktığında her şey Ross'un gözüne çok daha önemsiz görünüyordu. Ama yine de... dünya değişmişti. Birçok açıdan iyiye doğru. Ve eğer Ross'a tekrar böyle bir katkıda bulunma şansı tanınırsa...

...yapmalı mıydı?

Anahtarlarını pantolonunun cebinde buldu ve arka kapının kilidini açtı.

"Ross?"

Anında. Ross'un derin bir nefes almaya bile zamanı olmadı. Sanki Ruth Robinson oğlu ne zaman zor bir kararın eşiğinde olsa bunu duyabiliyordu.

Duyabiliyor. Mide bulandırıcı bir ses gibi, öyle değil mi Ross?

"Selam anne. Ben geldim."

"Neden?"

Annesi hiç sektirmiyordu. Elli sekiz yaşında ve gün boyunca evde pijamalarıyla dolaşıyor olabilirdi ama Ruth keskin zekâsından hiçbir şey kaybetmemişti. Ross bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Kayıt iptal oldu."

Ross ceketinin cebine uzanıp, çoktan okuduğu belgeyi parmaklarıyla yokladı.

"Neden?"

Ross başını kaldırdığı anda annesinin mutfak kapısının girişinde dikilmekte olduğunu gördü. Gözlükleri boynuna takılı bandın ucundaydı. Artık Ross'un kurtuluşu yoktu. Suratını görmüştü bir kere. Çoktan oğlunun aklında bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ama Ross yine de... şansını deneyecekti.

"Ah, bilirsin işte... çocuklar. Hiç tavuğumuz var mı?"

Annesi ona yanıt vermeden önce doğasına aykırı bir şekilde duraksadı.

"Elbette. Buzdolabında."

Ross normal davranmaya çalışıyordu ama otuz bir yaşındayken, annesini kandırmak her zamankinden daha zordu.

Hem zaten ona söylemek zorunda kalmayacak mıydı? Evet demeyi planlamıyor muydu?

Kişi başı yüz bin doları duyan bütün Danes elemanları evet demeyi düşünmüyor muydu?

"Teşekkürler anne," dedi Ross dolaptan çıkardığı tavuk dolu tabağı mutfak masasına koyarken. Annesinin üstünde mavi renkli bir bornoz vardı. Saçları oğlununkiler gibi kıvırcıktı. Kapının çerçevesine yaslanmıştı. Oğlunu süzüyordu.

Ross masaya oturdu, tavuğuna baktı ve aniden midesi bulandı. Sanki kontrol odasındaki sesin hamurunda tavuk da vardı.

"Ceketini çıkar," dedi annesi.

Ceketi. Ross henüz ceketini çıkarmamıştı. Ama neden? Nedenini biliyordu. Çünkü ceplerinden birinde saklanması gereken bir şey vardı. Neden bir Afrika çölüne uçması ve hayatını tehlikeye atması gerektiğini açıklayan bir kâğıt parçası. Amerika için.

Bir kez daha.

"Ne var, Ross?" Annesi lafı dolandırmazdı. Hiçbir şeyi uzun süre beklemezdi.

Ross başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey, anne. Yalnızca... hiçbir şey."

Tavuğun birazını ağzına tıkıştırdı ve bir anlığına tavuğu aynen geri çıkaracağını sandı. Ağzına ilk attığı andaki tadı metabolizması için sersemleticiydi. Etin grileştiğini, kokuşup bozulduğunu görmekten korka korka gözlerini tekrar tabağına dikti.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı annesi. Ve söyleme şekli yüzünden, Ross'un ona bakmaktan başka çaresi kalmadı.

Mecburen öyle yaptı. Ruth başını iki yana sallamadan önce en az otuz saniye boyunca öylece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Ordu," dedi annesi.

"Evet."

"Ne istiyorlar?"

Ross kabanının cebine uzandı ve katlanmış vaziyetteki kâğıdı çıkardı. Alsın diye ona doğru uzattı. Annesi kâğıda sanki bir örümcekmişçesine, dokunmak istediğinden emin olamadığı bir şeymişçesine baktı. Fakat yine de küçük mutfağı geçti ve kâğıdı oğlunun elinden aldı. Masanın başındaki diğer sandalyeyi çekti, oturdu, kâğıdın katlarını açtı ve gözlüğünü burnunun köprüsüne yerleştirdi.

Nihayet midesine bir şeyler girdiği için kendini daha iyi hisseden Ross, annesi kâğıtta yazanları okurken tavuğun geri kalanını silip süpürdü. Kadın okumayı bitirdiğinde ne kâğıdı oğluna geri verdi, ne buruşturdu ne de çöpe attı.

"Kabul etme," dedi. Tekdüze. Dört hece.

"Edeceğim, anne."

"Etme."

"Neden?"

Ross telaşlandı. Görünüşe göre kabul etmeye karar vermişti.

Ruth dirseklerini masaya dayadı ve oğluna doğru eğildi.

"Gizem," dedi, "tek başına bile yeterince kötüdür. Ama orduyla ilgili gizemler?" Başını iki yana salladı. "Bir şeyler sakladıkları anlamına gelir."

"Nerede olduğunu bilmiyorlar. Biri onlardan saklıyor."

"A-ha."

Kayıtsız. Ama şimdi, annesi hayır derken Ross evet yanıtının içinde gitgide kabardığını hissetti.

Her şey er ya da geç tek bir sözcüğe çıkıyor, öyle değil mi Ross? diye düşündü. *Seni ve grup arkadaşlarını, dostlarını gaza getiren tek sözcüğe. Daha en başında orduya katılmanıza, grup kurmanıza, haftada iki ya da üç kez başınızı belaya sokmanıza neden olan o tek sözcüğe. Adam başı yüz bin dolardan daha ağır basan o sözcüğe.*

"Macera," dedi annesi başını iki yana sallayarak. "Maceranı alıp başına çalabilirsin."

Ross başıyla onayladı. Annesi her zamanki gibi haklıydı. Ama yine de... kelime *buydu*. Her zaman böyle olmuştu.

Philip ona Yol diyordu.

"Bize ihtiyaçları var," dedi Ross.

"Onlar kim?"

"Amerika."

Annesi burnundan soludu ve iki elini birden güm diye masaya indirdi. Öyle hiddetliydi ki Ross'un tabağındaki tavuk kemikleri bile zangırdadı.

"Amerika'nın sana *ihtiyacı* yok, oğlum. Amerika'nın bir psikiyatriste ihtiyacı var."

"Sesten anlıyoruz. Kaynağını onlar için bulabiliriz."

"Ya sonra? Sonra ne olacak? Yalnızca parmağınızla yerini gösterecek ve... ta taaa... eve geri mi döneceksiniz?"

Ross o kadar uzun boylu düşünmemişti ve bu, kısacık bir anlığına dahi olsa onu korkuttu.

"Yani... evet. Öyle bir şeyler."

Annesi bir kez daha başını iki yana salladı.

"Bu gizem bile sayılmaz, Ross. Buna bile bile lades denir. Gitme."

"Anne."

"Bundan hoşlanmıyorum. Gitme."

"Anne."

Ross gülümsüyordu. Huzurluydu. Yüzünü basan kıza-

rıklık yanaklarını terk etmişti ve esasen olduğu yetişkin erkeği kısmen andırmaya başlamıştı.

Macera.

Danes.

Ve hem gazi hem de müzisyen oldukları için o ve arkadaşlarının kazandığı popülerlik ve itibar. Evet demenin avantajları böylesine fazlayken nasıl hayır diyebilirlerdi ki?

"Diğer iki birliğin başına gelenleri okudun mu?" diye sordu annesi.

Ross başıyla onayladı.

"Tabii ki okudum."

"*Okudun* mu?"

"Okudum. Güven içinde evlerine dönmüşler."

"Hayır," dedi annesi. Kâğıdı masanın üstünde kaydırarak oğlunun önüne itti ve parmağıyla bahsettiği kısma işaret etti. "Oku."

"Anne, okudum."

"Tekrar oku."

Ross iç geçirdi ve başını önüne eğdi. Sanki ilk iki birliğin asılarak ölüme mahkûm edildiğini açıkça ifade eden yepyeni bir paragraf görecekmiş gibi biraz utanç biraz da korku duydu.

Ama annesinin gösterdiği o değildi.

"Önceki birliklerin tüm mensupları güven içinde evlerine döndü. *Eli boş dönmüşlerdi ve sarsılmışlardı ama güvendeydiler.*"

"İşte burası," dedi annesi.

"Onu bulamamışlar," dedi Ross.

Annesi son kez başını iki yana salladı.

"Sarsılmışlar, Ross. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Hayır, bilmiyorsun. Bu yalnızca gizemi çözemedikleri anlamına gelmiyor. O durumda kendilerini, "başarısız" hissederlerdi. Sarsıntı ise ömrünün sonuna dek seninle kalır."

"Anne."

"Bu adamlar, o sesi merak edip duracaklar... hem de sonsuza kadar."

"Anne."

"O sesi uykularında duyacaklar. Uyanıkken... sokaklarda dolaşırken duyacaklar."

"Anne."

"Gitme, Ross."

Ross ellerini annesininkilerin üzerine koydu.

"Yüz bin dolar," dedi. "Adam başı."

Annesi masadan kalktı. Tabağını Ross'un önünden aldı, içindeki kemikleri gümüş rengi çöp torbasına döktü ve ardından tabağı lavabonun içine bıraktı.

"Sarsılmışlar," diye tekrar etti mutfaktan ayrılırken. Sonra tekrar kapının eşiğinde belirdi. "İki hafta mı?"

"İki hafta," dedi Ross. "Gidip geleceğim."

Annesi başıyla onayladı.

"Gelirken bana biraz kum getir."

Duane ve Larry bara döndüler. Böyle bir kararı vermek için başka nereye gidebilirlerdi ki? Duane kapıya bakan tabureye oturdu. Nereye giderlerse gitsinler yüzünü hep kapıya dönerdi. Bunu ona yapan II. Dünya Savaşı'ydı. Larry'nin ise umurunda değildi. Duane davulun başında oturduğunda da yüzü kalabalığa dönük olurdu.

Birlikte barın o köşesini işgal etmişlerdi. Yaşlı bir blues

müzisyeni olan Swoon Matthews ise barın diğer ucunda tek başına oturuyordu.

"Philip'in bunu yapmak isteyeceğini biliyorsun," dedi Larry. "Hiçbir şeye hayır demez."

"Bu bizim de yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Hayır, bizim de yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

İki *White Russian* sipariş ettiler. Ne zaman rahatlamaya çalışsalar içki tercihlerini *White Russian*'dan yana kullanırlardı. İkisi de stüdyonun yırtılan havasının sesini... kavrulan boşluğun sesini ve ardında bıraktığı akıllara ziyan kapkara izin görüntüsünü hiç çaba sarf etmeden zihinlerinde canlandırabiliyordu.

Duane'in aklından geçenleri biliyor olmasına rağmen, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Larry.

Duane omuz silkti.

"Kulağa tehlikeli geldiğini düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Diğer iki birlik. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gitmeyen şey elleri boş dönmüş olmaları mı?"

Duane tekrar omuzlarını silkti ama tavrı kayıtsızdı.

"Evet, olabilir."

Larry söylemek istediği şeyi nasıl söyleyeceğini ölçüp biçti.

"Bunu başarabileceğimize bahse girerim."

"Tabii ki onu bulacağız."

İçkileri geldi. Larry duraksadı. İçkisini yudumladı. Sonra,

"Sanki oraya gitmeyi kabul etmişiz gibi konuştun," dedi.

"Öyle yaptım."

"Yani gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Duane gizlice barın diğer ucuna işaret etti. Artık fısıldıyordu.

"Swoon'a bir bak," dedi. "Ona bakıyor musun?"

Larry kendisine söyleneni yaptı.

"Evet, bakıyorum."

"Sence Swoon ne yapardı? Ordu adına Afrika'ya uçar mıydı?"

Larry düşündü.

"Hayır. Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Peki sence neden yapmaz?"

"Bilmiyorum, Duane. Yüz yaşında olduğundan olabilir mi?"

Duane başını hayır anlamında salladı. *White Russian*'ını yudumladı.

"Çünkü her gün aynı şeyi yapmaktan memnun."

"Sen değil misin?"

"Hiç olduk mu?"

Larry başıyla onayladı. Bara girerken ikna edici konuşmayı yapacak olanın kendisi olacağını düşünmüştü. Ama Duane akıntıyı tersine çevirmişti. Bu ona yanlış geliyordu. İkisinden biri bunun delice olduğunu söylemek zorundaydı sanki.

"Biz macera tutkunlarıyız," dedi Duane. "Eğer bunu şimdiye dek anlamadıysan günün geri kalanında gidip Swoon'la takılsan iyi edersin."

Larry yaşlı blues müzisyenini süzdü. Kıvırcık kır saçları, kırış kırış siyahi alnına gelişigüzel dökülüyordu. Adam içeride de güneş gözlüğü takıyordu. Belki o da Larry'ye bakıyordu. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. O anda Larry'nin bu adama bakmaya ihtiyacı vardı. Hayatının geri kalanına adım atmanın ne kadar kolay olduğunu ona anımsatacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bazı insanlar yetinmeyi gereğinden çok daha erken öğreniyor," dedi Larry. Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Duane onu anlamıştı. Aynı dilden konuşuyorlardı.

"Şüphesiz."

İki eski asker ve iki arkadaş olarak içkilerini yudumladılar. İçkilerinin keyfini biraz daha süreceklerdi. Bunun gibi kararları verirken, karar çoktan verilmiş olsa dahi ağırdan almak gerekirdi.

"Peki bizi bunu diğerlerine söylemekten alıkoyan ne?" diye sordu Larry.

Duane omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey. Daha üç saatimiz var."

"Seni rahatsız eden bir şey var."

"Evet, beni rahatsız eden bir şey var."

"Raporda, değil mi?"

"Evet, raporda."

"Sorun ne?"

Duane duraksadı ve ardından elini cebine attı. Larry davulcusunun, arkadaşının, cebindeki katlanmış kâğıtları çıkaracağını sandı. Ama Duane sigara paketini çıkardı, paketi eline hafifçe vurarak içinden bir sigara aldı ve sigarasını yaktı.

Duane derin bir nefes aldı. Sonra soluğunu verdi.

"Neden kalmadı?"

"Kim?"

"Mull."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kâğıtları okumadın."

"Evet, okudum."

"O zaman yeterince dikkatli okumamışsın. Mull çöle yolculukları sırasında her iki birliğe de eşlik etmiş ama görevin geri kalanı için orada kalmamış. Neden?"

Larry konuşmak için ağzını açtı. Ama bunun yerine bardağını kaldırıp içkisini yudumladı.

"Yapacak başka işleri vardır," dedi nihayet.

"Hı-hım. Şuradaki Swoon'u görüyor musun?"

"Evet, onu görüyorum, Duane."

"Evet. Neden Detroit'teki Swoon olmanın onu mutlu ettiğini biliyor musun?"

Larry soruyu düşündü. Duane zaman zaman böyle davranırdı. Şifreli konuşurdu. Ve konuşma genellikle derin bir şeylerle sonlanırdı. Ama o anda Larry'nin istediği derinlik değildi. Basitlik istiyordu. Duane'in iyi bir iş yaparak bolca para kazanacaklarını söylemesini istiyordu.

"Çünkü korkuyor," dedi Duane nihayet.

"Elbette. Fakat bunun içinde bulunduğumuz durumla ne alakası..."

Duane, Larry'yi bileğinden yakaladı.

"Mull o sesten korkuyor. Öyle korkuyor ki beyaz değil, bembeyaz kesildi."

Duane yavaşça Larry'nin bileğini bıraktı ve tekrar taburesine yerleşti.

"Hayır," dedi Larry özgüvenden yoksun bir halde. Ama asıl düşündüğü, *Ben de*, idi.

"Ah-ha," dedi Duane. İçkisini yudumladı, buzlardan birinin ağzına girmesine izin verdi ve çiğnedi. "Birleşik Devletler Ordusunun subaylarından biri olduğunu ve cebine sığdırabildiğin bir ses kaydıyla dört yabancının hayatına pat diye girebilecek kadar cesur olduğunu düşün ama orada oturup kaydı dinleyemeyecek kadar ödleksin."

"Ordudan bahsediyoruz, Duane. Orada işlerin nasıl işlediğini bilirsin."

"Bu farklı. Stüdyodayken gözlerinde gördüm. Bant dönmeye başladığında. O makaraya sanki en kötü kâbuslarının

kaynağıymış gibi bakıyordu. O kaydı en ufak detayına kadar biliyor. Kulak tıkaçlarını ses başlamadan hemen önce taktı. O korkuyor, Larry. Yeni bir silahtan çok daha fazlasından korkuyor."

Larry güldü. "Şimdi çılgınca konuşmaya başladın."

Ama Duane gülümsemiyordu. Duman gözlerine dek yükseldi ve ölüm kadar korkunç bir anlığına Larry'ye sanki mumyalanmış gibi göründü. Sanki bir daha asla hareket etmeyecekmiş gibi.

"Yeni bir silahtan çok daha korkunç şeyler vardır," dedi Duane içkisini bitirirken.

"Ne gibi?"

"Onu yapabilecek türden insanlar gibi."

"İlk birlik bir yıl önce konuşlandırılmış. Hemen hemen geçen yıl bugün. Acaba o gün ne yapıyordum?"

"Büyük olasılıkla yine bu yatak odasındaydm."

Philip gülümsedi. Ama bu kayıtsız bir gülümseme değildi. Marla adında bir kızın yanında yatıyordu. O giyinikti. Ama kız değildi. Birbirlerine âşık değillerdi ama Yüce İsa, eğleniyorlardı. Philip, Marla'yla Yol'da tanışmıştı.

"Ama şunu dinle," dedi Philip dirseğinin üzerinde doğrularak. "İkinci birlik, ilk birliğin dönüşünden altı gün sonra konuşlandırılmış. Bu da ikinci birliğin dönüşünün üzerinden... yaklaşık... on ay geçtiği anlamına geliyor."

"Yani?"

"Neden bu kadar beklediler? Beni endişelendiren bu."

"Sizin gibi birilerini aradıkları içindir," dedi Marla. Kırmızı saçları yüzünün yarısını gizliyordu. Yatak örtüsü yalnızca ve büyük ölçüde onun üzerindeydi.

"Olabilir," dedi Philip. "Başka bir şey daha var." Şimdi

tamamen doğrulmuş, şiltenin üzerinde bağdaş kurmuştu. "Bu zaman içinde ses neden yoğunlaşmadı?"

"Yoğunlaşmadığını nereden biliyorsun?"

"Raporda dalga dosyaları vardı. İlk defa duyulduğu anla son kez duyulduğu an arasında kesinlikle hiçbir fark yok."

"Yani?"

"Yani bu da... eğer bir silahtan ya da inşa edilmekte olan bir şeyden bahsediyorsak... onu ilk duydukları anda zaten inşaatı tamamlanmış demektir."

Marla başıyla onayladı.

"O halde gitme."

Philip on yaş daha genç görünmesine neden olacak bir edayla suratını buruşturdu.

"Gitmeyeyim mi? Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Bak, ordunun... *her şeyi* sayıp dökmesini beklemiyorum. Asla yapmazlar. Nihayetinde ordudan bahsediyoruz."

"Tamam," dedi Marla. Gözlerinin altına bulaşmış koyu renkli göz kalemi, gitgide zayıflayan gün ışığında kızın suratına Ölüler Günü benzeri bir hava katmıştı. "O zaman git."

Philip onunla hemfikirdi. Büyük ölçüde.

"Evet. Gitmeliyim. *Gitmeliyim*. Ama... naifçe olmaz." Yataktan kalktı. "Beklemelerinin nedeni..." Düşünürken başını kaldırıp tavana baktı. "Onu unutmaya karar vermiş olmaları. Ama sonra... sonra... ses kendini göstermeye devam etti. Onlar da şanslarını bir kez daha denemeye karar verdiler. Böyle olduğunu sanıyorum."

Marla gülümsedi.

"Her iki şekilde de çölde iki hafta geçireceksin. Tonla para kazanacaksın ve tekrar bir kahraman olacaksın."

Kız aslında şaka yapıyordu ama Philip'in suratından ge-

çen ifade onu endişelendirdi. Adam gülümsemiyordu. Yalnızca başıyla onayladı ve Marla yanlışlıkla da olsa Philip'in gitmeyi istemesinin ardındaki asıl gerekçeyi ve dürtüyü dile getirdiğini fark etti.

"Sesin değişmemiş olmasının nedeni de..."

Philip cümlesini yarıda kesti ve Marla'nın dairesinin penceresinden dışarı baktı. Detroit arabalarının içindeki ergenlerle, iki büklüm vaziyette binaların duvarlarına sokulmuş evsiz erkek ve kadınlarla, sokak köpekleriyle ve onlardan kaçıp duran takım elbiseli adamlarla kaynayan sokaklarıyla ayaklarının altında uzanıyordu.

"Yalnızca dikkatli ol," dedi Marla. O da yataktan kalktı ama giyinmeye zahmet etmedi. Sonra da yatak odasından çıktı.

"İnce eleyip sık dokumalıyım," diye seslendi kızın arkasından. Sokaklarda Larry, Duane ve Ross'u görmeyi umduğunun pek farkında olmadan camdan dışarı baktı. Onları hazırladıkları çantalarıyla özgüven saça saça yürürken mi görmeyi bekliyordu?

Philip korku kılıcının tek bir hamlede boynundan bacaklarına dek gövdesini yardığını hissetti. O korku içinde bir yerlere yerleşti ve bedenini terk etmedi.

Marla elinde bir bardak suyla yatak odasına geri döndü. Bardağı Philip'e uzatırken adam, Sparklers'ın menajerinden aldığı saatin hâlâ bileğinde olduğunu fark etti.

Adamı bulup saati iade etmesi gerektiğini düşündü.

Afrika'ya gidemem. Bir saati iade etmem gerekiyor.

Aptalca bir düşünce; Philip'in korktuğunun göstergesiydi.

"Kendini öldürtme," dedi Marla.

"Yapmam."

"Öyle mi?"

"Bu benim hikâyem değil. Benim hikâyem böyle son bulmayacak."

"Bu şimdiye dek söylediğini duyduğum en naif şey olabilir. Her insanın hikâyesinin umduğu şekilde mi sona erdiğini sanıyorsun?"

Philip suyunu yudumladı.

"Kendini öldürtme," diye tekrarladı kız.

"Sen de sakın giyinme," dedi Philip kıza.

Marla gülümsedi.

"İki haftam kadınsız geçireceğini düşündüm de. Eğer istersen sana iki hafta boyunca unutamayacağın türden bir deneyim yaşatabilirim." Philip'in göğsünde asılı duran piyano tuşuna dokundu. F'ye.

Philip yarım ağızla güldü. Ciddi görünüyordu. Hem de hiç olmadığı kadar.

"Hey," dedi Marla kollarını memelerinin altında kavuştururken. "Senin neyin var?"

"Bu çok önemli," dedi. O anda bile gözlerinde farklı bir bakış vardı. Çocuksu bir şeyler.

"Biliyorum," dedi kız. "Seni daha önce hiç böyle görmedim."

"Sorun değil," dedi Philip. "Yani, öyle ama... şu sesin... hiç değişmeden... aynı kalması... beni endişelendiriyor. Hiçbir şey öylece kalakalmaz, anlıyorsun değil mi? Her şey... değişir."

Marla gitme demek için ağzını açtı ama Philip işaret parmağını kızın dudaklarının üstüne koydu.

"İki hafta sonra görüşürüz," dedi.

Marla onu yolcu etti. Ve Philip kızın dairesinden ayrıldı.

Philip sokağa indiğinde o duygudan, korkudan silkelenip kurtulmaya çalıştı. Baktığı her yerde Detroit aşırıya

kaçarak kendisini bile aşmış gibi görünüyordu. Bankacının Yeri'nin önündeki kaldırımları süpüren adam, rolüne o kadar uygun giyinmişti ki oraya yerleştirilmiş gibi duruyordu. Adele'in Saç ve Güzellik Salonu'nun tenteleri resmen ışıldıyordu. O kadar ki etrafına bakındığında bütün şehir sanki bir film setinden ibaretmiş de çekilen film için her şey yerli yerine konmuş gibi hissetti. Hatta Danes'in "Burada Ol" isimli kırkbeşliğinin kapağını çektikleri Perry Drugs'ın ön duvarını süsleyen turuncu boyalı tuğlalar bile kusursuz denebilecek kadar simetrik dizilmişti.

Philip hepsini hayatında ilk defa görüyormuş gibi hissetti. Başka gözlerle. O filmi izleyen gözlerle belki de. Film yapımcılarının yaratmaya çalıştığı etki de...

Burası harika bir şehir. Buradan ayrılma.

Yüce İsa, gökyüzü bile boyanmış gibiydi.

Elizabeth'ten sağa döndü ve üç grup arkadaşının stüdyonun kapısının önünde dikilmekte olduğunu gördü.

Çantaları ayaklarının dibinde duruyordu.

Philip bir anlığına onların da onu görüp görmediğini merak etti. Eğer görmedilerse sokağın köşesinin ardına gizlenip gölgelere sinerek biraz daha düşünse olmaz mıydı?

Ross el salladı.

Philip de el sallayarak ona karşılık verdi.

Yol'dan çıkıyordu. Başka birinin kemendi tarafından çekiştirildiğini, gizemli çamurun botlarına bulaştığını hissedebiliyordu.

"Gençler," dedi yanlarına vardığı sırada. "Görünüşe göre Afrika'ya gidiyoruz."

Ross gülümsedi.

"Sesi neyin çıkardığına dair bir teorim var. Bence birkaç şeyin karışımından–"

Philip işaret parmağım havaya kaldırdı.

"Dur biraz. Önce Mull'u arayalım. Kabul ettiğimizi söyleyelim."

Philip stüdyonun kapısını açtı ve halı kaplı basamakları ikişer ikişer tırmanmaya koyuldu. Giriş salonundan geçtikten sonra, aylardır sehpanın üzerinde duran kitaplar dikkatini çekti. Mutfakta kahve ve alkol kokusu vardı. Duyguların yabancı bir birleşimini deneyimliyordu: henüz ayrılmadığı bir yere dair özlem ve kapalı yerde kalma korkusu... sanki stüdyonun derinliklerine doğru ilerledikçe duvarlar üstüne üstüne geliyordu.

Kontrol odasına ulaştığı sırada başı dönmeye başlamıştı bile. Avlamaya razı geldiği ses odada usulca kol geziyor gibiydi.

Bakan Mull'u aramayı planlayarak telefonu eline aldı.

Ama önce evini aradı.

Annesi telefona yanıt verdiğinde o korkuyu bir kez daha yaşadı. O film seti hissini de. Sanki telefon bir plastik parçasından ibaretmiş ve konuştuğu kadın da bir aktrismiş gibi. Yapmak üzere olduğu şeyi ona açıklarken alternatifinin kabul edilemeyecek kadar gerçekdışı olduğunu düşündü.

Burası harika bir şehir. Buradan ayrılma.

"Pekâlâ, eğer yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyorsan, Philip, o halde kimse seni durdurmayacak. Sen hep hislerine güvenir ve ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın."

"Anne," dedi kontrol odasındaki camdan kayıt odasına bakarken ve bir ses duyduğunu sandı, bir akorun en hayaletimsi kırıntılarını. "Teşekkür ederim."

"Uçmaktan korkuyor musun, Philip?"

"Hayır."

"Yüksekten?"

"Hayır."

"Örümceklerden?"

"Hayır."

"Örümceklerden?"

"Bunu sordun."

"Örümceklerden?"

"Hayır."

"Yılanlardan?"

"Hayır."

"Eğer senden istersem bir yılanı elinde tutabilir misin?"

Philip duraksadı. Dr. Szands'in arkasında duran birbirinin tıpatıp, iki ses kayıt cihazından biri dönüyordu. Tekerlekli sedyeyle odaya sokulduğu anda gözüne ilk takılan şey Revere T-700D marka cihazlardı. Hayal kırıklığına uğramış bir baba edasıyla bacak bacak üstüne atmış vaziyette oturan Dr. Szands ise ikincisi olmuştu.

"Şu anda dediğinizi yapabilecek durumda değilim."

Szands yanındaki masanın üstünde duran zili çaldı. Phi-

lip, zilin sesinin VU ölçüm cihazında ani artış olduğunda geleceğini biliyordu. Bu, doktorun dikkate değer bir şeyin söylendiğini kayda işleme şekliydi.

"Kedilerden?"

"Hayır."

"Dar alanlardan?"

Philip'in kırmızı bir piyanoyu düşündü. Fakat bundan bahsetmedi.

"Hayır."

"Ölümden?"

Philip tekrar duraksadı. Revere T-700D müzik kaydetmek için imal edilmemişti. Ama sorgulamalar için idealdi.

"Evet."

Szands zili çaldı.

Ölçüm cihazı pik yaptı.

"Kadınlardan?"

"Hayır."

"Arabayla hız yapmaktan?"

"Bazen."

Tek kelimelik yanıtlar. Tıpkı Szands'in istediği gibi.

"Hayaletlere inanır mısın, Philip?"

Philip gözlerini yumdu. Makaralar dönüyordu. Er Greer'ın çöldeki teorilerini düşündü. Greer'ın Çarkı demeye başlamışlardı ona.

Fırıl fırıl dönen tarihin sesi.

"Evet."

Zil.

"Hiç hayalet gördün mü, Philip?"

"Evet."

Zil.

"Ses neredeydi, Philip?"

"Bilmiyorum." Hiç tereddüt yoktu. Ama aslında biliyordu. Ve Dr. Szands'i ona bizzat götürebilirdi. Az çok.

"İğnelerden korkar mısın, Philip?"

"Hayır."

"Büyük kalabalıklardan?"

"Hayır."

"Yüksek sesten?"

"Hayır."

"Bu sese ne dersin?"

Szands ikinci T-700D'ye uzandı ve çalma düğmesine bastı. Daha sesi duymadan Philip'in midesi bulanmaya başladı.

"Kapat şunu."

Zil.

"Bu ses seni korkuttu mu?"

"Kapat şunu, doktor."

Zil.

"Ses neredeydi, Philip?"

"Bilmiyorum."

"Neden hayaletlere inanıyorsun?"

"Kapat şunu!"

Szands teybi kapattı. Philip sesin doktoru da hasta edip etmediğini görmek için başını kaldırdı. Ama gövdesi gölgeler tarafından yutulmuş, kollarıyla bacaklarıysa gövdesinden değil de kapkara katrandan çıkıyormuş gibi görünen Szands hiçbir ipucu vermiyordu.

"Neden hayaletlere inanıyorsun, Philip?"

"Çünkü onlardan birini gördüm, lanet olası."

Zil.

"Nerede?"

Philip yanıt vermedi.

"Nerede, Philip?"

"Çölde."

Zil.

"Çölde bir hayalet mi gördün?"

"Çölde yüzlerce hayalet gördüm."

Zil.

Philip artık ağlıyordu. Sorular, korkuların listesi, ses...

Zil.

"Ses neredeydi, Philip?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum, doktor!"

Ama biliyordu.

"Philip, bu test deneğin verdiği doğru ya da yanlış yanıtları ortaya çıkarmak için tasarlanmadı. Bu testin, deneğin herhangi bir sırrının olup olmadığını göstermesi gerekiyor. Bizden sır saklayıp saklamadığını."

"Sır falan sakladığım yok."

"Ama saklıyorsun."

Ama saklıyordu.

"Şimdi, Philip; seçim senin. Aptalı ya da zekiyi oynayabilirsin. Aptalı oynadığın sürece seni pişme noktana dek kaynatacağım. Ve beni bunun nereye varacağını kestirebilecek kadar iyi tanımıyorsun. Beni anlıyor musun? Bir doktor olabilirim ama bu önem verdiğim tek şeyin *senin* sağlığın olduğu anlamına gelmiyor. Bu gezegende senden başka milyarlarca insan var, Philip Tonka. İster aptalı oyna, ister zekiyi. Ya konuşmaya başla ya da sana tattırabileceğim acılarla yüzleş. Şimdi. Bana hayaletlerden bahset. Her birini en ince ayrıntısına kadar anlat. Ve o perde kapandığında... sesin yerini tarif et. Döndüğünüz her köşeyi. Açtığınız her kapıyı. Yolda karşınıza çıkan her kâbusu."

"Elbette yalnız olmayacaksınız. Bunun kimseye faydası olmaz."

Sessiz bir asker kahverengi nakil aracını sürüyordu. Mull yolcu koltuğunda oturuyordu ama yüzünü, arkadaki iki bankı işgal eden Danes elemanlarına dönmüştü.

"Size üç kişi daha katılacak. Jonathan Stein adında bir fotoğrafçı. Olağanüstü bir fotoğrafçıdır, özellikle de yakın mesafeden çekimlerde. Taşınabilir karanlık odasıyla orada olacak. Size eşlik edecekler arasında bölgenin tarihini bilen bir asker de var. Er Gordon Greer. Ve son olarak birlik komutanı ki kendisi de II. Dünya Savaşı gazilerinden biridir. Çavuş Billy Lovejoy."

"Lovejoy mu?" diye sordu Larry.

"Evet. Adını daha önce duymuştunuz." Bu bir soru değildi.

"Kim duymadı ki? Lovejoy temel eğitimde bir efsaneydi."

"Öcü," dedi Ross. "Deli Sarışın."

Mull gülümsedi.

"Ona verebileceğiniz tüm lakapları hak ediyor. Özellikle öcüyü. Fakat kendisi aynı zamanda harika ve sabırlı bir strateji uzmanıdır."

"Buna neden ihtiyacımız olsun ki?" diye sordu Philip. "Savaşa gitmiyoruz, Bakan Bey."

Mull parmak uçlarını çadır şeklinde birleştirdi.

"Hayır, gitmiyorsunuz. Ama bu, tehlike ihtimalini elemiyor. Asla elemez."

Philip yanında oturmakta olan Duane'in huzursuzluğunu hissedebiliyordu.

"Bir keresinde Lovejoy'u iş üstünde gördüm," dedi Ross. "Suratında palyaço makyajıyla birliğini cezalandırıyordu. Bu gerçek bir hikâye."

Mull tekrar gülümsedi.

"Kendisi şüphesiz ilginç biri. Ve bu iş için biçilmiş kaftan."

"İlk iki birliği oradan çıkaran da o muydu?" diye sordu Philip.

"Hayır." Mull başını iki yana salladı. "Kimse Afrika'ya geri dönmedi. Bu iş için oraya giden hiç kimse."

Sürücü sert virajı dikkatle aldı ve asfalt pist ile uçak görüş alanlarına girdi. Betonun öte yanından kahverengi ikinci bir nakil aracı yaklaşıyordu.

Mull evrak çantasından bazı belgeler çıkardı ve Philip'e verdi.

"Lütfen hepiniz bunlardan birer tane alın."

Philip söyleneni yaptı. Namib Çölü'nün havadan çekilmiş bir fotoğrafına bakıyordu. Bütün cihazları, tedarik malzemeleri, giysileri ve uyku tulumları nakil aracının arkasına tutturulmuş küçük römorkun içindeydi. Römorkun yüzde doksanı kayıt ekipmanlarıyla, Danes elemanlarının kendi stüdyolarında kullanmayı hayal ettikleri birinci sınıf cihazlarla doluydu. İki Ampex model 350, çeyrek inç, çift girişli. Beş Behringer ECM8000 kondenser mikrofon. Üç RCA 99-A. Bir Electro-Voice EV C100. Dört GPP 73 preamfi. Bir tane oldukça nadir bulunan Glasgow sekiz kanal ses masası. Bir Koz Copycat yankı odası. Bir Boris 5 kompresör. İki

678 Michael regülatör. Geriye kalan yüzde on, orada hayatta kalmak içindi; Namib'in batı sınırında Atlantik Okyanusu bulunuyordu ve sıcaklıklar geceleri fena halde düşüyordu.

"Burada o bölgede hiçbir insanın yaşamadığı yazıyor," dedi Ross.

"Sizin gideceğiniz bölgede evet, öyle."

Larry gülümsedi. "O sesi *birileri* çıkarıyor olmalı."

"Muhtemel," dedi Mull ama hüzün, mavi renkli Superman gözlerini terk etmemişti.

İleride, camın öte yanında diğer nakil aracı peşinden ikinci bir römork sürükleyerek uçağın yanına park ediyordu. Philip sürücü tarafındaki kapının açılışını ve sürücünün asfalt piste adım atışını izledi. Adam doğrudan nakil aracının arkasına yöneldi.

Philip fotoğrafa geri döndü. Namib Çölü'ne. Notları okudu:

Kum deryaları. Beyaz kumlarla kaplı düzlükler. Dağlar. Benguela Akıntısı ile Hadley Hücresi'nin çarpıştığı noktada ebedi bir pus katmanı.

"Epeyce sis," dedi Philip.

Mull hemfikirdi.

"Neyse ki sizin göreviniz dinlemek."

Uçağın yanına vardılar. Sürücü nakil aracını park etti. Philip camdan bakınca ikinci nakil aracının açık vaziyetteki yan kapısından ikinci bir askerin indiğini gördü. Mull adama işaret etti.

"İşte Lovejoy da burada."

Kelleşmekte olan kafasını kısmen yamayan tel tel sarı saçlara sahip koyu renkli bir siluet açık durumdaki sürgülü kapıdan çıktı. Çökük omuzlar. Ağır adımlar. O da müzisyene benziyor, diye düşündü Philip. Yaşlı ve yorgun bir blues sanatçısına.

"Çölle baş edebilecek mi?" diye sordu Larry. "Epeyce yürümemiz gerekebilir."

Mull da Lovejoy'u izliyordu. Öteki türlüsü güçtü. Philip, adamın dikkatleri derhal üzerine çeken mıknatıs misali bir havasının olduğunu fark etti. Bir ordu serserisinin, bir efsanenin fiziksel özellikleri. Belki de tüm bakışların ona çevrilmesinin nedeni, kesinlikle bir efsaneye benzemiyor oluşuydu.

"Sorun olmayacaktır," dedi Mull.

Danes ve Bakan Mull nakil aracından indi. Her iki aracın sürücüleri ve küçük uçağın pilotları römorklardaki teçhizatın taşınmasına yardım etmeye koyuldu. Epey uzun sürecek gibiydi. Ilık havaya rağmen Lovejoy omuzlarına doladığı atkısıyla çömelmiş, kahverengi bir valizin üstünde oturuyordu.

"Tanrım;" dedi Ross başparmağıyla Lovejoy'a işaret ederek. "Oraya vardığımızda akbabalar tepemizde daireler çizecek."

"Adam akbabanın ta kendisi gibi duruyor," dedi Larry.

O sırada hızını gittikçe artıran üçüncü bir nakil aracı belirdi. Danes elemanları sessizce aracın yaklaşmasını izlediler. Son birkaç parça teçhizat uçağa yüklenirken üçüncü araç park etti ve sürgülü yan kapısından iki asker indi.

Ufak tefek, bodur, gözlüklü ve kısa siyah saçlı olanı özgüven saçarak diğerlerine doğru yürürken diğeri, yani uzun boylu, zayıf, güler yüzlü olanı rüzgârla geriye doğru uçuşan kahverengi saçlarına aldırış etmeden omzuna asılı çantadan bir fotoğraf makinesi çıkardı.

Asfalt pistin üzerinde dikilen Danes elemanlarının fotoğrafını çekti.

"Bir rock'n roll grubu," dedi fotoğrafçı, "mevzilenmek üzere." Elini uzattı. Philip adamın elini sıktı. "Ben Er Ste-

in. Jonathan Stein. Ve sizinle tanıştığım için deliler gibi heyecanlıyım. Bir tane de yakından çekmemin sakıncası var mı?"

Danes elemanları fotoğraf isteklerine alışkındı. Bu Detroit'te epey yaygındı.

"Bir sonraki albümümüzün kapağı olabilir," dedi Ross.

"Ah, hey," dedi Stein. "O konuda şaka bile yapmayın. Heyecandan ölebilirim."

"Fotoğraflar kötü şans getirir," dedi Er Greer gözlüklerinin camlarını silerken.

"Öyle mi?" dedi Stein gülümseyerek ve fotoğraf makinesini gözüne götürdü. "Kim demiş?"

Danes elemanları merceğe baktı.

"Bazı kültürlerde fotoğraf çektiğin zaman o dönemin, o günlerin bittiğini ifade edersin," diye açıkladı Greer. "Anlayacağınız, eğer hayatınızın mevcut halinden hoşlanıyorsanız yas tutmaya başlayabilirsiniz. Çünkü şu andan itibaren o günler *eskide* kalacak."

Stein grup fotoğrafını çekti.

Lovejoy valizinin üstünden kalktı.

"Beyler," dedi Mull ellerini birbirine vurarak. "Herkes uçağa."

Ellen kapının eşiğinden içeri baktı. Elinde yiyecekle dolu bir tepsi vardı: sebzeler, ekmek, domates çorbası, su; öğle yemeği. İçeri girerken bir espri patlatıp Philip'in gününü aydınlatmayı planlamıştı ama onu gördüğü anda duraksadı.

Klasik müzik yüzünden, diye düşündü. 1. Ünite'nin bulunduğu koridorun aşağısındaki ana ofiste çalan gramofondan. Müzik yatıştırıcıydı elbette ama çok sayıda kırığı iyileşmekte olan Philip'in yatıştırılmaya ihtiyacı yoktu.

İhtiyacı olan, teşvik edilmekti.

Philip koridorda kimin dikildiğini görmek için gözlerini zorlamaya başladığı anda Ellen kapıdan uzaklaştı. Öğle yemeği tepsisini ofise götürdü, içeri girdi ve elindeki tepsiyi ona en yakın masanın üstüne bıraktı.

Gramofon köşedeki kısa bacaklı beyaz masanın üstünde duruyordu. Yanında da bir dosya dolabı ve plastik vazonun içine yerleştirilmiş yapay çiçekler vardı.

Dr. Szands orada değildi. Ofis boştu.

Ellen yerdeki plak kutusuna baktı.

Beethoven.

Brahms.

Liszt.

Mozart.

O anda Debussy çalıyordu. Ellen ona ait üç plak daha buldu.

Ama arkada, oldukça arkalarda asıl aradığı şey duruyordu.

Rock'n roll.

Seçki pek kapsamlı değildi, altı ya da yedi albümden ibaretti ama Ellen en sevdiklerinden bazılarının en arkalara sokuşturulmuş olabileceğini ummaktan vazgeçmedi.

Şöyle bir göz atınca öyle olmadığını gördü. Fakat işine yarayabilecek başka bir şey buldu.

On the Road with Rock'n Roll.

Ayağa kalktı ve Debussy'yi pat diye pikaptan çıkardı. Yerine Mando & Chili Peppers'ı taktı, öğle yemeği tepsisini aldı ve ofisten çıktı.

İlk şarkının ilk akorları arkasından kükremeye başlayınca Philip'in yattığı üniteye yaptığı yürüyüş bile bambaşka hissetmesine neden oldu.

Bu şimdiye dek dinlediği en iyi şarkı değildi ama ruhu vardı. Ve eğer Ellen Jones'a o sırada Philip Tonka'nın ilaçtan çok neye ihtiyacı olduğunu sorsaydınız cevabı ruh olurdu.

Tekrar üniteye girdiğinde adamın yüzü onunkine dönüktü.

"Hasiktir," dedi ve iki eliyle tepsiyi taşıdığından elini ağzına götürüp küfürlü kelimenin dudaklarının arasından çıkmasına mani olamadı.

Philip başını aşağı yukarı sallıyordu.

"Bunu sen mi çaldın?" diye sordu.

"Başını oynattın."

Kadın üniteyi boylu boyunca geçti ve öğle yemeği tepsisini Philip'in karyolasının yanındaki katlanır masanın üzerine bıraktı.

Bu şaşkınlık vericiydi. Dün parmak uçları, bugün başı. Bu mümkün müydü? Bu kadar çabuk mu iyileşmeliydi?

Karyolanın yanına oturdu.

"Tekrar yap," dedi. Sanki kanıta ihtiyacı varmış gibi. Sanki Philip'in başını oynatabildiğini teyit etmesi gerekiyormuş gibi.

Ama Philip tekrar yapmadı.

"Buradaki tek hasta ben miyim?" diye sordu Philip lafı dolandırmadan. Sesi farklıydı. Daha netti. Ama sesinde başka bir şey daha vardı.

Öfke.

Niye diğer hastaları soruyordu ki? O *hareket ediyordu.*

"Hayır," dedi Ellen. "Başkaları da var."

Philip başıyla onayladı.

Başıyla onayladı!

"Peki onların sorunları ne?"

Sorunları mı ne? diye düşündü kadın. *Asıl senin sorunun ne? Hayatta kalabilmiş olmanın bir mucize olduğunu görmüyor ve yine de... karşımda durmuş... sorular mı soruyorsun?*

"Bir sürü şey. Çeşitli şeyler. Ama..."

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Ne?"

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır... ne... ne konuda?"

"Burada benden başka hasta var mı?"

"Evet, Philip. Olduğunu söyledim."

"Onların sorunu ne?"

"Philip, hastaların durumları hakkında bilgi paylaşma iznimiz yok..."

"Saçmalık."

"Philip." Ellen bunu beklemiyordu.

"Benim durumumdaki bir adama da mı söyleyemezsin? Kendi yatağından bile çıkamayan bir adama?! Sen aklını mı kaçırdın?"

Ellen daha önce de hastaların düşmanca tavırlarıyla karşılaşmıştı. Elbette karşılaşacaktı.

Profesyonel ses tonunu bulmak için kafasının içinde arandı. Güç bela da olsa buldu.

"Evet," dedi Ellen. "Senin durumundaki bir adama bile. Buradaki diğer insanların yaraları..."

"Burada olduğumu aileme haber veren oldu mu?"

Ellen bu sorunun yanıtını bilmiyordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Philip..."

"Peki bilen *biri* var mı?"

Adamı aynı öfkeli kaş çatışla ve içinden taşan aynı pislikle dört, beş bira içmiş halde bir barda otururken gözünün önünde canlandırabiliyordu. Öfkesinde haklı, diye düşündü. Ama burada daha başka bir şey vardı. Alkolik kayınbiraderi içmeyi bıraktığında adamın gözünü bürüyen hırsın bir benzeri.

"Bunu öğreneceğim, Philip. Ve bu şimdilik yeterli olmalı."

"Kimin için?"

"Senin için."

"Bu şimdilik yeterli olmayacak."

Artık Ellen da sinirleniyordu. Sinirlenmek istemiyordu. Böyle yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama onun için yaptığı onca şeyden sonra adamın onunla konuşma tarzı... Altı ay boyunca onunla ilgilenmişti. Altı ay boyunca eviyle Macy Mercy arasında mekik dokumuştu. Altı ay boyunca evinde geçirdiği yalnız gecelerde 1. Ünite'deki hastanın ertesi günü çıkarıp çıkaramayacağını merak etmiş, ölmemesi için dualar etmişti.

"Az önce de dediğim gibi hastaların durumları..."

"Seni duydum. İzniniz yokmuş. Siktiğimin kurallarından yalnızca birini çiğnemek bu kadar mı zor?"

Ellen ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni biraz yalnız bırakacağım. Ben..."

"Otur!"

Bu defa Ellen profesyonel sesini bulmakta hiç zorlanmadı. Adamın emir verirken takındığı ses tonu ve öfkesini ondan çıkarma şekli Ellen'ı katılaştırmaya yeterli olmuştu.

Plaktaki şarkılardan ilki bitip ikincisi başladı. Müzik ile üniteye hâkim ruh hali arasındaki fark inanılmazdı.

"Philip Tonka. Öfkelenmek için her türlü sebebin var. Ama benim görevim sana yardım etmek; sana katlanmak değil."

Philip yüzü tekrar tavana bakacak şekilde başını çevirdi.

O anda bile bu hareket Ellen'ı heyecanlandırdı.

İkisi de saat altmış kez tik tak edene dek sessizce beklediler.

"Başını oynattın," diye tekrarladı Ellen nihayet.

Philip başıyla onayladı.

"Güçleniyorsun. Hem de şimdiden."

Philip konuşmaya başladığında Ellen adamın sesinde adeta gözyaşlarının tınısını duydu.

"Şu röntgen filmleri..."

"Evet. Korkutucu."

Philip derin bir nefes aldı. Ellen adamın elinden geleni yaptığını ve sakinleşmeye, sabırlı olmaya, başına gelenleri kabullenmeye gayret ettiğini görebiliyordu.

"Bu odada hiç enstrüman var mı?" diye sordu.

"Evet, var. Bunu nereden anladın?"

"Onu duyabiliyorum. Bir gitar mı?"

"Bir piyano."

"Ne renk?" diye sordu. Gözlerinde anılar. Korku.

"Ne?"

"*Piyano ne renk?*" Yine bağırmaya başlamıştı.

"Tanrım, Philip. *Ahşap.*"

"Hepsi ahşaptan yapılmadır. Ne *renk?*"

Ellen soluna, ünitenin arka tarafına, Philip görmediği o yere baktı.

"Kahverengi ahşap. Boyalı değil."

"Bana göster," dedi. Sonra kendini zorlayarak nazikçe, "Lütfen," diye ekledi.

Suratı Ellen'ın üniformasından bile daha beyaz kesilmişti.

"Pekâlâ," dedi kadın.

Philip'in görüş alanının dışına çıkarak gözden kayboldu. Philip arkasında bir şeylerin karıştırıldığını duydu. Sanki kadın ellerini çantasının içine sokmuş, bir şeyler arıyordu. Geri döndüğünde elinde kare şeklinde küçük bir ayna tutuyordu.

"Al bakalım," dedi kollarını Philip'in fena halde morarmış omuzlarının üstünden geçirip aynayı adamın çenesiyle aynı hizaya getirerek.

Teni Philip'in tenine değince ürperdi. Sayısız kez dokunduğu tene. Ama artık... uyanıktı.

Philip başlangıçta yalnızca Ellen'ı seçebildi. Çilli burnunu. Zekâ dolu gri gözlerini. Kuzgun siyahı saçlarını. Ama kadın aynayı eğince ünitenin bej renkli arka duvarına yaslanmış piyanoyu seçebildi.

Kırmızı bir piyano anımsıyordu. Boyaları dökülmüş, bulunduğu yerle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir piyano.

Ama bu piyano o piyano değildi. Hal böyle olunca Philip o gün ilk kez derin bir oh çekti.

"Neden burada?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hastane odasında piyanonun ne işi var?"

"Bir ara doktorlar müzik terapisinden bahsediyorlardı. Ama bazı ünitelere piyano koydurmaktan öteye gidemediler. Her hâlükârda bazı odalarda piyano olması güzel. Hastalara çalmak için. Onları sakinleştiriyor."

"Bekle," dedi Philip, Ellen aynayı kaldırmaya yeltenince. "Bekle."

Ellen, Philip'in neyi görmek istediğini anladı.

Ofiste çalan şarkı bitti. Sonraki başlamadan önce, ünitenin sessizliğinde Ellen ikisinin de soluk seslerini duydu.

İkisi de yaptıklarından ötürü gergindi.

Ellen aynayı Philip'in suratına doğru çevirdi.

Ve Philip yüzünü ilk defa gördü. Şekilsizliği. Asimetriyi.

"Tanrım," dedi. Gözlerini yumdu.

Ellen aynayı kaldırdı.

Bir şey söylemek istiyordu, Philip'in kendisini daha az... hasarlı hissetmesini sağlayacak bir şey.

"Philip..."

Philip kadına baktı ama bakışları mesafeliydi. Ellen, aynadaki görüntüsünün Philip'in gözünün önünden gitmediğinin farkındaydı.

"Plağı çevireceğim," dedi. "Belki de başka bir şey koysam daha iyi olur."

Birbiriyle savaşan duygularla aklı karışmış halde üniteyi boylu boyunca aştı. Tartışma, korku, hüzün. Ve az kalsın unutulacak olan, yeniden hareket etmenin zaferi.

"Teşekkür ederim," dedi Philip.

Ellen ünitenin kapısında duraksadı.

"Ne için?"

"Müzik için."

Tartışan iki insanın kendilerini en kötü hissettikleri an-

lardı sözcüklerin arasındaki boşluklar, konuşmanın temposunun düştüğü dakikalar.

Teşekkür ederim.

"Yakında evden birkaç plak getireceğim. O zaman daha sağlam işler dinleyebileceksin."

"Daha sağlam işler," diye tekrar etti başıyla onaylayarak. Kafa hareketi Ellen'ın o gün üniteye girdiği anla kıyaslandığında şimdiden daha güçlü, daha akıcı görünmeye başlamıştı.

Askerlerin uçakta sigara içmesine izin veriliyordu. Yirmi saat sürecek uçuş yorucu ve klostrofobik olacaktı. Üstelik Danes elemanları Mull'un sesinin yankısını hâlâ zihinlerinde duyabiliyordu.

Ses nükleer savaş başlıklarımızdan birini soğurdu, diye anımsadı Philip. Kâh Namib Çölü hakkındaki dosyayı inceliyor kâh onunla aynı şeyi yapan uçaktaki diğer yüzleri süzüyordu.

250,000 metre karelik bir alanda kaynağı bulma ihtimalleri düşük görünüyordu. Mull uçağın on dört gün sonra aynı saatte geri döneceğini söylemişti ve Philip onu bulsalar da bulamasalar da pek bir şeyin değişmeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Amerika'ya ve Birleşik Devletler Ordusuna yardımcı olması beklenen yanı suskunlaşmıştı. Bunun sebebi, Detroit'i terk eden yanının bas bas bağırıyor olması olabilirdi. Yüz bin dolar karşılığında ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardı. Ama ya onu bulamazlarsa?

Ne olacaksa olacaktı.

Namib haritası göz korkutucuydu. İki bin kilometre uzunluğundaki çölleşmiş kıyı şeridi Philip'in tek avuntusuydu çünkü geri kalanında, yönlerini bulmak için kullanabilecekleri tek bir işaret dahi yoktu. Sarıyla turuncu arasındaki renk geçişleri gün içinde Namib'in ne kadar ısı-

nabileceğini gösteriyordu ve dünyanın en eski çöllerinden biri olması öngörülemeyecek bir ısı artışı anlamına geliyordu.

Elindeki dosyadan, *Namib* kelimesinin *boş* anlamına geldiğini öğrenmişti. Ama dahası vardı: "Kimse tam olarak bilmiyor. Bölgede kullanılan diller kelimenin çok sayıda değişim geçirdiği konusunda şüpheye yer bırakmayacak kadar eski." Çölün kendisi büyük değişimler geçirmişti. Jura Devri'nde kıtasal ayrılmanın gerçekleştiği nokta burasıydı. Parmak uçlarını kâğıdın üzerinde gezdiren Philip zamanın o anında yaşanan vahşeti hissedebildiğini düşündü.

Başını kaldırıp baktığında Duane'in de okumakta olduğunu gördü. Davulcunun siyah yüzü büyük ölçüde tepesindeki bölmenin gölgeleri tarafından yutulmuştu ama bembeyaz gözleri sayfalarda öylesine hızlı dolanıyordu ki gören de okuduğu kâğıtta, geceleri çöllerde ortaya çıkan böcekler tüm ayrıntılarıyla tarif ediliyor sanırdı.

Namib'de yaşam *vardı*. Hayvanlar ve böcekler o korkunç sıcağa öyle iyi uyum sağlamışlardı ki bazıları su bile içmiyordu.

Philip okumaya devam etti.

1908 yılında Alman madenciler, elmas açısından zengin bölgeyi soymak için Namibya'ya akın etmişlerdi. O elmaslar 1930'lu yıllarda tükenmişti ama yabancıların diktiği binaların bir kısmı hâlâ ayaktaydı. Philip içi kumla dolup taşmış çiftlik evlerini andıran bir şeyin fotoğrafını inceledi: bej rengi, pencerelerden dışarı taşıyor ve çöl zeminiyle birleşerek sağlam bir payanda oluşturuyordu.

Larry okuduğu sayfayı çevirdi ve kâğıdın hışırtısı, derslerini çalışan tüm yolcuların ne denli sessiz olduğunu Philip'in fark etmesini sağladı.

Omzunun üstünden, uçağın arka tarafına baktı.

Lovejoy tek başına oturmuş, uykudaydı. Gözleri kapalıyken bile ilgi çekiciliğinden ve garipliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Seyrelmekte olan sarımtırak saçları, Philip'in şimdiye dek kimsede görmediği bir biçimde taranmıştı. Sanki tavandan eski generalin kafasına düşüvermişler gibiydi.

Eski general, diye düşündü Philip. *Rütbesi düşürülmüş.*

Bill Lovejoy'un adını duymuş olan herkes bunu bilirdi. Eğitim kampında askerler duyamayacağı mesafeden onunla dalga geçerlerdi. Ona deli derlerdi. Nasıl bir adam rütbesi düşürülmüş olmasına rağmen orduda kalmakta ısrar ederdi ki? Merdiven katlanıp kenara kaldırıldıktan ve geriye tırmanacak daha yüksek bir yer kalmadıktan sonra?

Kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette yanındaki boş koltuğa hafifçe yaslanan Lovejoy'un bedeni uçakla birlikte sarsılıyordu ve Philip'in gözüne her iki tarafın son savunmalarını değerlendirirken derin düşüncelere dalmış bir yargıç gibi göründü.

Sol kolundaki kırmızı pazubantta tek bir cümle yazıyordu.

EN GÜZEL BEYİN DOLUDUR FİKİRLE.

Philip boynundaki F tuşuna dokundu.

Grubun piyanisti olması, Danes elemanları arasında bu ifadenin ne anlama geldiğini bilen tek kişi olduğu anlamına gelmiyordu. Bu, anaokullarında çocuklara müzik çizgilerini, EGBDF notalarını, notaların yerlerini, piyanoyu ve piyanonun nasıl çalınacağını öğretirlerken kullandıkları en bilindik nimonikti. Bu nimoniği görmek ona annesiyle babasının da seyirciler arasında bulunduğu, Detroit'teki ilk resitalini anımsattı. Parmaklarının tuşlarının üzerinde nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyordu.

"Göründüğü kadar anlaşılmaz biri değildir."

Kafası terli bir balkabağına benzeyen Er Greer koltuğunun sırtının üzerinden Philip'e bakıyor, sırıtıyordu.

"Onu pek tanıdığım söylenemez," dedi Philip.

"Tanırsın," diyerek güldü Greer.

"Seni de pek tanımıyorum."

Greer omuz silkti. Ya da belki de öyle görünmesinin nedeni girdikleri küçük türbülansı.

"Ben ordunun daha zekice davranmaya başladığının kanıtıyım."

"Öyle mi?"

"Önce yalnızca asker gönderdiler. Şimdiyse bir tarihçi gönderiyorlar."

"Bunun neresi zekice?"

"Çünkü tarih pasif değildir, Er Tonka. Adını biliyorum çünkü hepinizin adlarını biliyorum. Çalışıyorum. Araştırıyorum. Ve eğer araştırmalarımda diğerlerine nazaran öne çıkan bir şey olduysa bu da tarihin öylece kıpırdamadan durmadığıdır. Sessizce oturmaz. Gürültü yapar." Elinin tersiyle burnunu sildi.

"En nihayetinde kulağa anlaşılmaz geliyor," dedi Philip.

"Neye inandığımı söyleyeyim, Tonka. O bir silah değil."

Dosyasını okurken parmaklarını hayali bir basın perdelerinde gezdiren Larry koridora doğru eğildi. Uzun saçları yüzünün yarısını gizliyordu.

"Saçmalık."

"Olamaz," dedi Greer. "Ses neredeyse on beş aydır duyuluyor. Şayet bir silah olsaydı şimdiye dek çoktan devredışı bırakırlardı. Bulamayacağımız bir silah tasarlayacak kadar zeki olup sesin bizi ona yönlendireceğini tahmin edemeyecek kadar aptal olamazlar."

"Belki de iyi sakladıklarına güveniyorlardır," dedi

Larry'nin önünde oturan Duane. "Belki de sesin yüksekliğini umursamamalarının nedeni budur."

"Olabilir. Ama şunu da düşünün." Greer işaret parmağını havaya kaldırdı. "Eğer dinlediğiniz o ses bir silaha aitse onu durdurmak için kesinlikle çok geç kaldık demektir."

"Neden?" diye sordu Philip.

"Çünkü ses herhangi bir gelişme göstermiyor," dedi Greer. "Bu sesi her ne çıkarıyorsa arzu edilen son noktaya ulaşılmış demektir."

"Yine saçmalık," dedi Larry. Özgüveninin birazını yitirmişti. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Greer gülümsedi.

"Tabii ki biliyoruz. Onun hakkında bir şey biliyoruz çünkü tarihimizi biliyoruz. Objelerin çıkardıkları sesleri biliyoruz. Karşı karşıya olduğumuz şey kuma gömülü bir borazan değil, Er Walker. Ya bir silahsa? Ve çıkardığı gürültüyü *umursamıyorlarsa*? O halde başımız biraz belada demektir. Gözünüzün önünde canlandırsanıza." Greer parmaklarını şıklattı. "Kullanmadan önce düşmanlarınıza göstermeyi bile umursamayacağınız kadar yok edici, ölümcül bir silah."

"Müzik yapıyor," dedi uçağın arka tarafından bir ses. Derin, ahenkli ama telaşlı ve seriydi. "Onlar da müzisyenleri gönderiyorlar."

Philip, Lovejoy'u gözlerini ileriye dikmiş halde görmeyi bekleyerek arkasına döndü ama gizemli çavuşun gözleri hâlâ kapalıydı.

Eski general. Rütbesi düşürülmüş.

Neden?

Greer omuz silkti.

"Çavuş böyle düşünüyor. Kısmen katılıyorum. Her neyle karşı karşıyaysak duyulmaktan korkmuyor."

Ross koltuğundan kalktı ve koridorda Greer ile Larry'nin arasına çöktü.

"Daha önce hiç öndegelim etkisi diye bir şey duydunuz mu?"

Kimse duymamıştı.

"Bu bir işitsel hiledir." Ross söylediklerini vurgulamak için ellerini kullanıyordu. "Yankının kaynaktan daha güçlü olduğu anlamına gelir."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Duane.

"Nerede durduğunla ve sesin önündeki engelin niteliğiyle alakalıdır. Kontrol odasında olduğunu hayal et, Duane. Philip de kayıt odasındaki piyanosunun başında oturuyor olsun. Aranızda, Philip ile piyanonun önünü kapatan bir engel var. Ve mikrofon da tavana çevrilmiş vaziyette odanın diğer yanında duruyor. Uzakta. Yankıyı Philip'in çaldığından daha güçlü duyman mümkün olmaz mı?"

Philip derhal anladı.

"Bir tuzak," dedi.

Bakan Mull ayağa kalktı ve uçağın sarsılmasıyla sendeleyerek bir sıra geriledi.

"Sizi ilk iki birliğin keşfe çıktığı bölgeye göndermiyor olmamızın nedeni de bu."

Adamın yüzü Philip'e farklı görünmeye başlamıştı. Mull artık bir fikri kabullendirmeye çalışan adam olmaktan çıkmış, o fikri halihazırda kabullenen askerlerin üstüne dönüşmüştü.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Larry.

Philip omzunun üstünden baktı. Lovejoy'un gözleri hâlâ kapalıydı. Ama acaba uyanık mıydı?

"Arama çalışmanıza okyanusun kıyısından başlayacaksınız."

"Sisin içinde," dedi Duane siyahi elleriyle tuttuğu fotoğrafı inceleyerek.

"Evet. Sisin içinde. Donanımlarınız arasında ihtiyacınız olan tüm aydınlatma teçhizatı ve gerekli diğer cihazlar var."

"Bir tuzak," diye tekrarladı Ross.

"Her hâlükârda," dedi Greer, "kaynak ses ya da yankı ya da ikincil yankı, her neyse. Onu bulacağız."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Philip.

"Sesin amacını hiç düşündün mü, Er Tonka? Kaynağın bir yıldan uzun süredir bu sesi çıkarıyor olmasının altında yatan belirli bir neden olabileceğini hiç düşündün mü?"

Philip, Detroit'ten ayrılmadan önce Marla'yla yaptığı konuşmayı hatırladı. Kadının dairesinin penceresinden bakarken aklından geçenleri. O sırada o da aynı soruya yanıt bulmaya çalışıyordu.

"Evet. Düşündüm."

"Biliyor," dedi terleyen Greer kendinden emin bir tavırla, gerinerek. "Onu duyabildiğimizi biliyor. Ve bunu kasten yapıyor. Kendini okyanusun çölle buluştuğu noktadaki sisin içinde dikilirken hayal et. On beş ay boyunca aynı sesi çıkarıyorsun. Neden?"

"Çünkü delinin tekiyim," dedi Duane.

Greer güldü.

"Olabilir," dedi. "İster deli ol, ister olma. O sesi çıkarıyorsun çünkü duyulmak istiyorsun." Greer kendi yarattığı sessizliğin tadını çıkararak başını aşağı yukarı salladı. "Gittiğimiz yerde, gelmemizi isteyen bir şey var." Herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Abartılı bir tavırla duraksadı ve uçak rüzgâr yüzünden hafifçe inledi. "Öyle ki davet edildiğimizi söyleyecek kadar bile ileri gidebilirim."

Ellen'ın Philip'e aynadaki yansımasını gösterdiği günün ertesi günüydü. Kısa tartışmalarının ertesi günü. Ve en önemlisi, Philip'in başını rahatça oynatabildiği günün ertesi günü.

Dr. Szands ofiste notlarını gözden geçiriyordu. Ellen içeri girdi.

"Tünaydın, doktor."

Szands yanıt vermedi. Ellen adama baktı ve kulaklık taktığını gördü; adamın önündeki masanın üzerinde duran kayıt cihazının makaraları dönüyordu.

Ellen kabanını çıkarıp askıya astı.

Kendini doktorun incelediği kâğıtlara bakmaktan alıkoyamadı. Kâğıtlardaki kendi el yazısıydı. Ama peki doktorun dinlediği neydi?

Hemşire Delores ofise girdi. Delores genellikle sabah vardiyasında çalışırdı Ellen ise akşamüstleri. Buradaki sembolizmi görmemek elde değildi: bir yanda sabah güneşini andıran sarı saçları ve şirket müdürlerine yaraşır muhafazakâr tutumlarıyla Delores; diğer yanda koyu renk saçlı, solgun tenli, geceleri hastalara şakalar yapan Ellen.

Szands durdurma düğmesine bastı. Başa sardı. Sonra tekrar oynattı.

"Neyin peşinde?" diye sordu Ellen, Delores'e. Bu beyhu-

de bir soruydu ve Ellen da bunun farkındaydı. Dr. Szands dinlediği şeyi en ufak ayrıntısına dek Delores'e açıklamış olsa bile kadın, doktorun söylediklerini tekrarlayacak biri değildi.

Delores omzunu silkti. Kabanını askıdan alıp üzerine geçirdi.

Ellen ofisten çıkarken doktorun incelemekte olduğu diğer kâğıtlara gizlice göz atmayı denedi. En üstteki sayfadaki el yazısı ona ait değildi.

HAYALET: II. DÜNYA SAVAŞI kelimelerini seçebildi. Daire içine alınmışlardı. Szands kurşun kaleminin ucunu kâğıda vuruyordu.

Ellen en sevdiği melodilerden birini, altı ay boyunca Philip'in ünitesindeki piyanoda çalıp durduğu bir şarkıyı ıslıkla çalmaya koyuldu ama Dr. Szands'in ne dinlediğini öğrenmek istiyordu. Bu ona yabancı bir dürtüydü. Aptalcaydı da. Ellen daha önce hiç dikizleme isteği duymamıştı. Hele ki Dr. Szands'i.

Bunun sebebi belki de Philip'in iyileşme hızıydı. Ellen Jones, Macy Mercy'nin kendine ait gizemleri olduğunu, tekinsiz bir enerji taşıdığını söyleyecek ilk kişiydi ama Philip'in çoktan parmaklarını ve başını oynatabiliyor olması göz ardı edemeyeceği kadar merak uyandırıcıydı.

Bu gizemin çözümü o dönen makaraların bir yerinde miydi? Kolayca açıklanabilir ve aynı kolaylıkla gözden kaçırılabilir bir kavram?

Ellen doktorun çiçek desenli gömleğinde ter izleri gördü. Bir anda hiç kımıldamadığını fark etti; orada öylece durmuş, makineye dönük oturan adamın sırtına bakıyordu.

Derken Szands sandalyesinde dönüp Ellen'la burun buruna geldi. Kadının da ofiste olduğunu fark etmediği ortadaydı.

Mesafeli, dinleyen gözleri Ellen'ınkilere kilitlendi.

Ellen başıyla onayladı, yanındaki ahşap masanın üstünde duran yığından not panosunu aldı ve ofisi terk etti.

Koridorda yürürken hâlâ iki makaralı kayıt cihazının dönüş sesini duyabiliyordu.

HAYALET: II. DÜNYA SAVAŞI

1. Ünite'ye girdi ve Philip'in uyuduğunu gördü. Sessizce odanın çok soğuk olup olmadığını kontrol ettikten sonra Philip'in ateşine bakmak için avucunu nazikçe adamın alnına koydu.

Islık çalmayı bırakmadan adamın suratının eğri büğrü hatlarını inceledi. Sağ yanağı sol yanağından en az iki santim daha yukarıdaydı. Burnu öylesine çarpılmıştı ki kilden yapılmış gibi görünüyordu. Ve her ne kadar iki gözü de kapalı olsa da göz kapaklarından biri diğerinden daha geniş duruyordu.

Ellen bir kez daha aynı şeyi merak etti. *Acaba daha önce nasıl görünüyordu?*

Carl, yani hademe, adamın Danes isimli bir grupta çaldığını söylemişti.

Acaba şu anda neredelerdi? Grubun diğer üyeleri neredeydi? Bu isim ona nereden tanıdık geliyordu?

Elbette ikinci üniteye geçmeli, girmesine izin verilen odaları teker teker kontrol etmeliydi. Her gün vardiyasına böyle başlardı. Ama bugün kuralları, örüntüleri, protokolleri takip etmek içinden gelmiyordu. Üniteyi boylu boyunca geçti ve kapının yanında dikilerek koridora kulak kabarttı. Ofisten gelen makara sesi bitene kadar bekledi. Sonra sandalyenin sürüklenerek masadan uzaklaştığını duydu ve Szands'in ayakkabılarının önce ofisin zemininde, sonra koridorda ona doğru yürürken çıkardığı seslere kulak verdi.

Geriye çekilip nefesini tuttu. Sanki soluğunu verirse düşüncelerini de açığa vuracakmış gibi.

Szands içeri bakmadan 1. Ünite'nin önünden geçip gitti.

Ellen'ın aklında tam olarak ne vardı?

Philip'e baktı.

Doktorun ayak sesleri uzaklaştığında gizlice boş koridoru kolaçan etti.

Bekledi.

Biraz daha bekledi.

Sonra, inanılmayacak bir şekilde, 2. Ünite'ye geçmek yerine koridoru kat etti, ofisin önünde durdu ve içeri süzüldü.

Kayıt cihazının içi boştu. Szands her ne dinliyorduysa yanında götürmüştü.

Ellen soluğunu bıraktı ve kendine güldü. Ne *yapıyordu*? Szands'in dinlediği şeyin Philip'in başına gelenlere, neden böylesine hızlı ve istikrarlı bir şekilde iyileştiğine dair bir tür *kanıt* olduğunu mu sanmıştı?

Üniformasını belinden düzeltti ve ofisten çıkmak için hareketlendi. Fakat göz ucuyla, Szands'in incelediği kâğıt tomarının hâlâ masanın üzerinde, makinenin önünde durduğunu fark etti. Adam en üstteki sayfaya bir soru karalamıştı.

Ellen öne doğru eğilerek yazanı okudu.

Piyanonun rengini neden umursuyor?

Philip piyanonun ne renk olduğunu Dr. Szands'e da mı sormuştu? Sormuş olmalıydı. Evet. Sormuş olmalıydı. Ama yine de ofisten çıkıp koridorda 2. Ünite'ye doğru ilerlerken Ellen korku içindeki kalbinin atışlarını duyumsayabiliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu çünkü bir anlığına –gerçekten böyle düşünmesi çok aptalcaydı– evet, bir anlığına Szands'in önceki gün onunla Philip arasında geçen konuşmayı kaydettiğine ve dinlemekte olduğu şeyin o kayıt olduğuna inanmıştı.

Türbülans. Philip'in o güne dek gördüklerinin en kötüsüydü. Sanki uçağın duvarları önce içeri, sonra dışarı doğru dalgalanıyor ve gıcırdayan ağır metal uykuya dalmasını zorlaştırıyor gibiydi.

Philip yine de denedi.

Her şey parça parça, kırık dökük görüntülerden ibaretti. Devasa bir çöl. Elmas madenleri. Yeni yüzyılın başlangıcındaki Almanlar. Kumla dolu, geçit vermeyen binalar. Yaban arıları ve çöl örümcekleri. Örümceği felç eden yaban arısı. Felç geçiren örümcekten beslenerek hayatta kalan yaban arısı yumurtası. Toprağın altında ışıldayan elmaslar. Kuiseb Nehri'nin iki kıyısı; göz alabildiğince uzanan kumu ortadan ikiye bölen akıl almaz bitki örtüsü. Namib'in can damarı. Nehrin cazibesine kapılan canlılar. Madenciler. Görünürde yılan olmasa da yılan izleri. Hepsi yerin altındaydı. Ya sıcaktan kaçıyorlardı ya da başkalarının meraklı gözlerinden.

Elmaslarla, kazıyla kafayı bozmuş adamlar.

Kumu kazan yaban arıları. Kendilerinin üç katı büyüklüğündeki felçli örümcekleri gömen yaban arıları.

Çöldeki delikler.

Çölde ses yoktur, diyordu dosyasında, *rüzgârınki dışında.*

Çöldeki tüm canlılar, diyordu dosyasında, *saklanır.*

Uçağın inleyen duvarları arasında uykuyla uyanıklık

arasında gidip gelirken Philip'in gördüğü başka sahneler de oldu. Bunlardan birinde Lovejoy alçak tavan yüzünden başını eğerek uçağın ön tarafında dikiliyordu. Başka birinde Lovejoy'u koridora çömelmiş vaziyette önce Larry'yi, sonra da Ross'u uykularında incelerken gördü.

Philip gözlerini kırptı ve eski general dik dik ona bakıyordu.

Bir durgun hava cebine girdiler ve Philip bir kez daha uykuya daldı. Rüyalarında, çölün incecik bir iplikle birbirlerine tutturulmuş gelişigüzel kırkyamasmın rahatsız edici görüntüleri vardı.

Philip uyandığında Dr. Szands'i karyolasının yanındaki sandalyede otururken buldu.

Gülümsemeye yeni başlamış gibi görünüyordu ve Philip o uyanmadan önce doktorun yüzüne hangi ifadenin hâkim olduğunu merak etti.

"Philip," diyerek konuşmaya başladı Szands, "burada seni görmek isteyen bir adam var. Birleşik Devletler hükümetini temsil ediyor. Kısa bir görüşme için uygun olduğun konusunda kendisini bilgilendirdim."

"Görüşme mi?" Philip'in zihni henüz açılmamıştı, hatta tam olarak uyandığı bile söylenemezdi.

"Seninle Afrika'yla alakalı konuşmak istiyor."

Szands "Afrika" kelimesini sanki bin yıl geçse de oraya gitmezmiş gibi telaffuz etmişti.

"Görüşme mi?" diye tekrarladı Philip.

"Şimdi seninle görüşecek."

Birleşik Devletler hükümeti.

"Yalnızca bir dakikanı alacağız," dedi bir ses. Ses odanın arka tarafından, Philip'in görüş açısının dışında kalan yerden geliyordu.

Szands ayağa kalktı ve üniteden çıktı. Philip ilk defa kapının kilitlenme sesini duydu.

Birleşik Devletler hükümeti.

Sessizlik. Adam konuşmuyordu, kendini göstermiyordu. Henüz değil. Philip piyanonun bulunduğu tarafı görebilmek için kendi etrafında yuvarlanmayı denedi.

Adam yaklaşmaya başladı.

"Merhaba, Philip. Oturmamın sakıncası var mı?"

Philip'in burnuna parfüm kokusu geldi. Sabun. Şaşırmamıştı. Yüksek rütbeli ordu mensupları temizlik işini ciddiye alırdı.

"Bu şartlar altında görüşmek zorunda kaldığımız için üzgünüm, Philip. Eminim ki ikimiz de bu şekilde olmamasını tercih ederdik."

Philip yanıt vermedi. Henüz değil.

"Benim adım Scott Malone. Seni buraya getiren olaylar silsilesiyle yakından ilgileniyorum."

"Ordu mensubu musunuz?"

Duraksama.

"Aslına bakarsan, hayır. Kastettiğin şekilde bir ordu mensubu değilim. Hiç orduda görev yapmadım. Doğrudan hükümeti temsil ediyorum"

"CIA'den misiniz?"

"Hayır. O da değil. Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" Derin bir nefes. "Başına ne geldiğini hatırlıyor musun?"

"Bir fikrim var."

"Dr. Szands'e verdiğin ifadeyi okudum. Konu hakkındaki düşüncen değişti mi?"

"Düşüncem mi?"

"Hafızan konusundaki."

"Hayır. Hatırladığım her şeyi Dr. Szands'e anlattım. Bir oda vardı."

"Evet. Peki ya o odaya girmenizle sonuçlanan olayları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Çok güzel." Tereddüt. "Bulduğunuz ilk cesetle karşılaşma anınızı anlat."

"Bunların hepsini de Dr. Szands'e anlattım."

"Evet. Ama senden duymak istiyorum. Kimi zaman yeni bilgileri gün yüzüne çıkarmak için hikâyeyi bizzat dinlemen gerekir."

Gün yüzüne çıkarmak. Sanki Scott Malone'un kendisi kazıyormuş gibi. Kumu kazıyormuş gibi.

"Onu bulan Lovejoy oldu. Greer ise nereye gidersek gidelim onu peşimizden sürükledi."

Philip gözlerini kırptı ve gözlerinin kapalı olduğu kısacık anda cesedi bir kez daha gördü. Hem de tüm netliğiyle.

Malone konuşmaya devam etti. "Başka bir yol izleyelim, olmaz mı? Biriyle tanışmanı istiyorum, Philip. Bir ressamla. Len?" Philip arkasında bir şeylerin hareket ettiğini duydu. Piyanonun yanında. Kâğıtların hışırtısı. Deri tabanların ciyaklaması.

Saçları seyrelmekte olan sakallı bir adam eğilerek Philip'in görüş alanına girdi. Baklava desenli hırkası ve belirgin göbeğiyle hiç de ordu mensubuna benzemiyordu. Sandalyesini Scott Malone'un yanına çekti.

"Neden cesedi Len'e tarif etmiyorsun, Philip," dedi Malone. "Ona ne bulduğunuzu anlat. *Lovejoy*'un ne bulduğunu."

Ressam boğazını temizledi.

"Ne zaman hazırsanız başlayabiliriz," dedi.

Philip gözlerini yumdu. Ceset bir kez daha gözünün önüne geldi.

"Hiç daha önce sudan çıkmış bir dilbalığı gördünüz mü?" diye sordu Philip.

"Hayır. Görmedim," diye yanıtladı Len kibarca.

"Dilbalıkları yassı balıklardır. Başlarının iki yanında birer gözle doğarlar ama yetişkinliğe adım atarlarken o gözlerden biri diğer tarafa göçer. Böylece okyanusun tabanında dümdüz yatıp gözlerinin ikisini de yukarı dikerler."

Len, Malone'a baktı. Sonra tekrar Philip'e döndü.

"Ve?"

"Anlattığıma benzeyen bir adam çizebilir misiniz?"

"Pardon?" Adam tekrar Malone'a baktı. Ama Malone gülümsemiyordu. Bu tarifi daha önce de duymuştu. Başıyla kâğıda işaret etti.

Len çizmeye koyuldu. Philip biraz daha ayrıntı verdi. O konuşurken ressamın yüzündeki dost canlısı ifade yerini şaşkınlığa bıraktı ve en nihayetinde adam şüpheci bakışlarını Philip'e dikti. Muhtemelen Malone'un bu saçmalığa bir son vermesini bekleyerek tekrar adama döndü.

"Bu o mu?" diye sordu Len bitirdiği çizimi göstermek için kâğıdı havaya kaldırarak.

Philip gözlerini açtı ve çizime uzun uzun baktı.

"Evet," dedi. "Ama daha yaşlı olmalı."

"Yaşlı mı... yani kırış kırış mı? Kır saçlı mı?"

"Hayır. Öyle yaşlı değil."

Malone öne doğru eğilerek Philip'e yaklaştı.

"Nasıl yaşlı, Philip?" diye sordu.

Philip derin bir nefes aldı.

"Çöl doğrusal değildi," dedi. "Çöl kronolojik düzende değildi."

"Oraya yaklaşırken," dedi Mull, birliğe dönük vaziyette koltuğunun ucuna oturmuş, düşmemek için önündeki koltuğun arkasını kavramıştı. "Buraya ilk gelişimizde neler olduğunu anlatmak istiyorum."

Sert rüzgârlar. Küçük oval pencerelerin öte yanında süzülen yüklü bulutlar. Eğer hava o denli sıcak olmasaydı uçağın kar fırtınasının içinden geçtiğini sanabilirlerdi.

"Bu ilk birliğin konuşlandırılmasından önceydi," diye başladı Mull. "Askerleri göndermeden önce lojistik haritasını çıkarmak, görevin aşamalarını planlamak için temel kontroller dediğimiz şeyi yaptık." Sesini yükseltmek zorunda kaldı; uçağın duvarları gıcırdamaya devam ediyordu. "Sesi neyin çıkardığım bulmayı beklemiyorduk. Asıl istediğimiz, ses hakkında bizden daha çok şey bilen yerel halktan birileriyle konuşmaktı."

Mull daha önce de bu sefere çıkmıştı. Aynı uçakla, demişti. Uçakta sesi dinleme hatasına düşmüştü. Az sayıdaki uçuş ekibi hastalanmış, uçuş boyunca hastalığın ciddi belirtilerini üzerlerinden atamamışlardı. Kusmuk torbalarına kusmuşlardı. Kusmuk torbaları dolduğunda sıra, çantalarına koymadıkları svetşörtlerin kapüşonlarına gelmişti. Sonra çoraplarının içine, giysilerinin kollarına. Pilot yola devam edemeyecek kadar başının döndüğünü söylediğinde korku-

dan ödleri patlamıştı. İndikleri zaman emirleri uygulamaya girişmek için iki gün beklemek zorunda kalmışlardı; kamp kurmuş ve o iki günü, iyileşmeye çalıştıkları sırada sesin insan suretinde karşılarına çıkmamasını umut ederek geçirmişlerdi. Tedbirli olmak adına kulaklıklarla, susturucu bantlarla, uçak pistinde görev yapanların kulaklarını aralıksız motor gürültüsünden korumak için taktığı türden şeylerle uyumuşlardı. Ama hiçbir ses duyulmamıştı. Yani kötü olanı. Ve üçüncü günlerinde kendilerini harekete geçebilecek kadar iyi hissetmişlerdi. Mull'un söylediğine göre yola koyulduklarında hâlâ bazı endişeleri vardı; kimse tam olarak "iyileştiğini" söyleyemiyordu. Mull'un dediğine bakılırsa hastalık bünyelerini tamamen terk etmiş miydi, yoksa başlarından geçen deneyim hepsini biraz değiştirdiğinden bir daha asla eskisi kadar iyi hissedemeyecekler miydi bunu anlamak güçtü.

"Siz beyler LSD'yi duymuşsunuzdur," dedi Mull. Danes duymuştu. Hepsi LSD'yi denemişti. Larry saatte yalnızca on bir kilometre hızla araba kullandığından Woodward Caddesi'nde polis tarafından durdurulmuştu. "Benzer bir kalıntı etkisinden kaygılanıyoruz. Geri dönüş garantisi olmadan tribe girmek."

Philip, Mull'un gözlerinden puslu bir şeylerin geçtiğini gördü. Anılar.

Mull ve telsizciler geceyi kanatların altında çadırsız geçirip ardından kampı terk etmişlerdi. İstihbarat Atlantik Okyanusu'nun on yedi kilometre doğusunda, gübreden inşa edilmiş üç kulübeden ibaret küçük bir yerleşke tespit etmişti. Ekip üyeleri kum maskesi takıyor, tek tük teçhizat taşıyordu: bir kayıt cihazı, el fenerleri, yedek botlar, tabancalar ve geceye uygun kıyafetler. Fazla kalmayı planlamıyorlardı. Grubun çevirmeni olan Namibya yerlisi Doran

orada kullanılan dili tam olarak anlayabileceğinden şüphe duyduğunu belirtmişti.

"Ondaki korkuyu hissetmiştim," dedi Mull. "Ve onun korkusu beni de korkuttu." Kulübelerin yerini ilk tespit eden Mull olmuştu. İkisi epey kötü durumdaydı, çatıları çökmüştü. Ama görünüşe bakılırsa üçüncüsünün içinde yaşayan birileri vardı. Kulübenin kapısının önünde Amerikan malı ayakkabılar duruyordu. Yerleşkenin kokusu yüzünden çoğu bir kez daha kusmuştu.

"Adı Nadoul idi. Bizim düşünce yapımızla bakıldığında adam şimdiye dek karşılaştığım en yoksul insandı. Demek istediğim şu: Adamın para diye bir şeyden haberi yoktu. En azından bizim bildiğimiz haliyle. Büyük bir ailenin oğluymuş, ailesi diğer iki kulübenin eski mukimleriymiş ve para birimleri de yetiştirdikleri sığırlarmış. Fakat onunla tanıştığımız vakitte geriye sığır filan kalmamıştı ve Nadoul her gün sekiz kilometre uzaklıktaki doğal su kaynağına dek yürüyor, içme suyunu ve yediği otları oradan temin ediyordu. Bir zamanlar bir karısı varmış. Yürüyüşe sırayla çıkıyorlarmış; Nadoul sabahları, Ka ise akşamüstleri gidermiş. Nadoul kulübelerini başıboş bırakıp gitmekten korktuklarından bahsetti. Onlardan başka kimsenin yaşamadığı onlarca kilometre karelik bir alanda neden korktuklarını sorduğumuzda da Nadoul asla Ka'yla yalnız olmadıklarım söyledi. Böyle dedi. Gerçi Doran, adamın söylediği şeyin *aslında hiç kimse yalnız değildir* anlamına gelen, daha ziyade günlük dile ait bir ifade olduğunu söyledi."

Philip arkasında bir şeylerin hareket ettiğini duyunca arkasına döndü ve Lovejoy'un gözlerinin açık olduğunu gördü. İfadesizce Philip'e bakıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Pazubandı apaçık ortadaydı. Philip önüne dönüp pencereden dışarı baktı. Parmakları istemsizce boynunda asılı du-

ran fildişinden yapılma F tuşuna gitti. Camın öte yanındaki bulutlar kâbus gördükten sonra sessizce süzüldüğü, annesiyle babasının yatağındaki yastıklar kadar kabarıktı.

"Nadoul'a sesi sorduğumuzda bunu bekliyormuşçasına başını aşağı yukarı salladı. Sanki birilerinin gelip ses hakkında sorular soracağını biliyordu. Daha sonra, telsiz operatörlerimizden biri olan Markus, konuyu açtığımızda Nadoul'un tavrındaki değişiklik hakkında yorumda bulundu. Sanki adamın rengi atmış, koyu teni en az bir ton açılmıştı. 'Şu an onu duymuyor musunuz?' diye sordu bize. Sorusu karşısında haklı olarak şaşkınlığımıza yenik düştük. Markus ve diğerleri aceleyle teçhizatı hazırladı. Kayıt yaptık, sonrasında da dinledik ama hiçbir şey duyamadık."

Philip, Mull'un dudaklarının hareketini izlerken kontrol odasındaki o âni anımsadı. Söylemediğini düşündüğü sözcükleri, yine de Mull'un duyduğu sözcükleri.

Er Tonka bunun bir akor olduğunu söyledi. Hepiniz aynı şekilde mi duydunuz?

"Nadoul kayıt cihazına baktı ve halimize gülerek başını iki yana salladı. Kayıt cihazının ne olduğunu bildiğinden bile emin olamazdık ama dönen makaralar ona bir şeyleri çağrıştırmış olmalı ki onun ne olduğunu anlayıp bizimle dalga geçti. Kayıt cihazının bulunduğu tarafa doğru tükürürcesine tek bir kelime savurdu ve Doran bildiği kadarıyla bu kelimenin *kaypak* anlamına geldiğini söyledi. Ama daha ziyade... insan ırkının zaptedemeyeceği hayali bir yaratıktan ya da fikirden bahsediyor gibiydi. Hapsedilemeyecek bir şeylerden. Ben Nadoul'un söylediğinden sesin yakalanmasının mümkün olmadığını düşündüğünü anladım. Diğerlerinden birkaçı Nadoul'un tavrını adamın yalnızca cihazdan korktuğuna ve evinden çıkarılmasını istediğine yordular."

Pencerenin öte yanında bulutlar iki katma, üç katına çıkmıştı ve Philip'e kalırsa her ne kadar imkânsız da olsa masif kaymaktaşının içinde yolculuk ediyor gibi görünüyorlardı.

"Karısı Ka'nın nerede olduğunu, Ka'ya ne olduğunu sorduk. Kadın ya ölmüş ya da onu terk etmişti. İki şekilde de bizim hayal bile edemeyeceğimiz türden bir yalnızlık yaşayan, hiçbir şeyi olmayan bir adamla konuşuyorduk. Fakat kadının hikâyesini, bildiği kadarıyla, anlattığı sırada şaşırtıcı derecede canlandı. Sanki eski karısından bahsetmeyi, biz karşısında dikilirken hâlâ çaldığını iddia ettiği sesten bahsetmeye yeğliyor gibiydi. Anlattıklarına göre Ka sırt ağrısından şikâyet etmeye başlamış. Su kaynağına yaptığı yürüyüşlerin gün geçtikçe daha yorucu, daha zorlu bir hal aldığından yakınmış. Bunu bir 'yük' olarak adlandırıp Nadoul'a yürüyüşler yüzünden 'çok acı' çektiğini söylemiş. Ne Nadoul ne de Ka durumu zayıf kaslarına ya da ilerleyen yaşına bağlamış. Her ne kadar kulağa çılgınca gelse de ikisi de derhal Ka'nın sırtına, uzun zamandır onları izleyen ve nihayet kendini göstermeye karar veren görünmez birinin bindiğini varsaymışlar. Bunu duyunca bir tür ruhtan bahsettiklerini düşündüm. En nihayetinde Nadoul karısının sırtında kanlı canlı adamın tekinin oturduğunu görmüş değildi. Doran aracılığıyla, sesin bizi hasta ettiğini ve Ka'nın da benzer bir hastalıktan mustarip olmuş olabileceğini söyledik ama Nadoul başını hayır anlamında iki yana salladıktan sonra Ka'nın sesten hoşlandığından hatta kimi zaman şarkılarıyla ona eşlik ettiğinden bahsetti. Bölgede hiç asker görüp görmediğini sorduk. Bu sesi çıkarabilecek türden bir şeyler inşa edebilecek birilerini. Tekrar güldü. Kısaca. Gevelercesine. Ama sorumuzu doğrudan yanıtlamadı, yalnızca Ka'nın su kaynağına yaptığı günlük yürüyüşlerin gittikçe artan zorluğundan ve nihayet, günün birinde, yürüyüşleri

üstlenmeye karar verişinden bahsetti. O şey... sırtından inene dek Ka'nın dinlenmesine karar vermişler."

Şiddetli bir türbülans oldu ve Mull koltuğun arkasına sımsıkı tutundu; bir an için yüzündeki profesyonel ifade kayboldu ve korkuya kapılmış bir sivile benzedi. Uçağın içinde tiz bir uğultu yankılandı ve Philip iki kalp atışı kadar kısa bir süreliğine de olsa sesin geri döndüğünü sandı.

İstemsizce orada olmayan içkisine uzandı.

"Nadoul, Ka'yı yalnız bırakmaktan korkuyormuş ama asıl korktuğu, doğru düzgün beslenmezse kadına olabileceklermiş. Bir gün kadın sesin kulağının içinde çaldığını söylemiş. Ondan kulağına bakmasını istemiş. O günlerde Ka'nın sese karşı beslediği duygular değişmiş. Artık şarkılarla eşlik edilecek bir şey değilmiş. O sesin, sırtına binen şeye ait olduğuna inanır olmuş. O şeyin onu terk ettiğini ama sesini geride, kulağının içinde bıraktığını bile düşünmüş. Nadoul tabii ki hiçbir şey bulamamış. Ama Ka ısrarcıymış. *Kulağımın içinde*, demiş ona. *Ve bir türlü çıkmıyor*. Bu arada Ka kötüleşmeye başlamış. Nadoul hızlı hareket etmek zorunda kalmış. Kadının, günlük yürüyüşlerinde topladıklarından daha fazlasına ihtiyacı olduğuna karar vermiş. Bu nedenle, bir buçuk günlük yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen en yakındaki köyü ziyaret etmeyi uygun bulmuş. Belki orada bir şifacı bulup tedaviyle geri dönebilirmiş. Böylece yanına yalnızca babun postundan matarasını alıp kadına veda etmiş ve onu kulübede yalnız bırakmış."

Dışarıda bulutlar, tek bir nefes alış süresince, aralandı. Ve Philip bej rengini, maviyi gördüğünü düşündü... okyanus boyunca uzanan çölün renklerini.

Sonra gökyüzü, manzarasını bir kez daha yuttu.

"Himba kabilesinin şifacısı Nadoul'a hiçbir şey önerememiş. Hatta taşınmalarını salık vermiş. Bunun ses yüzün-

den olduğunu, sesin kabiledekileri hasta ettiğini, sanrılar görmelerine yol açtığını söylemiş. İnatçı Nadoul köyü elleri boş terk etmek zorunda kalmış."

"Geri döndüğünde ne olmuş?" diye sordu Larry aniden. "Kadın ölmüş mü?"

Mull derin bir nefes aldı. Kederli kederli gülümsedi.

"Bilmiyoruz," dedi. "Geriye yalnızca kulakları kalmış. Kesilmiş halde kadının yastığının üzerinde duruyorlarmış."

"Bir saniye," dedi Duane. "Kadının cinayete kurban gittiğini mi söylüyorsunuz?"

"Cinayet mi?" diye sordu Mull. "Nadoul öyle düşünmüyordu. Kadının kulaklarını bizzat kestiğine inanıyordu."

Kokpitin kapısı açıldı ve genç pilotlardan biri Mull'u inişe geçtikleri konusunda bilgilendirdi. Bakan adama teşekkür etti ve tekrar ekibe döndü.

"İniyoruz," dedi ve ardından emniyet kemerini taktı.

Bulutlar aralanırken Danes elemanlarının her biri, fotoğrafçı Stein ve Er Greer küçük pencerelerinden dışarı baktılar. Aşağıdaki kıyı şeridini az çok gizleyen sisin içinde iz bırakarak alçalıyorlardı. Girintili çıkıntılı kum yığını bu kadar yüksekten bakıldığında bile sonsuza dek uzamyormuş gibi görünüyordu. Başarı barındırmayacak kadar büyüktü. Philip'in gözleri bir kulübe aradı.

"Sert bir iniş olacak," dedi Larry. Sesi titriyordu.

Türbülanstan mıydı? Korkudan mı?

Philip gözlerini yumdu ve yüz bin doları zihninde canlandırdı; Detroit'e döndüğünde o parayla neler yapacağını hayal etti.

Danes'in satın alacağı ekipmanları. Takılacakları geceleri.

Parmakları bir kez daha boynundaki piyano tuşuna gitti.

Gözlerini açtığında çölü daha ayrıntılı gördü.

O anda bile, endişeli, kararsız ve sabırsızken, Philip gör-

düğü manzaranın dünyadaki başka hiçbir şeye benzemediğini kavrayabiliyordu.

Namib Çölü en az Mull'un dosyasında tarif edildiği kadar ilkel görünüyordu.

Ve içinden geçilmez sis kuşağının sınırlarının ötesinde, kristal parlaklığındaki suyun derinliklerinde gemi enkazlarını seçebiliyordu.

Düzinelercesini.

"Tanrım."

Philip belki tüm o parayla tek bir içki alırım diye düşündü. Yalnızca bir tane. Doug'ın İni'ndeki taburelerden birine oturup olan biteni Misty'ye anlatırken.

Evet, diye düşündü Philip uçak alçalırken, kumlar onunla buluşmak için yükselirken ve dalgalar toprak hareketliymişçesine yuvarlanırken, *şu anda yüz bin dolarlık bir içki kulağa gayet iyi geliyor*. Çünkü o zaman eve, ait olduğu yere dönmüş olacaktı.

Ellen, Bettman Sokağı'ndaki dairesinde genellikle biraz olsun huzur bulur, Macy Mercy'nin her yanına sinmiş kederden, yaralardan ve ölümden uzaklaşırdı. Hemşirelik kolay bir meslek değildi ve Ellen sık sık hastanedeki işinden ayrılmayı düşlerdi. İş bulmanın ne denli güç olduğunu ve elindekiler için minnet duyması gerektiğini biliyor olsa da orada çalıştığını hayal etmeden ne girdiği bir mağaza ne de oturup yemek yediği bir restoran vardı.

Aklında daha havalı senaryolar da yok değildi. Yeşil New Yorker'ma binip arabasını batıdaki Kaliforniya'ya doğru sürmek de bunlardan biriydi.

Fakat o gece, *Konu Jean*, diye düşündü kabanını çıkarıp zaman zaman uyuduğu kahverengi kanepenin kenarına asarken. Televizyondaki parazitler arkadaşı Lucille'in uykuya dalabilsin diye dinlediği okyanus dalgası seslerine benzer bir ses çıkarıyordu.

Jean yalnızca üç yaşındayken ölen kızının adıydı.

Konu Jean idi, konu her zaman Jean olmuştu. Hatalarım telafi etmeye çalışıyorsun, Ellen. Bu konuda sana bol şans dilerim.

Jean'in ardında bıraktığı, sınırsızlığı göz korkutucu boşluğu doldurmak için sürekli aynı döngüye kapılarak hatalarını telafi etmeye uğraşmanın, başa sarmanın, sonra da birini, karşısına çıkan herhangi birini iyileştirmeye çalışmanın

kendi akıl sağlığı açısından ne denli zararlı olabileceğinin farkındaydı.

Ama bir de Philip vardı.

"Kes şunu," dedi yüksek sesle kendi kendine ve halı kaplı küçük oturma odasını boydan boya geçip akşam yemeği hazırlama düşüncesiyle açık mutfağa girdi. Akşamüstü ve akşam saatleri boyunca hastanede giydiği hemşire üniformasına çeki düzen verircesine el alışkanlığıyla bej rengi pantolonunun önünü düzeltti. İşi işyerinde bırakamıyor oluşu onu rahatsız ediyordu.

Philip.

Eğer kendine karşı dürüst davranacak olursa gerek sessizlik içinde geçen altı ay boyunca gerekse uyandıktan sonra Philip'le ilgilenmenin, o boşluğun ilk defa gözüne farklı görünmesine yol açtığını itiraf etmeliydi. Sanki kuyunun dipsiz olmadığını kanıtlayan, boşluğun içindeki ilk titreşimi, ilk yankıyı Philip sayesinde duymuştu.

Askıdan bir tava aldı (tavaları, tencere kapaklarını, mutfak aletlerini ve kulplu kupaları asmak küçük dairesinde yerden tasarruf etmesini sağlıyordu) ve ocağın üstüne koydu. Yandaki gözü yaktı, ocağı orta ateşe aldı ve tavayı ateşin üzerine yerleştirdi. Buna benzer uğraşların ona iyi gelmesi gerekiyordu. Basit, gündelik bir hayata özgü hareketlerin. Ama tavaya biraz tereyağı koyup da yağ cızırdayarak erimeye başladığını anda aklına ilk gelen şey Dr. Szands'in onunla Philip arasında geçen kişisel bir âna, özel bir konuşmaya dair notlar alarak pür dikkat dinlediği, ana ofisteki kayıt cihazının dönüp duran makaralarının sesi oldu.

Ellen ünitede bir piyano olduğunu söylediğinde Philip korkmuştu. İsa aşkına, adam aynada kendi suratından önce o şeyi görmek için istemişti. Ve kesinlikle piyanonun rengini sormuştu.

Eğer gizlice dinlemiyorsa Szands bunları nereden bilecekti ki?

Ellen yağın kahverengileşmekte olduğunu fark etti.

"Kahretsin."

Tekrar pantolonunun önünü düzeltti, ardından tavayı lavaboya götürdü. Yanık yağı döktükten sonra her şeye baştan başladı. İşyerinin vahim atmosferine nazaran güvenli bir sığınak olması gereken bir mekâna göre evi ona hiç iyi gelmiyordu.

Ama o gece bilhassa alaycıydı.

Ellen önceki günden kalan pirinci biraz sebze ve limonla kavurmayı planlamıştı ama bu defa tereyağı eridiğinde tavaya bir yumurta kırıverdi. Bir yumurta işini görecekti çünkü daha fazlasına odaklanabilecek durumda değildi.

"Neden?"

Evde kendi kendine konuşuyordu. Bu ilk değildi. Tek kelimeden ve yalnızca iki heceden oluşan soru sanki az önceki yumurtaya bağlıymışçasına çıkıvermişti ağzından ama Ellen ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu sorudan yumurta kırar gibi kurtulamazdı. Ve devam etmekten başka şansı yoktu.

"Neden böylesine çabuk iyileşiyor?"

Bugün Philip yalnızca kafasını oynatmakla kalmamış, onunla konuşurken kafasıyla ve omuzlarıyla jestlerde bulunmuştu.

Yumurtanın şeffaf beyazı matlaşırken Ellen iki elini de fırının tutamacına koyup gözlerini yumdu. Onu bereli, biçimsiz, rengi atmış ve korku içindeki haliyle, yarım yılı aşkın süredir yattığı karyolada dümdüz uzanırken gözünün önünde canlandırdı.

Onun iyileştiğine memnun olmamalı mıydı? İdeal senaryo bu değil miydi? Peki, Tanrı aşkına, onu neden böylesine

umursuyordu? Neden bu konuya parmak basacak kişinin *kendisi* olması gerektiğine inanıyordu?

Ellen gözlerini açtı.

Yumurtanın kahverengileşip yandığını gördü. Tavayı zorlukla kulpundan yakaladı ve yumurtayla birlikte lavabonun içine attı. El yordamıyla ocağın altını kapattı ve mutfaktan kaçarcasına çıktı.

Jean son nefesini verirken evde olmadığı için hissettiği o akıl almaz boşluğu doldurmak adına hastanedeki işi kabul ettiğini söylemek başka bir şeydi, hastanın durumunu hastanenin görevini kötüye kullandığından şüphelenecek kadar önemsemesi bambaşka bir şey.

Öyle miydi? Hastaneden şüpheleniyor muydu?

Derin bir nefes aldı. Bu eski bir yöntem, sakinleşmek istediğinde başvurduğu en iyi yoldu. O külüstüre dönmüş bedenin eskiden nasıl müzik yaptığını merak etti.

Ama yine de piyanodan korkuyordu.

Philip'i Macy Mercy'ye ilk getirdiklerinde adamın durumu Ellen'ın o güne dek gördüğü hastaların hepsininkinden çok daha kötüydü. Dr. Szands'in çalışanlarına verdiği sınırlı bilgi, morlukların altındaki Philip'in kim olduğuna neredeyse hiç ışık tutmuyordu. Philip'in bir rock'n roll grubunda çaldığını ona söyleyen Carl adındaki, hamur suratlı, çocuk ruhlu hademe olmuştu.

Danes.

Ellen oturma odasındaki yegâne pencerenin önüne koyduğu kahverengi masanın üzerine yerleştirilmiş gramofonuna baktı. 1954 model Admiral AM Radyo/Gramofon üç yıldır ondaydı ve o gün bugündür en sevdiği eşyalarından biri olmuştu. Eğer akşam yemeği hazırlamak zihninin dağılmasına yardımcı olmayacaksa bu işin üstesinden gelmek kırkbeşliklere kalmış demekti.

Plaklar yine üç yıl önce aldığı zarif bir kutunun içinde duruyordu. Plakların kendisinden pek de büyük olmayan turkuaz ve beyaz tonlarındaki kutuda kırk beş adet kırkbeşlik vardı. Ellen kutuyu henüz tıka basa dolduramamış olsa da kutunun üçte ikisinden fazlası doluydu. Kanepenin yanına diz çöküp masanın altında duran kutuyu çektikten sonra başparmağıyla plakları karıştırmaya başladığı sırada kutunun doluluk oranını Philip'in iyileşme hızıyla kıyasladı.

Acaba yeniden normal olmak için kat etmesi gereken yolun üçte ikisini geride bırakmış mıydı?

Hem de uyandıktan sonraki birkaç gün içinde?

Kartonetleri el çabukluğuyla geçerken boğazını temizledi. Sanki odadaki başka birine, sürekli Philip Tonka'dan, hayatındaki rolü Macy Mercy'de kalan diğer hastalardan daha büyük olmayan bariz (ve haklı olarak) sorunlu hastadan bahsetmeyi kesmesini söyler gibiydi. Hayır, İsa aşkına, üçte ikisi falan iyileşmemişti. Sırf adam kafasını oynatabiliyor ve parmaklarını kıpırdatabiliyor diye araba kullanabilecek, maraton koşabilecek ya da bir boks maçını kazanabilecek değildi. Ve Ellen illa dönüp dolaşıp aynı şeylere kafa patlatıp duracaksa adamın, kendinde olsun ya da olmasın, iyileşme şansının olduğu altı ayı da hesaba katmalıydı.

"Aha," dedi plaklardan birinde durarak. "İşte buradasın."

Birçok müziksever gibi Ellen da sevdiği şarkıların ya da o şarkıları yapan müzisyenlerin tümünün adını bilmiyordu. Jerry Lee Lewis, Buddy Holly ve Little Richard en bilinenleriydi ve radyo kanalları sürekli onların şarkılarını çalıyorlardı. Ama Ellen daha derin şeylerden, gece saatlerinde arabayla akşam yemeğinden dönerken kulağına çalınanlardan hoşlanıyordu. Barlarda çalan şarkılardan. Çoğu zaman bu

şarkıcıların adları akılda kalmazdı. İnsanların aklında kalmazdı. Ellen'ın aklında kalmazdı. En nihayetinde içini kıpır kıpır yapan isimler değil, müziğin kendisiydi.

Fakat dahası vardı: Daha derin parçalar daha yaratıcı şekillerde paketleniyordu. Hangi şarkının radyolarda çalınacağına karar veren plak şirketinin parasına sahip olmadıklarından daha küçük olanların akıllıca davranması gerekiyordu. Tıpkı şu anda seçtiğine benzer bazıları, kartonetlerinde "kapak resmi" kullanıyorlardı. Şarkının adını süslü harflerle yazıyorlar, grubun adı için de parlak renkler seçiyorlardı. Ellen pazarlamanın böyle bir şey olduğunu ve hatta müşteri toplamaya çalışan çığırtkanlarınınkini andıran ucuz bir havası olduğunu kabul etse de kimi zaman bundan hoşlanıyordu. Her ne kadar şu anda ona bakmıyor olsa da kartonetin arka yüzündeki grup fotoğrafının hayranıydı. Şehirdeki bir eczanenin turuncu tuğlalarının önünde dikilen dört adam.

Ellen plağı kartonetin içinden çıkardı ve Admiral'a yerleştirdi. İğneyi ayarladı. Plağın iki yüzünde de birer şarkı olduğundan yalnızca birkaç dakika sonra plağı çevirmek zorunda kalacaktı ama yine de kanepeye gitti ve parmaklarının arasındaki kartonetle sırtüstü uzanıverdi.

Ah, Ellen Jones enstrümantal müzikten ne çok hoşlanıyordu.

Şarkı başladı. Gösterişli, inişli çıkışlı davullar. İstikrarlı baslar. Aralara serpiştirilmiş piyanolar. Ve o gitar solosu...

Ellen gözlerini yumdu.

Bu şarkı ona işini hatırlatmıyordu.

Hüznü de.

İyileşmeyi ya da iyileşmemeyi, sırları ya da gizemleri de.

Ellen gülümsedi.

Dairesinin penceresinin öte yanında bir araba tekerleği

ciyakladı ve Ellen gözlerini yukarı dikti. O âna dek gitar yükseldikçe yükselmişti ama kulağına çalınan, piyano oldu.

Ne renk?!

Şu anda ne zihninde ne de kalbinde hastaneye dair anılara yer vardı. Bir kez daha kırkbeşliğin kartonetinin arka yüzüne baktı.

"'Burada Ol,'" diye okudu. "Danes."

Ellen uzandığı yerde zıpkın gibi doğruldu. Her ne kadar gözlerine hâlâ inanamıyor, bütüne bakarken parçaları birleştirmeye çalışıyor olsa da kendini tekrar genç kız gibi hissetti. Bir matine yıldızını görmenin onu çığlıklara boğmaya yettiği günlere dönmüştü adeta.

Çabucak kapağın arkasında yazanları okudu. Grup elemanlarının isimlerini okudu.

Duane Noles – Davul

Larry Walker – Bas

Ross Robinson – Gitar

Philip Tonka – Piyano.

"Hadi *canım!*" diye bağırdı. "Philip!"

Artık ayaktaydı. Tekrar oturdu. Buna inanamıyordu. Danes'in "Burada Ol"u.

Kırkbeşliği onda vardı.

Ve epey aşınmıştı.

"Vay canına!"

Parça, imzası niteliğindeki inişli çıkışlı sonuna geldi ve Ellen şarkıyı başa sardı.

Birini arayıp olanları anlatma ihtiyacı hissediyordu.

Anlayacağın, altı aydır komada olan bir hasta var. Derken nihayet uyanıyor ve durumunu hastalık seviyesinde kafaya takıyorum. Sakinleşmem gerekiyor ve gramofonuma bir plak koyuyorum. Öylesine bir plak değil, en sevdiğim plağı. Sonra ne görüyorum biliyor musun? Yok artık yok artık...

"Yok artık!"

Güldü çünkü yapacak başka hiçbir şeyi yoktu. Güldü ve oturma odasını boylu boyunca geçip mutfağa girdi, askıdan ikinci bir tava aldı ve ocağın üstüne koydu.

Hareket etmeyi sürdürmeliydi.

Kanepeye geri döndü, oturdu, plağın dönüşünü izledi ve plak dönerken grubun adını okudu.

Danes, Danes, Danes, Danes...

"Philip Tonka," dedi. "Bunu sana anlatana kadar bekle."

Şarkı ikinci kez sona erip daire sessizliğe boğulurken dışarıdaki sokak bile nefesini tuttuğu sırada Ellen kartonetin diğer yüzündeki fotoğrafı anımsadı. Bu müziği yapan dört adam o fotoğrafta görünüyordu.

Onu daha önce görmüştü. Orada olduğunu biliyordu.

Ellen kartoneti çevirdi.

Mavi beyaz tabelada yazanı okuyamıyordu ama arkalarından, açık vaziyetteki kapıdan yaşlı bir adam dosdoğru fotoğraf makinesine bakıyordu. Dörtlünün arasında en öne çıkan, siyahi olandı. Turuncu renkli tuğlalarla adeta tezat teşkil ediyordu. Toz mavisi tişörtünün göğsünde kavuşturduğu kollarıyla özgüvenli ve güçlü görünüyordu. Sağındaki uzun saçlı adam gözlerinin kısılmasına neden olacak kadar kahkahalara boğulmuştu. Solunda hafifçe somurtan, kıvırcık saçlı, nispeten daha kısa boylu bir adam duruyordu. Kıvırcık saçlının solundaysa...

"Philip," dedi Ellen elini ağzına götürerek.

Şu anda farklı göründüğü söylemek, beyaz bir sarayın, Beyaz Saray'dan farklı göründüğünü söylemekten farksızdı.

"Tanrım."

Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Siyahi adamın fiziği kadar güçlü, belli belirsiz bir gülümseme.

"Tanrım."

Philip turuncu duvara yaslanıyordu. Omuzlarından biri diğerine göre hafifçe yukarıdaydı ve rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu.

Ellen, Philip'in en az genç kızlığında sevdiği matine yıldızları kadar yakışıklı olduğunu fark etti.

Ayağa kalkmadan, gözlerini fotoğraftan ayırmadan uzanıp şarkıyı baştan başlattı.

İğne plağa temas edince elini tekrar albüm kapağına götürdü ve işaret parmağının ucuyla Philip'in simetrik, berelenmemiş yüzüne dokundu.

"Tanrım."

Gitar solosu başlayana dek çoktan kendisini orada, onlarla birlikte *(burada ol)* hissetmeye başlamıştı. Danes. Plağın üzerindeki isim, bir arabanın geçmişten geleceğe ya da belki de tam tersine dönen tekerlekleri misali dönüp duruyordu.

Philip'in şimdiki görünüşünü o zamanki görünüşüyle kıyaslamamak mümkün değildi. Yüzündeki tasasız, kasıntı ifadeyi; dört adam arasındaki neredeyse kabadayıvari özgüvenini fark etmemek de öyle.

Ama grubun adı adeta yeterli merkezkaç kuvvetini, yeterli momenti yaratıp geçmişlerindeki o muazzam ânı geri getirmek, dördünün de dönüştüğü hayaletleri diriltmek istercesine dönmeye devam ediyordu.

"Philip," dedi Ellen sevinci yerini gözyaşlarına bırakırken. "Çok üzgünüm, Philip..."

Philip bir fırtına beklemediğinden, sadece düz ve yükselmeyen bir çöl beklediğinden, başlangıçta uzaktaki kum sütunlarını algılayamadı.

Uçağın basamaklarından iner, botları sahiden Namib Çölü'nün kumuna ilk kez değerken Stein'ın seslendiğini duydu ve Duane'in büyükçe kutuları indirmek için acele ettiğini gördü.

Tüm o kaotik faaliyete ve işe koyulması gerektiğine dair hislerine rağmen Philip, tek bir nefes kadar kısa süreliğine de olsa, duraksayıp Namib'in panoramik güzelliğini sindirmek zorunda hissetti kendini.

Bu, o güne dek bizzat gördüğü en göz kamaştırıcı şeydi.

Kuvvetli bir rüzgâr vücudunu eziyor, tüm kemiklerine yükleniyordu, öyle görünüyordu ki hâlâ merdivenlerden inen Çavuş Lovejoy'a savrulmasına yol açacak kadar güçlüydü. Uçak sisin ortasına, okyanusun çölle buluştuğu yere inmişti. Sis şeritleri, Philip'in botlarının, gömleğinin yeşil renkli kısa kollarının etrafından kıvrılıyordu.Ve uzakta da kum sütunları.

Pilotlar hızla hareket ediyor, vites artırıyor, yükü indiriyor, ayrılmaları gerektiği ve zamanın az olduğuyla ilgili bağrışıyorlardı.

Bir an önce, diyorlardı. Fırtına patlak vermeden önce.

Philip etrafına kulak verdi. Manzaranın güzelliğine rağmen kaygılıydı.

Sanki sesin yerini çabucak, uçak onlarsız havalanmadan önce tespit etmek istiyor gibiydi. Mull ve pilotlar ses kaydedilene ya da Philip, Larry, Duane veya Ross, "Sesin kaynağı burada olmalı, hayır, şurada olmalı. Onu bulduk, görevi tamamladık ve sizinle birlikte eve dönüyoruz," diyene dek beklemek zorunda kalacaklardı.

Uzaktaki hareketli kumlara baktı. Yoksa yaklaşmış mıydı?

Philip'in üç metre kadar solundan, "İşte buraya," dedi Lovejoy botlarının dibindeki kumu işaret ederek pilotlarla askerleri yönlendirirken.

O şey müzik yapıyor, onlar da müzisyenleri gönderiyorlar. Bunu Lovejoy söylemişti.

Müziği düşün, dedi Philip kendi kendine. *Buradasın çünkü yaptığın işte iyisin. Buradasın çünkü ülkenin bir müzisyene ihtiyacı var, sana ihtiyacı var.*

"Er Tonka."

Philip başını kaldırıp baktığında fotoğrafçının, yani Stein'ın elindeki kum maskesini ona uzattığını gördü.

"Buna ihtiyacım var mı?" Bu çok ani, çok beklenmedik olmuştu.

Fotoğrafçı kendi maskesini çoktan takmıştı. Boynuna asılı fotoğraf makinesini havaya kaldırdı ve fotoğraf çekmek için döndü.

Kum cephesi hiddetle üzerlerine geliyordu. Sanki arkasında on bin Afrikalı vardı, kumu ilerletiyor, askerlerin etrafında duvar örüyor, askerlere *BURADA kalın BURADAN ayrılmayın BURADA kalın* diyorlardı.

Philip kum maskesini taktı.

Stein bir fotoğraf çekti.

"Kum fırtınası," dedi Stein. "Acayip *büyük*."

Arkalarındaki pilotlar acele ediyorlardı.

Teçhizatın olduğu kompartıman kapanmıştı. Danes elemanları, daha fazlasına ihtiyaç duyacak olsalar da olmasalar da yanlarında getirdikleri her şeye kavuşmuşlardı. Bakan Mull ellerinden birini gözlerine siper etmiş, yükselen toza engel olmaya çalışırken adamın omzuna hafifçe vurarak Lovejoy'la konuşuyordu. Derken uçağın basamaklarına doğru hareketlendi.

İki basamak çıktı, döndü, Philip'i gördü ve selam durdu.

Philip de selam durarak adama karşılık verdi.

Stein bir fotoğraf daha çekti. Mull'a bakarak, çoktan kuma bulanmış başparmağını havaya kaldırdı.

Uçağın basamakları kâbusları aratmamacasına, yanmakta olan bir binadan çekilen merdiven misali uçağın duvarları arasında kayboldu.

Kurtarabileceğimiz herkesi kurtardık. Artık tek başınızasınız.

Pervaneler dönmeye başladı.

Uçak kalkıyordu. Yükseliyordu.

Tonla kum. Birliğinin sesleri. Lovejoy'un sesi.

Ve...

...suyun.

Philip arkasına döner dönmez en fazla on iki metre uzağında bembeyaz bir dalga gördü. Pervanelerin çekimine kapılan okyanus. Aralanan sis perdeleri.

Bakan Mull'un bilgilendirme dosyası buraya "İskelet Sahili" demişti.

Philip o perdenin ardında seyircilerin, ilk piyano resitaline gelen annesiyle babasının olduğunu hayal etti.

"Philip!"

Konuşan Stein'dı. Bir elini Philip'in sağ omzuna koymuştu. Diğeriyle hâlâ fotoğraf makinesini tutuyordu.

Bir şey söyleyerek başıyla diğerlerine doğru işaret etti. Philip onlardan yana dönünce bir çadırın çoktan kurulmuş olduğunu gördü.

Ve onlara doğru yaklaşan kum duvarını.

Uçak çoktan görüş alanlarından çıkmıştı.

Philip, Stein'la birlikte diğerlerine doğru koşturdu. Onları suratlarında maskeleriyle omuz omza vermiş halde derme çatma siperlerinin ardına çömelmiş vaziyette buldu. O da sırtını sert plastiğe vererek Larry'nin yanına sığışıverdi.

Daha şimdiden... Namib'de... bir fırtına.

Philip kollarını kendisine doladı. Duane bir şey diyecek oldu ama sözcükleri gümbürtünün içinde boğuldu.

Derken kum onlara çarptı ve sözcükler, ne anlama geliyor olurlarsa olsunlar, gökyüzündeki uçak kadar erişilmez oldular.

Ellen da piyano çalmayı biliyordu. Yeterince iyiydi. Ve tüm gün boyunca bunu düşünmüştü. Bettman Sokağı'nda uyandığından beri hatta Danny Amca'nın Yeri'nde kahvesini yudumlayarak *Des Moines Register*'ını okurken bile kendini Macy Mercy'nin 1. Ünite'sinde piyano çalarken hayal etmişti.

Bir hemşire olarak daima yeni esprilerin, yeni hikâyelerin, hastaneye beraberinde götürebileceği şeylerin, aksi halde karanlığa teslim olacak o evin penceresini açarak ışığı içeri davet etmenin peşindeydi.

Philip'i kendi şarkısıyla şaşırtacaktı.

Hastaneye girerken, kabanını ofise asarken ve üniformasını giyerken Ellen gergindi. Bu işi becerebileceğinden emin olmak istiyordu. E minör giriş. F diyez minöre yükseliş. Ve en nihayetinde, şarkının gerçek anlamda başladığı E majöre iniş.

Philip o sırada kendi şarkısını çoktan tanımış olacaktı.

1. Ünite'ye giden koridorda ilerlerken bacağının üzerinde akorları çalışıyor fakat Philip'in uyuduğu altı ay boyunca yaptığının aksine melodiyi ıslıkla çalmamaya özen gösteriyordu.

Durdu.

Philip'in o uzun altı ay boyunca kendi şarkısını duymuş

olması mümkün müydü? Ellen'm ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımı dokunmuş olabilir miydi?

Philip onun tasavvur bile edemeyeceği o karanlığın içinde yolunu bulmaya çalışırken aynı piyanoda onun şarkısını kaç kez çalmıştı?

Düşüncesi bile heyecan vericiydi. Ve onu ünitenin kapısına, oradan da eşiğe dek yürümeye sevk etti ama Ellen eşiğe adımını atar atmaz bu kez sanki çok kötü bir rüyadaymışçasına tekrar durdu.

"Philip!"

Komadan çıktığından beri onu hiç böylesine kötü görmemişti. Yüz hatları keskinleşmiş, suratındaki gölgeler kararmıştı. Öyle ki mavi bereler mora, morluklar ise siyaha çalıyordu. Yastığı terle sırılsıklam olmuştu, kesik kesik nefes alıyordu ve sanki kemikleri nihayet gerçek yüzlerini göstermeye karar vermiş gibi çatırtılar duyuluyordu neredeyse.

"Dr. Szands!" diye seslendi Ellen adamın işitme mesafesinde olduğunu ümit ederek.

"Ellen," demeyi başardı Philip. "Camm yanıyor."

"Tamam. Tamam. Biraz dayan."

Philip'in konuşurken başını ondan yana çevirmemiş oluşu, parmaklarının dalgaların sürüklediği taşlaşmış odun parçaları misali çarşafın üstünde öylece kıpırtısız duruşu dikkatinden kaçmamıştı.

Ellen adamın ateşini ölçtü. Kavruluyordu.

"Kaygılanma," dedi Ellen. Oysa kendisi çoktan kaygıya teslim olmuştu. "Biraz ateşin var. Hemen döneceğim."

Philip başım oynatmadı, tek kelime etmedi. Buna karşılık Ellen, üniteden çıkarken gırtlaktan yükselen alçak bir tıslama duydu. Sanki Philip yaşadığı acıyı yalnızca küçücük bir pencereden dışavurabiliyormuş gibi.

Ellen koridorda doktora bir kez daha seslendi. Ama onun yerine ofisin kapısından başını uzatan beyaz üniformasının içinde olduğundan daha iri görünen, buruş buruş tenli Hemşire Francine oldu.

"Ne var?" diye sordu. Gözlükleri gözlerindeki endişeyi iyice büyütüyordu.

Ellen 1. Ünite'ye işaret etti.

"Sorun Philip Tonka, o..."

"Ah, hayır," dedi Francine. Sonra ofisin kapısından fırladı, telaşlı adımlarla Ellen'ın yanından geçip hastanenin ön kapısına doğru koşturdu. Francine'in sola döndüğünü görünce Ellen kadının İlaç Ünitesi'ne doğru gittiğini anladı.

Hemşire istasyonlarında aspirin, öksürük şurubu, antihistaminler gibi basit ilaçlar vardı. Ama Francine'in fırtına gibi daldığı koridorda, Ellen Jones'un girme izninin olmadığı odalardan biri bulunuyordu.

Ellen'ın şimdi bunları düşünmeye vakti yoktu.

Telaşla 1. Ünite'ye döndü. Philip'in durumu kötüleşmişti.

Parmakları doğal olamayacak bir şekilde kıvrılmış, elleri eklem iltihabından mustarip yaşlı adamların pençeyi andıran ellerine benzemişti. Sırtı yay gibi bükülmüş, âdemelması tavana bakıyordu.

Ellen adamın yanına gidip karyolanın yanı başına diz çöktü.

"Francine ilacını getiriyor. Dayan, Philip. Her şey düzelecek."

Francine ünitenin kapısından rüzgâr gibi içeri daldı.

"Kıpırda," dedi.

Üzerinde iki şırınga duran bir tepsi taşıyordu. Ellen kadını daha önce hiç böyle görmemişti.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Ne yapabilirim?"

Philip'e bakmak güçtü. Vücudundaki kemiklerin her biri oduna dönüşmüşçesine kıpırtısız, donakalmış haline.

Francine onu başından savmak istercesine elini salladı.

"Hiçbir şey," dedi. "Ya da... onun için çal. Eskiden yaptığın gibi."

Eskiden yaptığı gibi. Evet. Philip'in altı ay süren uykusu sırasında Ellen sık sık onun için piyano çalmıştı.

Telaşlı adımlarla üniteyi geçti. Kendini çaresiz hissediyordu. Sanki Philip'e yardım edemezse, ona şu anda yardım edemezse hemşire olarak beş paralık değeri kalmayacaktı.

Derken, o daha böyle bir karar verdiğinin farkına bile varmadan altüst olmuş sinirleri dizginleri ele geçirdi ve Ellen geride bıraktıkları altı ay boyunca onun için çalıp durduğu şarkıyı tekrar çalmaya koyuldu.

"Burada Ol."

Ne yaptığını fark ettiği anda az kalsın duracaktı. Philip kendi şarkısını duymanın heyecanıyla baş edemeyebilir ya da bunu kavrayamayacağı kadar çılgınca bulabilirdi. Ama çalmaya başlamıştı bir kere.

E minör. F diyez minör. E.

Gümüş rengi metronomda, şırınganın içindeki sıvıyı Philip'in omzuna enjekte eden Francine'in yansımasını gördü.

Şarkının ilk yarısının sonlarına doğru ter içinde kaldı.

Francine ikinci iğneyi yaptı.

Ellen onlara bakmamaya çalışıyordu. Parmaklarını nereye bastığına dikkat etmeliydi. Bunu doğru çalmak istiyordu. Tahmin bile yürütemeyeceği türden bir acı çeken bu adamın şarkısını çalmanın tam yeri, tam zamanıydı.

Hızlandığına, duygusuzca çaldığına, şarkıyı berbat etti-

ğine dair nedensiz bir endişeye kapıldı. Hayal ettiği bu değildi. Gözünde canlandırdığı bu değildi. Bu sabah Philip'i şaşırtarak yalnızlığını, acısını, korkusunu azaltacaktı.

Şarkının sonuna vardığında notaların sona ermesine izin verdi. Ardından başını eğdi ve siyah saçlarının uçları tuşları okşadı.

Sessizlik. Neredeyse. O son notaların uzaklarda yankılanan tınıları.

Ellen metronoma baktı. Francine'in gittiğini fark etti.

Philip'in başını ünitenin arka tarafına çevirmiş vaziyette onu izlediğini gördü.

Çabucak kendi etrafında dönüverdi.

"Tanrım," dedi. "Ödümü kopardın."

"Sen... sen bizim şarkımızı çaldın..."

"Evet," dedi Ellen başıyla onaylayarak. Ama aslında adamın yalnızca bir dakika önceki halini şimdiki haliyle bağdaştırmaya çalışıyordu.

"Bu şarkıyı bana ben komadayken de çaldın, değil mi?"

"Evet. Birçok kez."

Philip gülümsedi. Ellen adamın gülümsediğini ilk kez görüyordu.

Ellen'ın o anda hissettiği tatmin ona yabancıydı.

"En sevdiğim şarkılardan biridir."

"Ve sen biliyordun–"

"Hayır!" dedi Ellen nihayet ayağa kalkıp karyolanın yanındaki sandalyeye oturarak. "Hayır. Dün gece kafama dank etti. Bende plağınız var."

Uzun bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Ellen," dedi Philip. "Benim için bir şey çizer misin?"

Bu, adamın söylemesini beklediği son şeydi. Ve yüz hat-

larının tekrar yuvarlaklaştığını, suratındaki gölgelerin derinliğini kaybettiğini fark etmemek elde değildi.

"Çizmek mi?"

"Kalem tutabilecek durumda değilim. Ama görmek istediğim... bir şey var. Çölde gördüğüm bir şey."

Ellen arkasındaki kitap rafına baktı. Kapının yanındaki duvara dayanmış dosya dolabına.

Dinliyorlar mıydı? Eğer dinliyorlarsa bir çizimi duyabilirler miydi?

"Renkli mi, kurşun kalemle mi?"

"Renkli."

Philip kollarını kaldırdı. Parmaklarını yavaşça uzattı ve ardından yine yavaş yavaş kıvırarak yumruk yaptı.

Ellen ayağa kalkıp üniteden çıktı. Elinde renkli boya kalemleri ve kâğıt tutacağıyla geri döndüğünde Philip tekrar rahatladı. Gözleri anılarla parıldıyordu.

"Pekâlâ," dedi otururken. "Bir resim."

Philip tereddüt etmedi.

"Bir keçi."

"Keçi mi?" Ellen bir keçi çizmeye koyuldu ama sonra duraksadı. "Çölde bir keçi mi gördün?"

Philip başıyla onayladı. Toynak izlerini hatırlıyordu.

Kollarını yukarı kaldırdı, kollarını aşağı indirdi.

"Uzun kıllı, beyaz bir keçi," dedi. "Sağa dönük. Yandan görünüşünü çizmelisin."

"Bunu çölde gördüğüne emin misin?"

Philip gözlerini ona dikti. Ellen röntgen filmlerini, Philip'in kemiklerindeki çatlakları, kırkbeşliğin ön yüzündeki fotoğrafını aklından çıkaramıyordu.

"Büyük boynuzlu," dedi. "Boynuzlarının arasında bir metal parçası olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pek emin değilim."

"Boynuzların buluştuğu yerde bir metal parçası."

"Evet. Tıpkı... bir amblem gibi."

Ellen çiziyordu. Bu da onun için bir ilkti. İlk defa bir hastası altı ay komada kaldıktan sonra uyanmıştı. İlk defa hastanenin konuşmalarını dinlediğinden korkuyordu. İlk defa bir hastası için resim yapıyordu.

İlk defa bir adamın üç dakikalık bir şarkıdan daha kısa sürede felç durumundan kurtulup tekrar hareket etmeye başladığına şahit oluyordu.

"Bunun gibi mi?"

Philip'in görebilmesi için kâğıdı havaya kaldırdı.

"Kılları daha uzun olmalı. Dizlerine kadar. İki toynağı kılların altından güç bela görünecek. Uzun beyaz kıllar. Ve boynuzlarının arasındaki metal parçası daha büyük olmalı."

Ellen değişiklikleri yaptı. Philip'teki değişiklikler de dikkatini çekti. Sanki ruhu bedeniyle aynı hızda iyileşiyordu. Daha konuşkandı, hareketliydi ve gözleri gittikçe parlıyordu.

"İşte oldu," dedi Ellen. Ve ilacı Philip'in damarlarına enjekte eden Francine'in metronomdaki yansımasını anımsadı.

"Güzel," dedi Philip. "Şimdi fonu olduğu gibi kırmızıya boyayabilir misin?"

"Kırmızıya," diye tekrarladı Ellen renkli kaleme uzanırken.

"Her yerini."

Ellen tepeden başlayarak kâğıdı kırmızıyla gölgelendirdi.

"Evet," dedi Philip. Kollarından birini kaldırıp titreyerek kâğıda uzandı.

Yüzündeki ifade öylesine çabuk değişti ki Ellen az kalsın kâğıdı kaptığı gibi adamın elinden alacaktı. Aniden hasta-

lanmış, rengi tamamen atmış gibi oldu. Sanki eline tutuşturduğu resim, yani kırmızı kanvasın üzerindeki çocuksu beyaz keçi resmi adamın kaydettiği bütün ilerlemeyi silip atmıştı.

Kolu karyolaya düştü.

Gözlerinde yaşlar vardı.

"Philip, üzgünüm. Bunu şimdilik kaldıralım, olmaz mı?" Ellen bir espri düşünmeye çalıştı. Komik olmaya çalıştı. "Bunun yerine sıkıcı bir radyo piyesine ne dersin?"

Hayır, hayır, sorun değil, hayır, senin hatan yok, sorun bende, yalnızca bir şeyler anımsıyordum demesini bekledi adamın.

Oysa Philip ıslak gözlerini duvarın tavanla buluştuğu noktaya dikmişti.

"Philip..."

Ama Philip artık konuşmuyordu.

Ellen ayağa kalktı. Tek eliyle üniformasının önünü düzeltti. Diğer eliyle resmi tutuyordu.

"Biraz su içmelisin," dedi. "Gidip bardak getireyim."

Adam ağlıyordu. Sessizce. Gözlerini duvarın tavanla birleştiği yerden ayırmadan.

Ellen kapının eşiğinden geçerken Philip konuştu.

"Şarkımızı en az bizim kadar iyi çaldın."

Sesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ellen kendisinin ona yardım ettiği kadar onun da kendisine yardım ettiğini söylemek istedi. Ama konuşmak yerine bakmakla yetindi. Ve sonra ağlayabilmesi, hatırlayabilmesi için onu yalnız bıraktı.

Larry ve Ross, Ampex makinelerini kurmak için ellerine birer kürek almış, kuma kayıt cihazlarını dengede tutmaya yetecek derinlikte çukurlar kazıyorlardı. Kum fırtınası kısa sürmüş, geldiği hızla çekip gitmişti ama daha çöle ayak basar basmaz evlerinden ne kadar uzakta olduklarını fark etmelerini sağlamıştı.

Yabancı bir coğrafya.

Yabancı bir kıta.

Yabancı tehditler.

Kamplarını ince çakılla kaplı iki düzlüğün, kumsaldan ziyade kavruk toprağa benzeyen iki gevrek taş havuzunun arasına kurdular. Ufuk, dağların yeryüzüne taşmış çıkıntılarıyla bezenmişti ve oraya buraya serpilmiş kumullar, Philip'in ayaklarını soktuğu okyanus kadar hareketli görünüyordu. Sise rağmen güneş tepede parlıyordu, gerçi Lovejoy'un uyarılarına bakılırsa gece çöktüğünde çöl en az Minnesota kadar soğuk olacaktı. Çadır niyetine branda ve metal çubuklar kullanıyorlardı; Amerika'nın Eski Vahşi Batı'sındaki kovboylar gibi uyuyacaklardı. O zamanın askerleri gibi.

Greer dipsiz bir bilgi kuyusuydu. O sırada kampın kurulmasına yardım ederken Mull'un dosyalarındaki bilgiler hakkında yorumlarda bulunuyordu. Görünüşe göre Greer onu buraya gönderen askeriyeden daha fazlasını biliyordu.

"Çöl elli beş ila seksen milyon yaşında. En eski atalarımızın yaşam alanı. Bilinen ilk insanların. Bu bir gerçek. Sence dalgaların arasında edepsiz şeyler yapmışlar mıdır, Er Tonka? Bence kesin yapmışlardır. Ayrıca çoğunun az önce bizi karşılayana benzer fırtınalar yüzünden kaybettiğimize de bahse girerim."

Ama onların çadırları kum fırtınasına göğüs germeyi başarmıştı ve bunun için Lovejoy'a teşekkür borçluydular. Greer, Lovejoy'un yaratıcılık konusunda uzman olduğunu söyledi.

"General olmasının nedeni buydu. Zihni durmak bilmez. Daima sizinkinden daha büyük bir planı vardır."

Daha önce Detroit Nehri'ne sınırı olmayan hiçbir sahile gitmemiş olan Duane diz çöktüğü yerden en fazla elli metre uzakta yuvarlanan bembeyaz dalgalara hayretle bakıyordu. Bacaklarına vurarak davul çalıyor, dalgaların ritmine eşlik ediyordu.

"İki hafta," dedi onu duyacak kadar yakınında olanlara buradaki kalışlarının bir sonu olduğunu anımsatmak istercesine.

Lovejoy Kore Savaşı'nda sıklıkla kullanılan telsizlerden biri olan 71 B model telsizin üzerinde duracağı, masa görevi görecek plastik panonun kısa ahşap bacaklarını sabitliyordu. Bu telsiz birliğin Birleşik Devletler'le arasındaki tek iletişim hattı olacaktı. Danes elemanlarının her biri cihazı inceledi ve II. Dünya Savaşı'nın son zamanlarında, yani on iki yıl önce kullanılanlardan çok daha karmaşık olduğuna karar verdiler. Öte yandan henüz kimse telsizi çalıştırmayı başaramamıştı.

"Sinyalin kat etmesi gereken mesafe çok uzun," dedi Ross. "Ve ses, bizim ses, sinyali engelliyor olabilir."

Bizim ses, diye düşündü Philip. Bu ifade pek içine sinmemişti.

Philip ve Larry mikrofon ayaklıklarını kuruyorlardı. Mikrofonları olası rüzgâr ve kuma karşı sabitlemek için de halatlardan ve taşlardan faydalanıyorlardı. Taşları, okyanusun diz derinliğindeki sığ kesimlerinden çıkarıyorlardı. Philip yeşil pantolonunun paçalarını kalçalarına dek sıvamış, çıplak ayaklarını yosun kaplı taşlara basarak suyun içinde dikiliyordu. Elini suya daldırdı, en ağırlarını seçti ve topladıklarını Larry'ye uzattı.

Arkasında, en fazla elli metre ötesinde uçaktan gördüğü batık gemilerden biri yatıyor olmalıydı.

Zihni iki şey arasında gidip geliyordu.

İlki, yine askeri giysiler içinde oluşuydu. Savaş sona erdiğinde hatta Detroit'e dönüşünün çok öncesinde ordudaki günlerinin sona erdiğini kabul etmişti. Bu yarım yamalak bir bitiş değildi. Eski kız arkadaşına ya da uyuşturucu alışkanlığına geri döner gibi dönebileceği türden bir bitiş de değildi. Bu bitiş gerçekti; ülkesine hizmet etmişti.

Ama yine de...

Philip'in üzerinde haki rengi bir askeri pantolon ve haki rengi bir tişört vardı. Kaskı kumsalda duruyordu. Çantasında, o günlerde Birleşik Devletler Ordusuna katılmak için hazırlanırken çantasına koyduğu türden çoraplar, iç çamaşırları, eldivenler ve botlar vardı.

Bu hazmetmesi güç, tuhaf bir gerçekti. Sanki geçmişten gelen bir askerdi; orada ölmüş ve Afrika'daki bir çölde yeniden can bulmuş, dirilmişti.

Kafasını kurcalayan ikinci konu tek bir kelimeden ibaretti: Amerika'yı şimdiye kadarki tüm düşmanlarından daha fazla korkutan üç heceden. Kumların arasına yerleştirilmiş iki Ampex tarafından tekrar edilip duruyormuşçasına zihninde belirip kaybolan bir sözcükten.

Nükleer.

Çünkü nükleer, cehennem kadar korkunçtu. Nükleer yeniydi ve nükleer tek bir düğmeye basarak koca bir ülkeyi yeryüzünden silebileceğiniz anlamına geliyordu. *Bu bir savaş değil*, demişti Duane. *Bu bir karar*. Stein hastalıklı bir şekilde nihai yıkımın mantar şeklindeki bulutunun fotoğrafını çekmeyi hayal ediyor olabilirdi. Greer böylesi bir kararla sonuçlanabilecek olaylar zincirinin cazibesine kapılabilirdi. Oysa Danes, Detroit'e geri dönmeyi düşlüyordu. Daima orada olacak bir Detroit'e.

Eve.

Mull'un stüdyodayken nükleer savaş başlığının soğurulmasına dair söyledikleri yeterince huzursuz ediciydi. Ama çölde olmak, bunu yapan her neyse onun yakınlarında olmak Philip'in sahip olduğundan bile emin olmadığı bir cesaret gerektiriyordu.

İki hafta.

Larry küreği kuma sapladı, ardından alnındaki terleri sildi. Uzun saçları sıcaktan sırılsıklamdı. Tişörtünü çıkaralı epey olmuştu.

"Bir şeyleri tetiklememek için dikkatli olmalı."

Ama *nükleer* kelimesini kullanmadı. Şimdilik.

Suyun içinde daha fazla taş bulmaya çalışan Philip de sesin kaynağının suyun altında olmadığından nasıl emin olabildiklerini merak etti.

Toksik atık.

Zayıflayan güneşin altında karanlık heceler. Yeni dünyanın ürkütücü kelimeleri, yeni dünyanın korkuları. Biçim bozukluklarının, yan yüzen balıkların, içi dışına çıkmaya zorlanmış doğanın görüntüleri.

Philip'in midesi bulandı.

Aniden ateşi yükselmiş gibi hissedince serinlemek için istemsizce yüzüne bir avuç dolusu su çarptı. Olduğu yerde

doğruldu ve biraz paniğe kapılmaya başladığına inanarak derin, yavaş soluklar aldı. Eğer iki hafta boyunca burada olacaksa burada olmayı öğrenmeliydi.

"Burada Ol."

Karanlık okyanusun saklı el değmemişliği önünde uzanırken Philip, arkadaşının birkaç taş daha çıkarmasını beklediğini düşünerek omzunun üstünden Larry'ye baktı.

Ama Larry dizlerinin üstüne çökmüştü; yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

Az ilerideki Duane ve Ross sendeliyorlardı.

Stein ve Greer de öyle.

Artık kendisi de hastalanmaya başlayan Philip, Lovejoy'u bulmak için gözleriyle kumları taradı ve adamı gözleri kapalı halde lotus pozisyonunda otururken buldu.

"Larry, hey," demeye yeltendi ama kelimeler tutkalla birbirlerine yapıştırılmışçasına yapış yapış, harfler hantaldı; dudaklarının aralanmasına engel oluyorlardı.

Başını, çok hızlıca, sersem halde, dalgalı suyun altındaki ayaklarına çevirdi. Kıvamlı, sarı renkli bir sıvının ayaklarının üstünde süzülüp ayak bilekleri etrafında biriktiğini gördü.

Kaygan taşlara basarak geriledi ve sırtüstü suya devriliverdi.

Sarı sıvının içinde yiyecek parçaları vardı. Philip kustuğunu anladı.

Tekrar kustu.

Dalgaların kıpır kıpır oynaştığı ufka baktı. Bir kez daha kustu.

Sesin orada olduğunu biliyordu.

Ama onu duymamıştı, tam olarak değil. Duyduğu şey sesten daha ince bir şeyin dalgalanmasıydı, belki de sesin kulağına ulaşmak için kat ettiği boşluğun titreşimleriydi.

Yan dönüp kafasını suya daldırırken zihninde buna dair canlı görüntüler vardı.

Suyun altında... ses yukarıdakinden farklıydı.

Daha güçlü değildi...

... ama daha berraktı.

Suyun altında kısacık bir anlığına dahi olsa notaları tane tane duyabildi. Akoru duyabildi. Ta ki notalar geri çekilip kıvrıla kıvrıla dalgaların arasına dönene dek.

Philip gözlerini açtı.

Beş metre ötesinde su kapkaranlıktı. Ve suyun içinde başka biri daha vardı.

Kırmızı bir pantolon.

Siyah botlar.

Onlar gerçekten birer bot muydu? Hem sarsılmış hem de sersemlemiş vaziyetteki Philip suyun içinde birer...

Toynak gördüğünü düşündü.

Çamurun içinde ona doğru yürüyen bir çift toynak.

Philip başını kaldırdı ve nefes almaya çalıştı. Suda duran kimse yoktu, dalgalı ufku kesen kimse yoktu, okyanusta onun dışında hiç kimse yoktu.

Tekrar suya daldı. Baktı. Hiçbir şey göremedi. Ses bir akordu, ses değildi.

Kıyıya doğru döndü.

Gölgeler. Botlar. Hareket.

Kırmızı.

Philip başını bir kez daha sudan çıkardı.

Bir eliyle midesini tutarken diğeriyle kıyıya işaret etti. O kimsenin olması gereken yere, bir bedenin *olması gereken* yere. Çünkü onu görmüştü, sudan çıktığını görmüştü.

Ama hayır.

Kırmızı pantolondan eser yoktu. Siyah

(toynaklardan)

botlardan eser yoktu.

Ses Philip'in kaburgalarım sıkıştırabilecek fiziksel güce sahipmişçesine semirmiş, genişlemiş, ağırlaşmıştı.

Akoru tekrar duyduğunu sandı, ne doğal ne de melodik olan o üç notayı. Yalnızca üç parmağı olan bir el tarafından çalınıyormuş gibi. Her parmak tek bir notayı çalmaktan; *o* notaya, sadece *o üç* notaya, o üç yarım sese basmaktan sorumluymuş gibi. Yalnızca duyma yetisini kaybetmiş bir müzisyenin çalabileceği türden hasta edici bir ses gibi. Küçük bir çocuğun öfkeyle tuşlara basarak annesine diz çöktürüp onu yalvartmaya çalışması gibi. *Lütfen çalma! Lütfen çalma!*

ŞU LANET OLASICA SESİ ÇIKARMAYI KES!

F tuşu boynunda gevşekçe sallanan Philip, dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken kayalardan biriyle elini kesti. Avucunun içindeki kanı sildi. Yerine dahası geldi. Sildi. Dahası. Temizledi. Dahası. Elini suya daldırdı.

(*suyun içinde ne var, Philip? nükleer olabilir mi?*)

Elini sudan çıkardığında avucu ortadan ikiye yarılmış gibi göründü gözüne. O hezeyan halinde, adına yalnızca sanrı denebilecek o delilik halinde Philip sesin elindeki yaradan geldiğini hayal etti.

"İmdat!" diye bağırdı.

Ama kelime ağır bir baldı, bir kaşık dolusu tutkaldı.

Elini tekrar suya daldırdı. Kıyıya baktı.

Onu gördü.

Kumun içinde kıvranan arkadaşlarının tepesinde dikiliyordu. Bir polis memuru kadar iri yarıydı.

Kırmızı pantolon. Kırmızı kaban. Kabanın içinde gömleksiz. Dizlerinin üstüne kalkmaya çalışan Larry'nin omuzlarına dokunacak kadar uzun, beyaz bir sakal.

Philip ile gördüğü şey arasındaki boşluk, ses sanki gözle görülür bir şeymişçesine hafif hafif dalgalanıyordu.

Vücut hatlarını göremiyordu. Gördüğüne güvenemezdi.

Toynak görüyordu.

Boynuz da görüyordu.

Boynuzların arasında güneşin titrek yansımalarını. Biraz metal... biraz da elmas.

Philip şakaklarında bir baskı hissetti. Yapış yapış göz kapaklarını kırpıştırdı, başını kaldırıp Lovejoy'un yanına çömelmiş olan adama (ona ne adam diyebiliyordu ne de başka bir ad verebiliyordu) baktı. Çavuşun gözleri hâlâ kapalıydı.

Kırmızı şey hafif hafif dalgalanan elini eski generalin dudaklarına götürdü.

Philip ayrıntıları göremiyordu, suratını göremiyordu...

Bir şey demeliydi, bir şey demeye çalıştı, Lovejoy'u uyarmaya çalıştı.

O şey Philip'e baktı.

Sanki onu duymuş gibi. Stüdyoda Mull'un onu duyduğu gibi.

Philip gözlerini yummak zorunda kaldı. Acı çok fazlaydı; görünmez parmaklar gözbebeklerine bastırıyordu. Gözlerini tekrar açtığında görme kabiliyeti en az dengesi, kararlılığı, midesi kadar altüst olmuş haldeydi.

Bir siluetin doğrulduğunu gördü. Toynakları gördü. Boynuzları gördü.

Başını suya soktu. Tekrar çıkardı. Soluk almaya çalıştı.

Gördüğü, kırmızı bir şeydi. Bir gölgeydi. Kırmızı bir şeydi. Bir siluetti. Ross'a doğru yürüyordu. Bir gölgeydi. Bir siluetti. Bir tomatroptu. İki resim. Yuvarlak bir levha. İp. Döndür. İleri geri. Çevir. Tıpkı bir makara gibi.

Bir şeydi.

Bir gölgeydi.

Kırmızı bir şeydi.

Kanayan bir gölgeydi.

O şey kumların üzerinde yatan Ross'un yanına diz çöktü. Savunmasız halde sırtüstü yatmakta olan Ross'un yanı

başına. O şey anlaşılmaz ellerini Ross'un omuzlarının altından, dizlerinin altından geçirdi. O şey ağzını açtı. Beyaz sakalı Ross'un dalgalanan suratını örtüyordu. Philip çığlık attı ama sesi çıkmadı. Ses yerine gırtlağından yükselen yalnızca salya, kusmuk ve toksik...

DUR!

Ve o şey

(adam gölge tomatrop)

durdu.

Sanki onu duymuş gibi. Düşüncelerini duymuş, konuşamadığını işitmiş gibi.

Ardından kucağında Ross'la yürümeye başladı; hâlâ dalgalanıyor, nabız misali atan kırmızı bir kurdeleye benziyordu. Philip ayağa kalktı. Sendeledi. Kaygan taşlara rağmen koştu; o şeye doğru koştu, Ross'a doğru koştu, tüm bunlara bir *DUR!* demek için koştu. Çünkü maceranın başı böyle olursa kim bilir sonu nasıl olacaktı?

Daha iki adım atmıştı ki başı dönmeye başladı ve dengesini kaybetti; kaydı, düştü ve kafasını bir kayaya çarptı.

Philip kendinden geçti. Düşmesiyle kendinden geçmesi bir oldu.

Ve karanlık onu esir aldı.

Kara tepeleri aşıp kara ormanlardan geçerek kara yolları takip eden sesi gördü rüyalarında. Yol'u, Philip'in kavrularak kapkara kesilmiş yolunu takip ediyordu. Ama ortalıkta sınırdan, hudutlan ya da üzerinde *bu işe karışmayın, uzak durun, Detroit'te işler tıkırında gidiyordu, Detroit'in Sevgilileri, Danes, güzel bir hayatınız vardı, bu iyi bitmeyecek, bu hiç bitmeyecek* yazan tabelalardan eser yoktu.

Yol'da siyah bir kum bataklığı vardı.

Her şey gömüldü.

Hiçliğe. Sükûnete, akılsız sessizliğe.

Philip uyandığında, Amerika'nın tüm güneşlerinden daha sıcak bir güneşin altında ter içinde kendine geldiğinde elini sargılı başına götürecek ve yoldaşlarının korku dolu gözlerine bakacaktı. Her biri diken üstündeki, paniğe kapılmış, Ross'un nerede olduğunu bilip bilmediğini merak eden yoldaşlarının korku dolu gözlerine.

Philip karanlıktan çıktığında Ross gitmiş olacaktı.

Ve geriye yalnızca çölün derinliklerine doğru giden toynak izleri kalacaktı.

Ünitesinin karanlığında yatmakta olan Philip'e kalırsa koridordaki ayak sesleri kulağa ıslak geliyordu. Nemli, çıplak ayak tabanlarının hastane fayanslarının üzerinde çıkardığı şap şap sesler. Ses öylesine berraktı ki çıplak ayakları gözünün önünde canlandırabiliyor, sessizce kıvrılan salyangozlar misali önce topukların, sonra da parmak uçlarının fayansa temas ettiğini duyabiliyordu. Bir adım daha atmak için fayanslardan bir kere daha ayrıldıklarını. Koridorda ilerlediklerini.

Koridorda ona doğru ilerlediklerini.

Philip artık kafasını ünitenin kapalı kapısına doğru tamamen çevirebiliyordu.

Ayak sesleri. Koridorda çıplak tabanlar.

Ne kadar uzaktaydılar? Philip tahmin yürütebilirdi. On iki metre kadar ilerideydiler. Başka bir hastaya mı aittiler? Tuvalete kalkan başka bir hastaya? Belki de bu hastanede, gereğinden hızlı iyileşen biri daha vardı.

Dokuz metre. Altı metre. Gittikçe yaklaşıyordu.

Philip kapıya, kapının altından görülen dikdörtgen şeklindeki ince ışık huzmesine baktı.

Afrika'yı düşündü.

Buna benzer bir sahneyi düşündü. Başka bir kapıyı. Aynı dikdörtgeni. Birilerinin evde olduğuna dair aynı kanıtları.

Koridorda sessizlik oldu.

Philip bekledi.

Sessizlik.

Tavana baktı. Gözlerini yumdu.

Sürüklenmeye başladı. Ama rüya görmüyordu.

Rüya görmek yerine, ona yardımı dokunanın ne olduğunu sorgulamadan acının yokluğunun deneyimledi. Normalde günde iki kez yaptıkları ama o akşamüstü Ellen piyanoda onun şarkısını çalarken dozunu artırmak zorunda kaldıkları o iğnelerin içinde ne olduğunu merak etmedi.

Şimdi, acı çekmeden süzülürken, kollarım iki yanından ayırmadığı, başı düz durduğu ve sırtüstü yattığı sürece gücü her şeye yetermiş ya da yakında yetecekmiş gibi hissediyordu. O noktaya varmasına ramak kalmıştı, gittikçe yaklaşıyordu, iyileşiyordu, yakında ayağa kalkacak ve onlara gidecekti. Onları bulmaya, arkadaşlarını kurtarmaya...

Danes.

Kapı gıcırdadı ama Philip uykuya dalmaya öylesine yakın ve öylesine huzurluydu ki geçici bir süre için, henüz karmaşıklaşmamış ama yine de kırılgan bir rüyanın tepesinde dengede durduğunu düşledi, üstelik bu süre aklından geçenlerin mümkün olduğunu, gerçek olduğunu, umudun tükenmediğini, yepyeni bir Yol'un şekillendiğini ya da hâlâ aynı Yol'da olsa bile tünelin sonunda, tüm bunların, Iowa'nın, Macy Mercy'nin, kendisinin ve Danes'in sonunda ışık olduğunu görmesine yetecek kadar uzundu.

Fakat sezdiği ışık, gördüğü ışık hayal ürünü değildi. Philip gözlerini açtı.

Ünitesinin kapısı açıktı ve koridordan içeri süzülen ışık huzmesi sağında kalan fayansları aydınlatıyordu. Elini yüzüne götürmeyi, gözlerini ovuşturarak uyku mahmurluğundan kurtulmayı istedi ama bu öylesine güç, öylesine

acı vericiydi ki avucunun tekrar çarşafın üstüne düşmesine izin verdi.

Odada başka biri daha vardı.

Philip'in gözleri henüz ışığa uyum sağlayamadığından başlangıçta bunun bir gölge olduğunu düşündü ama karanlık geri çekilip, ünitedeki ayrıntılar ait oldukları şekilleri gözler önüne serilince Philip bir adam gördü.

Çıplak vaziyetteki Dr. Szands karyolanın yanında dikiliyordu.

Philip sesini çıkarmadı.

Szands boş gözlerle Philip'in vücuduna bakıyordu. Philip örtüsünün açıldığını anlıyor, fark ediyor, vücudundaki yaralar, morluklar, kırıklar ortaya çıkıyordu.Hareket etmemeye çalıştı. Doktorun uyandığını fark etmesini istemiyordu.

Dr. Szands kendi bedenine dokunuyor; hareketli, akıcı parmaklarını simetrik göğsünde, pürüzsüz beyaz bileklerini boynunda ve çenesinde dolaştırıyordu.

Kıyaslama yapıyor, diye düşündü Philip. Otoritesini pekiştiriyor.

Philip sesini çıkarmadı.

Ama doktor çıkardı.

"Bu sağlıklı bir beden," dedi avuç içlerini gövdesinde, karın kaslarının üzerinde gezdirirken. "Kırıklar yüzünden külüstüre dönmemiş. İlaçlar yüzünden darmaduman olmamış. Görüyor musun, Philip? Aradaki farkı görüyor musun?"

Gölgelerin arasından gelen sesi korkutucuydu. Ağır ağır konuşuyordu. Vermek istediği bir ders vardı.

Philip konuşmadı.

"Bunu aklından çıkarmanı istemiyorum, Philip," dedi Szands ellerini boynundan beline götürürken. "Burada gü-

cün kimin elinde olduğunu aklından çıkarmanı istemiyorum."

Uzun bir süre boyunca Philip'in gözlerinin içine baktı. Işık Philip'in hiçbir yerini aydınlatmaya yetmediğinden Philip doktorun korkusunu görmemesini umdu.

Szands iç geçirdi. Bir dakika daha istifini bozmadı ve sonra, az önceki kadar yavaş adımlarla üniteden çıktı.

Kapı ardından sessizce kapandı.

Philip yalnız kalmıştı ama doktorun az önceki hali gözünün önünden gitmedi.

Buradan çıkmalısın, diye düşündü Philip. Ama kelimeler titrekti, kelimeler zayıftı. *Aksi halde başına kötü işler gelecek.*

Danes'i kurtardığına dair kurduğu hayalleri anımsamaya çalıştı ama görüntü yavandı. Düşlediği senaryo ne olursa olsun buraya dönmek zorundaydı.

İlaçlar için.

Başını tavana çevirmedi. Ensesinde serpilmeye başlayan acıya rağmen gözlerini karanlığın gizlediği kapalı kapıdan ayırmadı. İlaçları, yapabileceklerini, sahip olduğu bilgileri, sırlarını düşünüyordu. Ve önünde yalnızca iki seçenek olduğunu. Bu iki seçenekten birinin er ya da geç gerçek olacağını.

Ya Philip kaçmasını mümkün kılacak kadar iyileşecekti ya da doktor o gücü sonuna kadar kullanacaktı.

Ellen barda tek başına oturuyordu. Mısır Labirenti, Macy Mercy'den en fazla elli kilometre uzaktaydı ama evine giden yol üzerinde değildi. Buraya gelmeyi planlamamıştı, böyle bir karar vermemişti ama buradaydı. Başka bir yere gitmeyeceğinin farkındaydı.

Bir içki.

Kişisel alan.

Düşünmek için.

Philip hakkında. Hastane hakkında. Ve evet, birkaç saat önce onun için çizdiği resim hakkında.

Philip ne kadar hasar görmüştü? Elbette kemiklerinin kırıldığını biliyordu ve iyileşen vücudunun kaydettiği ilerlemeyi günlük olarak kaydeden de kendisiydi... ama kafasının içindeki hasarın boyutlarını kim bilebilirdi ki? Philip'in ona anlattıklarının ne kadarına güvenilebilirdi? Bu konu hakkında yazılmış tonla dergi, deneme, makale ve kitap vardı ama kafatası travmaları, o kafatasının içinde gizlenen zihnin yaşadığı travmalardan farklı olmalıydı.

Ayrıca Ellen yalnızca Philip için endişelenmekle kalmıyor, endişesinin gün gibi ortada olduğundan da kaygılanıyordu.

Ama neden?

"Buzlu viski," dedi barmene. Ellen'dan yaşça biraz daha

büyük, çakma sarışın kadın sanki Ellen onun için hazırlamayı aklımdan bile geçirmediği tek içkiyi sipariş etmişçesine şaşırdı.

Ellen'ın oturduğu bar L şeklinde, büyük, ahşap bir bardı ve barın diğer ucunda Ellen gibi koyu renk saçlı, solgun tenli başka bir kadın oturuyordu. Ama aslında Ellen'a hiç benzediği yoktu. Bu kadın mekânın müdavimlerinden biriydi. Ellen taburesinde döndü ve mekânın geri kalanını kolaçan etti. İş önlüklü iki adam yuvarlak bir bar masasının iki yanında oturmuş, koca bir sürahi dolusu birayı paylaşıyordu. Kravatını çıkarmış takım elbiseli bir adam sanki buruşturulup bir kenara atılmışçasına oturma bölümlerinden birinin köşesine yığılivermişti.

Viskisi geldiğinde Ellen içkisini yudumladı; büyük yudumlar almıyordu ama alması gerekiyor gibi hissediyordu. Philip hakkındaki düşünceleri kafasını karıştırıyordu. Daha önce hiç hislerinden uzak durmaya çalışmamıştı ama şimdiye dek böyle hissettiği de olmamıştı.

Yudumladı.

Düşündü.

Philip tepeden tırnağa huzursuz edici bir vakaydı; yarısı aydınlık, yarısı karanlıktı. Bir piyanistti ama ünitedeki piyanonun varlığından rahatsızlık duyuyordu. Tahrip edici ölçüde yaralanmıştı ama akıl almaz bir hızla iyileşiyordu.

Lanet olsun, diye düşündü Ellen, orada başına neler geldi?

Ellen bilmek istiyordu. Ama hemşireler soru sormazdı.

Gerçi... bakabileceği bazı yerler *vardı*.

"Bir tane daha?" diye sordu barmen.

İçerisi karanlıktı. Bar karanlığı. Ellen ilk içkisini bitirdiğinin farkında değildi. Bir buz parçasını çiğnemekle meşguldü. Bunun da farkında olduğu söylenemezdi.

"Evet. Teşekkürler."

Burası Iowa'nın orta halli barlarından biriydi: ahşap panellerle kaplı duvarlar; Budweiser, Pabst ve Knickerbocker biralarının reklam panoları. Köşede bir müzik kutusu. Ünlü Iowalıların posterleri: Marilyn Maxwell, Jean Seberg ve tabii ki Des Moines'in altmış kilometre güney batısındaki Winterset'te doğmuş olan John Wayne. Yüz altmış kilometre çapındaki barların çoğunu aynı yüzler süslüyordu ama buradaki duvarlarda başkaları da vardı. Yüzlerinde kocaman birer gülümseme olan büyük burunlu, koca kulaklı, oyuk çeneli kadınlar ve erkekler. Çizimler ve karikatürler.

"Müdavimler," dedi sarışın barmen Ellen'ın duvarlara baktığını görünce. "Resminin çizilmesi için on yıldır Labirent'e takılıyor olman gerek."

Bir resim.

Bir keçi.

Ellen içkisini yudumladı.

"O halde belki önümüzdeki on yıl boyunca buraya gelirim," dedi. Bu sarışını gülümsetti ama gözlerinde hüzün vardı; barmen aynı şeyi söyleyen tonla insan tanımış olmalıydı.

Ellen hâlâ üstünde olduğunu fark edince kabanını çıkarıp yanındaki tabureye koydu. Kabanı onu sıcak tutuyordu; ayrıca saçları gibi siyahtı. Ellen'ın üzerinde ten rengi bir bluz, altındaysa siyah bol pantolon vardı. Philip'in onu her gün giyerken gördüğü üniformayla, beyaz üniformasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Philip onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, onu yalnızca bir hemşire olarak tanıyordu. Philip'in onu daha farklı görmesini istiyor oluşu tuhaf mıydı?

Ön kapı açıldı ve otoparktaki lambaların sarı ışığı içeri doldu. Ellen gözlerini kısarak içeri giren adamın siluetine,

iri yarı siluetine baktı. Ardından dikkatini barın arkasına dizilmiş şişelere ve onları çevreleyen, dikdörtgen şeklindeki giyinme odası ışıklarına verdi.

Çantasından birkaç saat önce Philip için çizdiği eskizi çıkardı.

Gülümsedi çünkü tıpkı bir çocuğun elinden çıkmışa benziyordu. Ve yine de her ne anlama geliyorsa Philip'i ağlatmış, içine gömülü bazı şeyleri harekete geçirmişti. Ellen adamın o halinin yaralarıyla ya da grubuyla doğrudan alakası olup olmadığını merak etti. Belki de her ikisiyle ilgiliydi.

O şeyi çölde gördüğüyle ilgili geveledikleriyle rağmen, *belki de*, diye düşündü Ellen, *belki de mazisi çok daha eskilere dayanıyordur*. Mesela bir çocukluk anısı olabilirdi. En nihayetinde Philip evini özlüyordu; anne ve babasıyla konuşmak istiyordu; arkadaşlarıyla, grup arkadaşlarıyla konuşmak ve onlara hayatta olduğunu, Iowa'da olduğunu, iyileşmekte olduğunu söylemek istiyordu.

Neredeydiler? Danes'in geri kalanı neredeydi?

Ellen bilmiyordu.

Yüzündeki yarım yamalak gülümseme kayboldu. Her şeyden önce, resim hiç de komik sayılabilecek türden değildi.

"Bir tane daha?" diye sordu barmen.

Ellen resimden başım kaldırdı. Kadının onun hakkında neler düşüneceğini merak etti.

Ne anlama geliyordu?

"Evet. Teşekkürler."

Bir hışırtı duydu ve Ellen başlangıçta sesin kâğıttan geldiğini, onu yanlışlıkla buruşturduğunu sandı ama sonra iri yarı adamın, iki yanındaki tabureye yerleşmekte olduğunu gördü. Adam ona bakınca Ellen gözlerini kaçırdı. O anda

istediği son şey, içmekte olan bir yabancının cıvık teklifleriydi.

"Çocuğun var mı?"

Dümdüz önüne bakan Ellen kızını, Jean'i düşündü. Yangın merdiveninin dibindeki küçük cesedini. Aşağıdaki sokakta öylece yatan çarpık bedenini.

"Hayır."

Adama bakmıyordu ama ses tonunu tanıyordu: o sırada oyuncuydu ama yakında, istediğini elde edemeyeceğini anladığında öfkelenecekti. Ellen bara yalnız gitmenin kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladı.

"Bir çocuk tarafından çizilmişe benziyor," dedi adam.

"Evet."

Barmen göz ucuyla onları takip ediyordu. *Kim bilir buna benzer daha neler gördü*, diye geçirdi aklından Ellen.

"Bakabilir miyim?"

Adamın parmakları çoktan kâğıdın üzerindeydi ama Ellen kâğıdı sertçe çekti.

"Hey," dedi adama dönerek. "Senin olmayan bir şeye dokunabileceğini söyleyen oldu mu?"

Adam güldü. Siyah bıyığı, gülümsemeyle kıvrılan üst dudağını çevreliyordu. Kapıdan girerken göründüğünden daha cüsseliydi. Bej rengi bir pardösü giyiyordu. Altında takım elbisesi vardı. Kahverengi saçlı, mavi gözlüydü. Adamın kahkahaları dinginleşene dek Ellen bu tür adamları tanıdığını düşünmeye başladı.

"Bir anneymiş gibi konuşuyorsun," dedi. Barmene dönerek parmaklarım şıklattı. "Heidel-Brau."

Adam dirseklerinden birini koyu renkli pürüzsüz bara dayayarak bütün bedeniyle Ellen'a döndü.

"Eğer insanların sanat eserlerin hakkında soru sormasını istemiyorsan etrafta ortaya çıkarmayacaksın."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Ellen kabaran öfkesiyle. "Gidip..."

"Hastanede yaptığın resimleriyse kesinlikle kimsenin gözüne sokmamalısın."

Ellen'ın ağzı hâlâ açıktı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Bu tür adamları hakikaten tanıyordu; adam bir askerdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Ellen ama elindeki kozu kaybettiğinin farkındaydı. Daha da şaşırtıcısı, korkuyordu.

Adam gülümsedi ve birasının üçte birini kafasına dikti. Pardösüsünün koluyla bıyığına bulaşan köpükleri sildi.

"Ben benim," dedi omuzlarını silkerek. Adamın masum ifadesinin ardında enerji ve zorbalık yatıyordu.

"Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

Artık sarışın barmen de adama bakıyordu. Ellen bunun ufak bir teselli olduğunun bilincindeydi. Burada süvariler yoktu.

Adam gülümsedi.

"Şu anda önemi olan tek şey," dedi adam, "senden hoşlanıyor olması."

"Ne?"

Ama Ellen sorusunun yanıtını biliyordu.

Adam da Ellen'ın bildiğinin farkındaydı.

"Seninle diğerleriyle konuştuğundan daha... özgürce konuşuyor. O..." Adam doğru kelimeyi bulmaya çalışırmışçasına tombul ellerini bar tezgâhının üzerinde salladı. "O senden... *ilham alıyor.*"

Ellen'ı sıcak bastı. Köşeye sıkışmıştı.

"Beni buraya kadar takip ettin."

Adam tekrar omuzlarını silkti.

"İster seni takip ettiğimi düşün, ister nerede olduğunu bildiğimi, ister seninle konuşmam gerektiğini... nasıl istersen."

Adam birasını yudumladı.

"Şu anda çalışmıyorum," dedi Ellen.

"Hayır, çalışıyorsun. Hem de nasıl çalışıyorsun. Seninle konuşuyor. Ve biz de" –birkaç el hareketi daha– "bunun böyle devam etmesini istiyoruz."

"Anlayamıyorum."

Ama anlıyordu. Adamın ondan ne yapmasını istediğini anlıyordu.

"Bakabilir miyim?"

Resme bu kez nazikçe uzandı. Ellen adamın resmi almasına izin verdi.

Adam resmi barın üzerine koydu ve ıslak dudaklarıyla ıslık çalarak başını iki yana salladı.

"Bunun acayip olduğunu düşünüyorsan bir de bundan öncekini görmeliydin."

Ellen derin bir nefes aldı. Sormak istediği soruları sormasının bu adama teslim olmak anlamına geleceğini biliyordu. Ama kelimelerin dudaklarından dökülmelerine mani olamadı. Belki de viski yüzündendi. Belki de yeni hisleri yüzünden.

"Nasıl yaralandı?"

Taburesine oturduğundan beri adamın suratına ilk kez içten bir gülümseme yayıldı.

"İşte şimdi oldu," dedi. "Arkadaş olalım mı?" Elini uzattı. Fakat Ellen adamın elini sıkmayınca adam avuçlarını birbirine sürttü. "Sorularını cevaplayacağım çünkü onu konuşturmamıza yardımı dokunacağına inanıyorum. Hastan, orduya ait telsizleri çılgına çeviren şeyin ne olduğunu öğrenmek için Afrika'ya gönderildi. Parazit sesin kaynağının yerini tespit etmesi istendi. Onu buldu. Bilmen gereken şeyler bunlardan ibaret. Senden istediğimiz şey... bahsettiğim kaynağın nerede olduğunu ona söyletmen."

"Yerini biliyorsa neden size anlatmıyor. Philip iyi bir..."

"I-ıh." Adam avucunu dur dercesine ona çevirdi. "İsim yok. Burada olmaz. Dışarıda hiçbir yerde olmaz. Dediğimi anlıyor musun?"

Ellen barmene baktı ama kadın uzun L'nin diğer ucundaydı; elindeki bez parçasıyla tezgâhı silerken diğer esmerle konuşuyordu.

Ellen, "O iyi bir adam," diye bitirdi cümlesini ve üçüncü içkisinden bir yudum aldı.

Adam güldü.

"Onu iyileştirmek konusunda üzerine düşeni yap. Ne kadar çabuk olursa herkes için o kadar iyi olur. Ve onu konuştur. Onu daha fazlasına zorla..." Dramatik bir tavırla resme işaret etti. "Onu daha fazlasını çizdirmeye zorla."

Barın hoparlörlerinden hafif bir country müziği yükseliyordu ama Ellen şarkının başladığını bile fark etmemişti. Adamın gözlerinde ne mizahtan eser vardı ne de nezaketten.

Ama Ellen yine de sordu.

"Ona ne oldu?" Her nasılsa elinde adama karşı kozu olduğunu, adamın ona mecbur olduğunu düşünüyordu. Ve o da karşılığında bir şey istiyordu.

Uzun, ifadesiz bir tereddüdün ardından adamın suratının alt kısmında çürük dişlerini gözler önüne seren bir gülümseme patlak verdi.

"Vücudundaki bütün kemikler kırılmıştı. Hatırladın mı?"

Ellen barı terk etmek istiyordu. Bu eyaleti de. Aniden, fena halde, dairesine gitmek, eşyalarını toplamak ve Macy Mercy'yle Iowa'yı çok gerilerde bırakmak istedi.

Ama Philip.

"İşini yap," dedi adam. "Daha fazlasını yap. Onu konuştur. Ona ilham olmayı sürdür."

Tombul parmaklarını şıklattı; yumuşak, kum gibi bir ses çıktı.

"Kimin tarafında olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu Ellen kendi sorusundan korkarak.

Adam başıyla onayladı.

Cebinden bir fotoğraf çıkardı. Ellen'a uzattı. Fotoğrafta üzerinde kot ve tişört olan adam yaralı bir bedenin yanına çömelmişti. Başka insanlarda vardı ama hiçbirinin yüzü görünmüyordu. Bir helikopterin zemininde yatan bedenin sahibi dışında hiç kimsenin yüzü yoktu. Ellen helikopterin açık kapısından, aşağıdaki kumları seçebildi.

"Philip," diye fısıldadı.

Adam fotoğrafı aynen cebine soktu.

"İsim yok."

Ellen morlukları, aslında ölmesi gereken ama yine de hayata tutunmaya başlayan kırık dökük bedeni görmüştü.

"Onu almaya gidenlerden biriydim," dedi adam taburesinden kalkarken. Başıyla barmene işaret etti. Kadın onlara yanaştı. "Onunkini de ödeyeceğim," dedi kadına ve ardından tezgâhın üstüne bir banknot bıraktı. Ellen'a döndü. "Eğer istersen içmeye devam et. Gece boyunca iç. Ama dediğimi yap. Ve ah," dedi resmi havaya kaldırarak. "Sakıncası yoksa?"

Ellen tek kelime etmedi. Kâğıdı katlayıp uzun pardösüsünün cebine sokarken adamı durdurmaya bile kalkışmadı.

Adam hayali şapkasının ucuna dokunarak Ellen'ı selamlayıp barı terk etti.

Adam kapıdan çıkar çıkmaz, "Seni rahatsız mı ediyordu?" diye sordu barmen.

Ellen kadının gözlerinin içine baktı ama o sırada oldukları yeri görmüyordu. Hatta orada olduğu bile söylenemezdi. Hastanedeydi, Macy Mercy'deydi; aynı morluklarla, aynı kırık kemiklerle ilgileniyordu.

Ona ilham oluyorsun. İşini yap... daha fazlasını yap. Onu konuştur.

Ellen Iowa'dan ayrılması gerektiğini biliyordu. Ya Iowa'yı terk edecekti ya da şu anda arabaya binip doğrudan Macy Mercy'ye gidecek ve Philip'e başının belada olduğunu, onlardan bir şey sakladığına inanan insanların onu izlediğini söyleyecekti.

Yola çıkmak için ayaklandı.

"Bir tane daha istemediğinden emin misin?"

Ellen ellerini bara dayadı.

Onu iyileştirmek konusunda üzerine düşeni yap. Ne kadar çabuk olursa herkes için o kadar iyi olur.

Tekrar yerine oturdu.

"Evet," dedi. "Bir tane daha."

"Size bir şey gördüm diyorum, lanet olsun. İnsan değildi... Ne olduğunu bilmiyorum. Önce suyun içinde, sonra da kıyıda gördüm." Philip bağırıyordu çünkü en az diğerleri kadar korkmuştu. En az diğerleri kadar endişeliydi. "Tepeden tırnağa kırmızı giymişti. Bir de... boynuzları vardı."

"Boynuzları olan, insan olmayan bir şey," diye tekrarladı Duane. Volta atmadan duramıyordu.

Lovejoy dürbünüyle uzaklara, çölün derinliklerine bakıyordu. Stein da fotoğraf makinesinin zum merceğiyle aynı şeyi yapıyordu.

"Duane," dedi Philip vurgulayarak. "Ne gördüysem onu anlatıyorum."

"Nadoul," dedi Larry. Gözleriyle suyu tarıyordu. Philip'in kendinde olmadığı bir saat boyunca da gözlerini sudan ayırmamıştı.

"Kim?" diye sorar gibi oldu Duane. Burnundan solurcasına nefes alıp veriyordu.

"Kulübedeki yerli. Mull'un konuştuğu," dedi Larry. Sesi sarsıntıydı, sesi korkuydu.

"Hayır," dedi Philip. "Bir yerli değildi... o..."

"Beyaz bir *koç*," diye söylendi Duane.

Sargılı başına rağmen Philip ayağa fırladı ve arkadaşını gömleğinin kolundan yakaladı.

"*Onu gördüm!*" diye bağırdı. Dudakları, Duane'inkilerden yalnızca birkaç santim ötedeydi. "*Peki SEN ne gördün?!*"

"Hey, durun." Larry ikisinin arasına girdi ve adamları ayırdı. Bunu zaten konuşmuşlardı. Kimse boynuzlu birini görmemişti. Kimsenin hiçbir şey gördüğü yoktu.

Larry, ona sırtını dönmüşken Ross'un cesedi kıyıya vuracakmışçasına okyanusa baktı.

"Onu bulana kadar bu noktadan ayrılmıyoruz," dedi Duane. Gömleğinin kollarını düzeltti, alnındaki teri sildi. "Ve artık sesin peşine falan da düşmeyeceğiz."

Lovejoy, Duane'in söyledikleri hakkında görüş belirtmedi. Ama Greer lafa girdi.

"Halüsinasyon," dedi kesin kararı verircesine. Gözlüklerinin puslanmış camları gözlerini gizliyordu. "Tıpkı sesin elinden geldiğini sanman gibi. Önce bir halüsinasyon... sonra bir diğeri."

Ama Philip henüz kesin kararını vermediğini tarihçinin gözlerinde görebiliyordu. Hâlâ araştırma aşamasındaydı.

"Önemi yok," dedi Larry. "Philip'in *ne* gördüğünün önemi yok. Duane haklı. Ross'un başına ne geldiğini öğrenene dek buradan ayrılmayacağız ve öğrendikten sonra da... oturup uçağın geri dönmesini bekleyeceğiz."

Lovejoy dürbününü indirdi.

"Onu kaçırdı," dedi.

"Deminden beri aynı şeyi söylüyorum," dedi Philip. "Tanrım, çocuklar. Gördüğüm şey..."

Lovejoy birlikten herhangi birinin alması için dürbünü uzattı.

"Bakın."

Larry dürbünü aldı. Kısık gözlerini deliklere yaklaştırdığı sırada Lovejoy mercekleri ayarladı.

"Bunlar bot izi değil, Çavuş. Bunlar..."

"Neymiş onlar?" diye sordu Duane dürbüne uzanarak.

Duane kendi gözleriyle görürken Larry cümlesini tamamladı. "Toynak izleri."

"Gerçekten mi?" dedi Philip dürbüne uzanırken. "Onu gördüm demiştim ulan size!"

Duane kavga çıkarmaya kalkışmadı. Ama ikna olmamıştı.

"Hey. Dostum. Kumda keçi izlerinin olması, Ross'un onlardan birine bindiği anlamına gelmez."

"Onu taşıdı," dedi Lovejoy.

Hepsi aynı anda aynı şeyi hayal etti. Bir imkânsızlık, Ross'u kumlardan kaldırıyor, çölün derinliklerine taşıyordu.Stein bir fotoğraf çekti.

"Hayatta olmaz," dedi Duane. "Çölde Philip'in halüsinasyonlarının peşine düşecek *değiliz*. Ross'un başına ne geldiğini öğrenene dek bu noktadan *ayrılmıyoruz*."

Yalnızca rüzgâr vardı şimdi, Ross ona dönüşmüşçesine.

Sessizliği bozan Lovejoy oldu.

"Toplan, asker."

"Biz asker değiliz."

"Toplanın."

"Anlaşmamız böyle değildi. Anlaşmamıza göre–"

"Burada kalabilirsin, Er Noles. Ama karanlık çökecek. Ve gece olduğunda ses de geri dönebilir. Onunla yalnız kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Lovejoy'u ilk kez bir lider, bir ordu mensubu olarak görüyorlardı.

Duane yardım istercesine Larry'ye baktı. Philip'e baktı. Fakat Danes elemanlarının geri kalanı çoktan kararını vermişti.

"Kıyı şeridini tekrar kontrol edin," dedi Duane, tereddüt ederek, ortaya. "Sisin içini arayın."

O noktadan ayrılma, uçağın onları alacağı yerden uzaklaşma korkusu elle tutulurdu.

"*Onu gördüm!*" diye bağırdı. Dudakları, Duane'inkilerden yalnızca birkaç santim ötedeydi. "*Peki SEN ne gördün?!*"

"Hey, durun." Larry ikisinin arasına girdi ve adamları ayırdı. Bunu zaten konuşmuşlardı. Kimse boynuzlu birini görmemişti. Kimsenin hiçbir şey gördüğü yoktu.

Larry, ona sırtını dönmüşken Ross'un cesedi kıyıya vuracakmışçasına okyanusa baktı.

"Onu bulana kadar bu noktadan ayrılmıyoruz," dedi Duane. Gömleğinin kollarını düzeltti, alnındaki teri sildi. "Ve artık sesin peşine falan da düşmeyeceğiz."

Lovejoy, Duane'in söyledikleri hakkında görüş belirtmedi. Ama Greer lafa girdi.

"Halüsinasyon," dedi kesin kararı verircesine. Gözlüklerinin puslanmış camları gözlerini gizliyordu. "Tıpkı sesin elinden geldiğini sanman gibi. Önce bir halüsinasyon... sonra bir diğeri."

Ama Philip henüz kesin kararını vermediğini tarihçinin gözlerinde görebiliyordu. Hâlâ araştırma aşamasmdaydı.

"Önemi yok," dedi Larry. "Philip'in *ne* gördüğünün önemi yok. Duane haklı. Ross'un başına ne geldiğini öğrenene dek buradan ayrılmayacağız ve öğrendikten sonra da... oturup uçağın geri dönmesini bekleyeceğiz."

Lovejoy dürbününü indirdi.

"Onu kaçırdı," dedi.

"Deminden beri aynı şeyi söylüyorum," dedi Philip. "Tanrım, çocuklar. Gördüğüm şey..."

Lovejoy birlikten herhangi birinin alması için dürbünü uzattı.

"Bakın."

Larry dürbünü aldı. Kısık gözlerini deliklere yaklaştırdığı sırada Lovejoy mercekleri ayarladı.

"Bunlar bot izi değil, Çavuş. Bunlar..."

"Neymiş onlar?" diye sordu Duane dürbüne uzanarak.

Duane kendi gözleriyle görürken Larry cümlesini tamamladı. "Toynak izleri."

"Gerçekten mi?" dedi Philip dürbüne uzanırken. "Onu gördüm demiştim ulan size!"

Duane kavga çıkarmaya kalkışmadı. Ama ikna olmamıştı.

"Hey. Dostum. Kumda keçi izlerinin olması, Ross'un onlardan birine bindiği anlamına gelmez."

"Onu taşıdı," dedi Lovejoy.

Hepsi aynı anda aynı şeyi hayal etti. Bir imkânsızlık, Ross'u kumlardan kaldırıyor, çölün derinliklerine taşıyordu.Stein bir fotoğraf çekti.

"Hayatta olmaz," dedi Duane. "Çölde Philip'in halüsinasyonlarının peşine düşecek *değiliz*. Ross'un başına ne geldiğini öğrenene dek bu noktadan *ayrılmıyoruz*."

Yalnızca rüzgâr vardı şimdi, Ross ona dönüşmüşçesine.

Sessizliği bozan Lovejoy oldu.

"Toplan, asker."

"Biz asker değiliz."

"Toplanın."

"Anlaşmamız böyle değildi. Anlaşmamıza göre–"

"Burada kalabilirsin, Er Noles. Ama karanlık çökecek. Ve gece olduğunda ses de geri dönebilir. Onunla yalnız kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Lovejoy'u ilk kez bir lider, bir ordu mensubu olarak görüyorlardı.

Duane yardım istercesine Larry'ye baktı. Philip'e baktı. Fakat Danes elemanlarının geri kalanı çoktan kararını vermişti.

"Kıyı şeridini tekrar kontrol edin," dedi Duane, tereddüt ederek, ortaya. "Sisin içini arayın."

O noktadan ayrılma, uçağın onları alacağı yerden uzaklaşma korkusu elle tutulurdu.

"*Toplanın!*" diye kükredi Lovejoy.

Bu, Birleşik Devletler Ordusundaki bir birlik komutanının sesiydi.

Sonra kendi eşyalarını toplamak için diğerlerinin yanından ayrıldı.

Duane, Philip'in yanına gitti.

"Uzun zaman önce emekli olduk," dedi.

"Birini gördüm," diye tekrarladı Philip ve belki de baş başa olduklarından bu defa Duane dinler gibi, gerçekten dinler gibi göründü. "Ve o izler–"

"Philip, orada ne var bilmiyoruz, neyle karşılaşacağımızı–"

Philip elini Duane'in omzuna koydu. Gözlerini aynı hizaya getirdi.

"Ross'tan bahsediyoruz, oğlum. *Ross'tan.*"

Duane derin bir nefes aldı, suya bir kez daha baktı ve ardından teçhizatının yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Philip toplanma işi bittiğinde kampın sınırındaki Greer'a katıldı. Diğerleri hâlâ arkalarında çalışıyorlardı.

"Lovejoy'un rütbesinin neden düşürüldüğünü biliyor musunuz?" diye sordu Greer aniden.

"Hayır," dedi Philip. "Ve şu anda umurumda da değil."

Greer gözlerini kısarak güneşe, çöle baktı.

"Bilmeniz önemli olabilir."

Philip arkasına döndü ve Duane ile Larry'nin ikinci Ampex'i toparlamakta olduğunu gördü. İlkini Philip halletmişti.

"Anlat hadi."

"Çavuş Lovejoy'un, yani bir zamanların *General* Lovejoy'unun" –Greer görgü kurallarına uygun ama küçümseyici bir tavır takınmıştı– "rütbesinin düşürülmesinin nedeni... ölüler konusundaki takıntısıydı. Deli Sarışın kısa süre

önce ölmüş insanların kanlarını yaralılara pompalamaya çalışırken yakalandı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani hiçbir yetkisi olmamasına rağmen sıhhiyeden kan pompası aşırmış. Savaşın ortasında cesetlerin yanına diz çökmüş ve ölenlerin hâlâ kullanılabilir vaziyetteki kanlarını, hayatta kalamayacak kadar hızla kan kaybetmekte olanlara pompalamaya çalışmış."

Larry sisin içinden çıktı. Ama sonra geri döndü.

"Ve rütbesinin düşürülmesinin nedeni yalnızca suçüstü yakalanması değilmiş; rütbesi düşürülmüş çünkü bu fikri önce orduya *sunmuş* ve adamlar hayır demişler."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Philip. Bir gözü Danes'in geri kalanının, diğer gözüyse kayıp arkadaşını görmeyi, ondan bir iz bulmayı umduğu çölün üzerindeydi.

"Kurtardığı askerlerden biri kardeşimdi."

Philip, Greer'a baktı.

"Neler oldu?"

Greer'ın epey gerisinde Lovejoy çantasının askılarını kollarına geçiriyordu.

"Kardeşim Jeff kötü yaralanmış," diyerek konuşmayı sürdürdü Greer. "Sağ uyluğuna kurşun yemiş. Bacağı işe yaramaz hale gelmiş. Bir arkadaşının çenesinin parçalandığına şahit olmuş. Bir başkası bağırsaklarından vurulmuş. Toprağın kanla kırmızıya boyandığını söyledi. 'Pastel kırmızısı,' dedi. Arabasını tamir ettirmek için gittiği tamirhane gibi koktuğundan bahsetti. Hızla kan kaybediyormuş. Feryat figan yardım istemeye başlamış ama yardım yolday-mış zaten, hem de o günlerdeki rütbesiyle General Lovejoy suretinde. Çavuşumuz savaş sisinin içinden çıkageldiğinde Jeff az kalsın altına sıçacakmış. Savaş meydanının orta ye-

rinde Birleşik Devletler Ordusunun generallerinden biriyle karşılaşmayı hiç beklemiyormuş. Ölüm öncesi sanrılarına kapıldığını sanmış. Jeff orada öylece yatarken Lovejoy arkasına bakmadan omzunun üzerinden işaret etmiş ve iki asker çamurun içinde sürükledikleri bir cesetle çıkagelmiş."

Greer'ın arkasında Lovejoy onlara yaklaşıyordu. Güneş kızarmakta olan kafa derisini ve mısır püskülüne benzer sarı saçlarını ortaya seriyordu.

"Jeff onu diğer ölü askerle birlikte gömeceklerini sanmış. Ama sonra pompayı görmüş. Lovejoy suratını Jeff'inkine yaklaştırmış ve demiş ki: 'Sana kan grubunun ne olduğunu sorardım ama *ondan* yanıt alabileceğimi sanmıyorum.' Askerler pompayı cesedin bağırsakları dışarı taşmış karnına sokmuşlar ve Jeff kusmuş. Tüp çabucak dolmuş. Lovejoy, Jeff'in yarasına işaret etmiş ve askerler pompanın diğer ucunu, kardeşimin parçalanmış uyluğuna sokmuş." Greer huzursuzca kendi uyluklarını ovuşturuyordu. Philip, Lovejoy'un yolu yarıladığını fark etti. Yavaş yürüyordu. Güneşe bakıyordu. "Ama Jeff'i asıl korkutan, arı sürüsü misali kafasının etrafında uçuşan kurşunlara rağmen başında kaskı olmadan topuklarının üzerine tünemiş vaziyette bekleyen Lovejoy'un gözlerindeki bakış olmuş. Jeff'in dediğine göre adamın saçları kafatasının içi elektrikten yapılmışçasına dalgalanıyormuş."

"Anlaşılan kardeşinin hayatını kurtarmış," dedi Philip. O da Ross'un hayatını kurtarmayı hayal ediyordu.

"Lovejoy vazgeçmek nedir bilmez," dedi Greer. "Asla."

Çavuş yanlarından geçip yürümeye devam etti. Üç metre kadar ileride durdu ve gözlerini uzaklara dikti.

Duane ve Larry sisin içinden çıktılar. İkinci Ampex'i, tıpkı Philip'in ilkine yaptığı gibi plastik kapağının üzerinde peşleri sıra sürüklüyorlardı.

Kızaklar.

"Philip," dedi Duane gözlerinde ölümün ağırlığıyla, "onsuz eve dönemeyiz."

"Biliyorum."

Stein öndeki Lovejoy'a katıldı. Önce çölün fotoğrafını, sonra da Lovejoy'a dönüp Deli Sarışın avı başlatan işareti verirken adamın fotoğrafını çekti.

Yola çıktılar.

Philip son kez sulara baktı ve ürperdi. Ürpermesinin nedeni buradaki havanın gidecekleri yerdeki havadan daha serin olması değildi. Ürperdi çünkü deniz bir yular gibiydi ve Ross'u bulmak adına az önce o yuları çözmüşlerdi.

Philip uyumadı. Uyumak yerine düşünüp taşındı.

Sorun yalnızca Szands'in deliliği değildi; önceki gece doktorun gözlerinde gördüğü deliliği yakından tanıyor olmasıydı.

Philip aynı deliliği Detroit'teki diğer müzisyenlerde görmüştü. Ânın verdiği zevkler, haftanın melodileri, tadını çıkardıkları azıcık ünle sarhoş olan gruplar.

Dr. Szands da sarhoştu. Ve adamın ne içtiğini anlamak için Philip'in çok uzaklara bakmasına gerek yoktu.

Szands'in içkisi, Philip'in iyileşme hızıydı. Ve böylesi bir iyileşmeyi mümkün kılmaya muktedir bir doktorun benliğini kolayca istila edebilecek tanrısallık hissi.

Philip huzursuz ve tedirgin bir halde bunu kime söyleyeceğini düşünüp taşınıyordu. *Dr. Szands delinin teki. Dün gece odama geldi.*

Bana yardım et.

Ama Hemşire Delores en az ünitenin kapısı kadar sert bir kadındı. Hademeler Carl ve Jerry köpeklere taş çıkaracak kadar saf ve sadık adamlardı. Ve Francine neredeyse doktor kadar korkutucuydu.

Burada kime güvenecekti?

Elbette yalnızca bir kişiye güvenebilirdi. Fakat sağlıklı

bir hasta–hemşire ilişkisiyle hastanın hemşireye doktoru kötülemesi arasında dağlar kadar fark vardı.

Kadın asıl deli olanın Philip olduğunu düşünür müydü?

Philip eğer kendine dürüst davranacaksa Hemşire Ellen'ın, Detroit'te yaşarken sinirlerini bozan kadınlarla aynı tipte olduğunu itiraf etmeliydi. Güzeldi ama Philip'i asıl korkutan Ellen'ın zihniydi. Kadın ondan daha zekiydi. Muhtemelen ondan daha dürüsttü de. Hatta büyük olasılıkla kanunları çiğnemeden içmeyi de biliyordu. Evet. Bir barda karşılaşmış olsalardı Philip'in uzak duracağı kadınlardan biri olurdu Ellen çünkü Philip onunla konuşacak olursa, ona tek bir kelime dahi edecek olursa kendini kaybetme riskiyle burun buruna geleceğini bilirdi.

Konuşabileceği doğru insan o muydu? Philip'e inanacak mıydı? Yoksa Philip'i aksine mi ikna edecekti?

Şimdi, Ellen'ın çorbayla dolu kaşığı tutan elinin titreyişini izlerken kadının neden korktuğunu merak etti.

"Özür dilerim," dedi kadın.

"Sorun değil."

Ellen geldiğinden beri böyleydi. İçeri girdiğinde odanın her köşesine bakmış, ardından bakışlarını dosya dolabına kaydırmıştı.

Philip paranoyak birini görür görmez tanırdı.

Ama Ellen'ın paranoyaklaşmak için gerekçesi var mıydı?

"Savaş yüzünden," dedi Ellen. "Sana yaptıkları ve bana yaptıkları yüzünden."

Ayağa kalktı ve kitaplığa doğru yürüdü. Philip kafasını onu görebileceği kadar çevirmeyi başardı. Kadın kitapların arasına, radyonun altına baktı.

Dinleme cihazı arıyor gibiydi.

"Bir kızım vardı," dedi Ellen kitapların sayfalarını çe-

virirken. Sesinde neşeden eser yoktu. "Çok küçüktü. Üç yaşındaydı. İnsanlar hep üç yaşında kalacağını söylüyorlar ama bu, durumu kötüleştirmekten başka işe yaramıyor. Onu yaş alırken hayal etmeyi seviyorum." Philip'e baktı. Sonra bakışlarını tekrar sayfalara kaydırdı. "Bazen benden bile hızlı yaşlandığını. Onu ihtiyar bir kadın olarak gözümde canlandırıyorum. Mutfak masasında karşımda oturuyor. Bembeyaz saçları tel tel olmuş ve yüzünde de sinirli bir ifade var. Bana bakıp şöyle diyor: *Lütfen biraz acele edip bana katılsan da nihayet birlikte zaman geçirebilsek ya? Hiç sahip olmadığımız zamanı.*"

Ellen kızını kaybetmişti. Philip kadının acısını anlıyordu. Ama abajura uzanıp el yordamıyla aramayı sürdürdüğünü görünce Philip'in sinirleri daha da gerildi.

Çok fazla ses vardı. Her yerde. Detroit'te. Namib'de. Burada.

"Babası bir kâtipti. Adı Al'dı. Al'dan hoşlanıyordum çünkü komikti, doğru düzgün biriydi ve savaşa inanmazdı." Gözleri parlıyordu, nemliydi ama sesi gözyaşlarını ele vermiyordu. "Al'la 1944 yılında tanıştım. Evlenmeden önce bir yıla yakın çıktık. İyi bir adamdı. Beni sessiz ve karanlık restoranlara götürürdü. Şakalarıma gülerdi. Dans eserdik." Ellen artık Philip'in arkasındaydı. Philip piyanonun kapağının kalktığını duydu. "Bizimkisi tutku dolu olmasa da sevgi dolu bir aşktı. Ve aramızdaki sevgi hamileliğime yol açtı. Küçük bir kızımız oldu. Jean. Bu adı severim. Tek hece. Kısa. Temiz. Jean. Ama o sıralar Al kontrolünü kaybetmeye başlamıştı."

Artık odanın diğer tarafında, Philip'in tam önündeydi. Dosya dolabının yanına diz çökmüştü ve teker teker çekmeceleri açıyordu.

"Önce I. Dünya Savaşı patlak verdi, sonra da II. Dün-

ya Savaşı. Bunlardan önceki savaşları da hesaba katabiliriz. Al'ın öyle yaptığı kesindi. Kötü bir şeylerin olacağını düşünüyordu. İçinde kötü bir his vardı ve gittikçe serpiliyordu. Bir örüntü. Bana durmadan bundan bahsederdi. 'Hep aynı şey oluyor,' derdi. 'Ama neden?' Nedenlerle kafayı bozmuştu. Bunu neden yapıyoruz? Bunu yapmayı neden *sürdürüyoruz*? Al, kardeşi Jimmy'yle birlikte Almanya'daydı. Birlikte savaşmışlardı. Jimmy fena halde yaralanmıştı. Ve Jimmy orada hayatını kaybettiğinde" –artık daha yavaş hareket ediyordu– "Al her şeye dair inancını kaybetti. Örüntü dışında hiçbir şeye inanmaz oldu."

Philip, ateşin başındaki Greer'ın toprağa daireler çize çize çarklardan bahsettiğini hatırladı.

Kumun altına gömülü odada bulduğu boynuzları ve toynakları düşündü.

"Banyonun kapısını kilitler ve saatlerce oradan çıkmazdı. Jean babasının nerede olduğunu sorduğunda duşta olduğunu söylerdim. Onu güldürürdüm. Çünkü Jean'in gülmediği zamanlarda Al'ın hıçkırıklarını duyardık. Jean'in dairenin diğer tarafındaki banyonun kapısına baktığını fark ettiğim anda bir komiklik daha yapardım. Yüzümü başka bir şekle sokardım. Sırf Al'ın hıçkırıkları duyulmasın diye. Ama ne kadar gürültü çıkarırsak çıkaralım bağırmaya başladığında Al'ın sesini bastırmak imkânsız bir hal alırdı. 'Jimmy, çoktan vuruldun! Sadece henüz farkında değilsin!' derdi." Ellen söylediklerinin istediği etkiyi göstermesi için duraksadı ve iri iri açtığı gözleriyle Philip'e baktı. Sonra ayağa kalktı ve perdeleri kontrol etmeye başladı. "Jean'in yangın merdiveninden düştüğü gün de aynı şeyi yapıyordu. Jean o banyodayken düşmüş olacak ki eve döndüğümde banyonun kapısı hâlâ kilitliydi ve ona Jean'in evde olmadığını ilk söyleyen ben oldum. Ben. Altı saattir işte olan ben. Bunu

anlamak için savaşa gitmesine gerek olmayan ben." Ellen artık karyolanın yanına diz çökmüş vaziyetteydi. Kolunu karyolanın altında gezdiriyordu. "Banyonun kapısını çaldım. 'Al, Jean nerede? Jean senin yanında mı?' diye sordum. Kıpkırmızı gözlerle kapıyı açtı ve, 'Çoktan vurulmuştu, Ellen. Geri kalanımıza ne kadar korktuğunu, vurulmaktan ne kadar çok korktuğunu anlatıyordu. Ama farkında olmadığı bir şey vardı... olan olmuştu. Çoktan vurulmuştu,' dedi."

Başını kaldırıp karyolanın kenarından Philip'e baktı. Philip'in gözüne anne gibi görünmeye başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi. "Sanırım hepimiz biraz yaralıyız."

Bir anlığına bakıştılar; onları birbirlerine bağlayan şey artık hastaneden daha fazlasıydı.

"Hemen dönerim," dedi.

Ayağa kalktı ve üniteden çıktı.

Philip, Al'ın bahsettiği örüntüyü düşündü. Birliğinin Greer'ın Çarkı dediği şeyi.

Ve eğer araştırmalarımda diğerlerine nazaran öne çıkan bir şey olduysa bu da tarihin öylece kıpırdamadan durmadığıdır. Sessizce oturmaz. Gürültü yapar.

Philip ofisten yükselen klasik müziği sesi kesilene dek fark etmemişti. Kısacık bir duraksamanın ardından başka bir müzik çalmaya başladı. Aynı plaktan Philip'in evinde de vardı.

Ellen geri döndü.

"Danes değil," dedi. "Ama yine de iş görür."

"Ne işi görecekmiş?"

Ellen üniteyi boylu boyunca geçti. Doğrudan Philip'in gözlerinin içine baktı. Ellen'ın korkulu rüyası barda karşılaştığı, resmini alan adamdı. Philip'in korkulu rüyasıysa kırmızılar içindeki hırsızın belli belirsiz hatlarıydı.

Gerçi şimdilik canavarlarını rafa kaldırmışlardı.

Fakat onları unutacakları yoktu.

"Hadi dans edelim," dedi Ellen.

Philip'in elini tuttu. Parmak ucunu adamın avucunun içinde gezdirdi.

Odanın ortasında durdu.

Philip onu karyolasından izliyordu. Kadının yanında dikildiğini hayal ediyordu. Hayır... kendini orada *görüyordu.*

Ellen dans etmeye başladı.

Philip imkânsız olduğunu, asla gerçek olamayacağını bilmesine rağmen onunla dans ettiğine bir an için gerçekten inandı.

Philip'in buna ihtiyacı vardı. Her ne kadar şimdiye dek fark etmemiş olsa da.

Dokunuş.

Ellen gözlerini yummuş, yavaş hareketlerle dans ediyordu. Üniteyi istila eden gölgelerin arasına girip çıkarken topuk sesleri davulun ritmine eşlik ediyordu.

Philip onu Detroit'teki bir barda kollarının arasında tutuyordu. Onunla birlikte taksiye biniyor, onu evine götürüyor, parmaklarını siyah saçlarından geçiriyordu. Sabah onu en sevdiği kafeye götürecek, en sevdiği kahvaltıyı sipariş edecekti. Bütün günü birlikte geçireceklerdi; Detroit'te dolaşacak ve Philip'in ailesini, arkadaşlarını, Danes elemanlarını ziyaret edeceklerdi. O gece yepyeni heyecanların peşine düşecek, yine dans edecek ve kendi çarklarını, kendi örüntülerini, kendi seslerini yaratacaklardı.

Şarkı bittiğinde Ellen gözlerini açtı.

"Bu... gerçekten çok güzeldi."

Sonra güldü. Kahkahası keder doluydu ama delice değildi.

Onun da buna ihtiyacı vardı.

Bir melodiye, bir molaya.

Bir dansa.

Işığı kapattı. Karyolanın yanma gelip battaniyeyi Philip'in çenesine dek çekti. Ay ışığı kadının yüz hatlarını ve arkasındaki duvarı aydınlatıyordu.

"Planın mı var?" diye sordu Philip. Ses tonu hastanede uyandığı âna kıyasla çok daha yumuşaktı.

Ellen gözlerini kurulamadı. Gözyaşlarını kendi hallerine bıraktı.

"Evet. Bu gece için çok büyük planlarım var. Kanepemde oturup koca bir kâse dolusu dondurmayı tek başıma mideye indireceğim. Ve eğer birazını dökecek olursam kâğıt havluyla temizleyeceğim."

Philip gülümsedi ama konuşulanların ağırlığı odadaki havada asılı kalmıştı. Ellen'in kızı. Danes. Al'ın örüntüsü. Greer'ın çölün kumlarına çizdiği şekiller.

"Bir randevuya ne dersin?"

"Az önceki bir randevu değil miydi? Ayrıca yarın da randevumuz yok mu?"

Bu gece burada bir şey olmuştu. Aralarında bir şeyler geçmişti.

"Rüyanda çok korkunç şeyler görme," dedi Ellen. "Ve eğer görecek olursan da hemen gözünün önüne paten kayan çıplak bir kadın getir. Bu daima kâbusların hakkından gelir."

Loş ışıkta birbirlerine baktılar.

"İyi geceler, Philip."

"Gitme."

"Sandığından daha cesursun."

"Gitme."

"Yarın döneceğim."

"Ellen..."

"Evet?"

"Buraya gel."

Kadın kafasını Philip'inkine yaklaştırdı.

"Yaklaş."

Ellen denileni yaptı.

Philip kadının kulağına fısıldadı.

"Dr. Szands delinin teki."

Ellen doğruldu, uzun uzun adamın gözlerine baktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı.

Ama sonra üniteden çıktı.

Geriye yalnızca kitaplığın üstünde dönen fanın sesi kaldı.

Philip tavandaki gölgelere baktı. O gölgelerin içinde Danes'i gördü. Detroit'te sahnede olduğunu gördü. Afrika'ya giden uçakta olduğunu gördü.

Sonra, kaybolan arkadaşlarını bulmak için çölü geçtiklerini.

Hastane geceye teslim olmak üzereydi.

"İyi akşamlar, Philip."

Kapıdaki Hemşire Francine'di. Elinde bir tepsi vardı. Philip'in ilaçları.

Ve Philip'in zihnine musallat olan hayaletler tekrar can buldu.

Güneş alçalıyordu ama henüz batmamıştı. Okyanusu epeyce geride bırakmışlardı; dalgaların sesi artık fısıltıya dönüşmüştü.

Otuz kiloluk Ampexlerden birini plastik kapağı üzerinde sürüklerken, *Henüz ölmedi*, dedi Philip kendi kendine. *Yalnızca kayıp.*

Bu düşünce daha başa çıkılabilirdi. Bu düşünce Philip'in akıl sağlığım korumasına yardımcı oluyordu.

Ross'un cansız bedenini görene dek ölümden bahsetmek yoktu.

Etrafından dolaşamayacakları bir dizi kumula varmışlardı.

Philip tırmanacakları kumulun eteklerinde duraksadı ve kumlara düşen gölgesine baktı.

Bir vakitler bu gölge silah taşırdı... sonraları mikrofon taşır oldu.

Şimdiyse ikisini birden taşıyordu.

Lovejoy botlarından birini kumula bastı ve ileriye baktı.

"İzler," dedi.

Belki güneşin ve yorgunluğun birleşimindendi ama Philip, Lovejoy onlara işaret edene dek izleri görmemişti. Ama şimdi görüyordu. Belli belirsiz toynak izleri. Adımları Amerikalılarınkinden daha hafif, çölü onlardan daha iyi biliyormuş gibi.

Nereye saklanacağım biliyormuş gibi.

Lovejoy tırmanmaya koyuldu.

Stein adamın fotoğrafını çekti ve Philip siyah beyaz filmin yıkanmış hali gözünün önüne geldi: o kara günde, Ross Robinson'un kaybolduğu günde birliğine öncülük eden kan ter içindeki eski general.

Birliğin geri kalanı adamı takip etti.

Philip zirveye vardığında Lovejoy çoktan oradaydı, çoktan dürbünüyle uzakları taramaya başlamıştı. Uzaktaki bir noktaya işaret etti.

"O mu?" diye sordu Philip soluk soluğa.

Stein bir fotoğraf çekti.

Kumulun tepesinden, siyah bir yengeç boyutlarında görünüyordu.

"Bir ceset," dedi Lovejoy.

Philip dürbünü çavuşun elinden aldı.

Baktı. Gördü.

"O ne?" diye sordu Larry. "Yoksa o mu?!"

Lovejoy inmeye başladı.

"Philip?" diye tekrarladı Larry çünkü arkadaşının onayı, çavuşunkinden daha önemliydi.

Stein bir fotoğraf daha çekti. Greer de aşağıya iniyor, mümkün olduğunca dengesini korumaya çalışıyordu.

"Emin değilim," dedi Philip. "Daha ziyade bir... üniformaya benziyor."

"Neye?"

Philip görüntüyü yaklaştırınca gözüne uzun kollu gömleğe ve pantolona benzer bir şey ilişti. Gömleğin kolları kendini korumaya çalışırcasına havaya kalkmıştı.

"Ne tür bir üniforma?"

Philip belirsiz ayrıntılar anlam kazanmaya başlayana dek noktayı inceledi.

"Ders kitaplarındakilere benziyor," dedi Philip.

"Ne demek istiyorsun?"

Philip dürbünü indirdi.

"Ross değil. Ama kesinlikle askeri."

"Ah, siktir," dedi Duane. "Diğer birlikler."

"Hayır." Philip başını iki yana salladı. "Daha eski." Dürbünü Duane'e uzattı.

"Nasıl eski?" diye sordu Larry.

"Bir ders kitabının içinden fırlamış gibi. Bu bir ceset, evet. Ama üzerindeki üniforma İç Savaş dönemine ait."

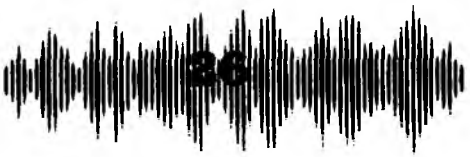

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Yine bu cümle, yine bu kelimeler... yine. Philip uyurken bu kelimeler tekrarlanıyordu. Eski bir ses. Tanıdık bir ses. Ama nereden?

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Bunu kim söylemişti?

Aksanı vardı. Eskimişliği vardı. Bir uyarıydı. Bir nasihatti.

Philip sesi tanıyordu ve bunun nedeni, komada geçirdiği altı ay boyunca onu duymuş olması değildi.

Onu şimdi de duyuyordu. Rüyalarında. Kunıulların pürüzsüz yükseltilerinin üzerinden süzülüp yoluna devam ediyordu. O da Ross'u kaçıran şeyin peşindeydi, aynı izleri takip ediyordu. Ta ki aynı sona ulaşana dek.

O sesi orada, o kampta işitmişti. Aksanı, kumun derinliklerine delikler açan örümcekler gibi, yerin altındaki elmasları arayan madenciler gibi mahsus gizlenmiş o sesi.

Macy Mercy'de gece vaktiydi.

İyileşme sürecindeki uyuyan bir beden kâbus doğururdu.

Hal böyle olunca Philip uyandı.

Ya da belki onu uyandıran sesti.

Philip gözlerini açtı, tavanın duvarla birleştiği yerde ay ışığını gördü. Çölde de gece vaktiydi.

Gıcırdayan ahşap? Gıcırtı basamakları tırmanan botlar-

dan geliyordu belki; ya da eski, kırmızı bir piyanoyu çalmak için başına oturan birinden.

Philip doğrulup oturmak istedi. Ama yapamadı. O da boynunu çevirip karyolanın arkasını, ünitenin görüş alanı dışında kalan kısmını görmeyi denedi.

Ancak ses odanın içinden gelmiyordu. Hastanenin koridorundan geliyordu.

Kafasını açık kapının kenarını görmesine yetecek kadar çevirmeyi başardı.

Koridordan bir ses, "Ve ışıklar söner!" diye bağırdı.

"Duane?" diye seslendi Philip, acımasız bir duygu girdabı sinsice yanına sokulurken.

Duane her setin sonunda, "ve ışıklar söner" derdi. Kapanış şarkısının adı buydu.

"Ve Işıklar Söner."

Koridordan gelen fısıltılar? Bir şey. Ritmi olan bir şey. Ayak sesleri, gıcırdayan ahşap, hafif biruğultu.

Szands?

"Duane?"

Philip, "Duane" demişti ama asıl düşündüğü "Danes" idi.

"Çocuklar! Siz misiniz?" Sesi kulak tırmalayıcıydı. Hiç dönüşeceğine ummadığı biri gibi.

Çaresiz.

Grubum öldü, diye düşündü Philip.

BUNDAN EMİN OLAMAZSIN!

Biraz daha gürültü ve kulağa hiç de koridorda bir grup varmış gibi gelmiyordu. Hayır. Neden öyle sanmıştı?

Bu Dr. Szands, diye düşündü. *Tanrıcılık oynamaya geliyor.*

"Hemşire."

Ama Philip hemşireye seslenirken gönülsüzdü. Asıl istediği sesi duymaktı, yaklaşan şeyi kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Çünkü bir şey *geliyordu.*

Müziğe değil, dalgaya benzer bir şey; koridorun derinliklerinden kopup gelen tek bir ses kütlesi.

Philip grup arkadaşlarının ölü bedenlerinin o dalgaya kapıldığını hayal etti.

Ve ışıklar söner!

Duane kırık bir baterinin, sallanan bir taburenin yanında sürükleniyor; siyahi teni çatlak, kırık kemiklerinden sıyrılıyor. Davulcunun vücudunu bir titreme aldı; bir adamın bedenine sıkışıp kalmış, ne bir yere gidebilen ne de dışarı çıkabilen bir dalga.

Ve ışıklar söner

Larry. Larry de orada bir yerlerdeydi. Sarı saçları çöldeki mezarının çöl tozundan bembeyaz olmuştu.

"Hemşire!" diye bağırdı Philip tekrar ama bu kez gerçekten çağırıyordu.

Ve ışıklar söner!

Philip terliyordu. Güç bela nefes alıyordu.

Işıklar söner, ışıklar söner, size son bir şarkı daha söyleyeceğiz ve sonra ışıklar söner.

Ses yaklaşıyor, makara çözülüyor, çölün örtüsü kalkıyor, arkadaşlarının bedenleri açığa çıkıyor, ölüler, fısıltılar var, ahşap basamakları tırmanan botlar, bir piyano oturağının çekiliyor, hastanenin gece saatlerine has uğultusu.

"Ross!" Philip hezeyana kapılmış, çılgına dönmüş haldeydi. Ölü arkadaşlarının adlarını haykırıyordu.

ÖLÜ DEĞİLLER!

Ama olabilirlerdi. Olabilirlerdi.

Philip kahkahalar duydu... televizyon programlarından çıkma; seyirciler:

BİZİM İÇİN ÇAL! BİZİM İÇİN ÇAL! BİZİM İÇİN ÇAL, IŞIKLAR SÖNSÜN!

"Hemşire!"

Philip kurtulmak istiyordu. Bu karyoladan, bu odadan, külüstüre dönmüş bu bedenden. Karyolanın iki yanını kavradı ve vücudunu bir kerede döndürmeyi umarak var gücüyle asıldı. Gözlerini yumdu ve karşısında ölü bir Duane gördü.

Ve ışıklar söner, Philip. Pilim bitti. Ve ışıklar söner. Bir şarkı daha. Sonra buradan çıkabiliriz. Bir şarkı daha. Sonra şov sona erecek. *Onlara* şovun sona erdiğini söyle. Onlara sesin kaynağını bulduğumuzu söyle. Onlara kaynağı bulduğumuzu ve *bunun iyi bir şey olmadığını* söyle.

Philip karyolayı kavrayan parmaklarını sıktı.

Gittikçe kabaran sesin kıvrımları arasından koridorda ağır ağır ilerleyen terlik sesleri duydu.

Kımılda.

Deniyordu. Terliyordu. Berelenmiş kolları ve bacakları ona karşı koyuyordu.

Dinlendi.

Tekrar denedi.

Dinlendi.

Pilim bitti, Philip. Bir şarkı daha.

...ve ışıklar söner...

Ama şimdi sönmeyecekti. Işıklar henüz sönmeyecekti.

Philip. Larry'nin sesi, Philip'in zihninde. *Neden bizi de yanında getirmedin? Neden bizi terk ettin?*

HAYIR!!!

Philip kendini çekiyor, dönmeye çalışıyordu. Kolları yeterince güçlü geldi, iyileşmemiş, henüz tamamen iyileşmesi mümkün olmayan kırıkların, morlukların, berelenmiş teninin altında, ikinci bir daha derinden gelen bir güç hissetti.

"Duane," dedi, hezeyan içinde. "Bir tane daha. Hadi, bir tane daha çalalım."

Konuşmak ve aslında orada olmayan biriyle konuşmak, ihtiyacı olan ivmeyi kazanmasını sağladı.

Yerinde olsam bunu yapmazdım...

Devriliyordu.

Karyolanın kenarından devriliyordu.

Fazla hızlı devriliyordu.

Tavan bulanıklaşarak duvara dönüştü; duvar kapının kenarına; kapı zemine.

Fazla hızlı.

Kapı açıktı; koridordan içeri ışık süzülüyordu.

Yere çarpmadan önce kapının eşiğinde Hemşire Francine'i gördü. Gözleri devasa gözlükleri yüzünden irileşmiş, koca birer böcek gibi görünüyordu. Philip'e elini uzatıyor, ona doğru geliyordu.

Ama suratındaki ifade...

Philip burnu sert zemine temas edip ikinci kez kırıldığı sırada delice bir düşünceye kapıldı:

Bir enjeksiyon daha, bir iğne daha. Sonra iyi olacaksın, tekrar iyi olacaksın.

Sonra yere kapaklandı.

Çarpışma ânı.

Burnunda patlak veren acıyla kör oldu. Kafasının içinde kör edici parlaklıkta şimşekler çaktı ve bir kez daha grup arkadaşlarını gördü; ona kötü kötü bakan, derileri pul pul dökülmüş ölü arkadaşlarını. Bellerine kadar kuma gömülü, çölde içine düştükleri delikten kurtulmaya çalışırcasına kumu kazan grup arkadaşlarını...

Philip düştü.

Karyoladan.

(Yol'dan)

Hemşire Francine yanı başındaydı.

"Ne yaptığına bak!" dedi. Sesi korkusunu ele veriyordu.

"Ah, ne yaptığına *bak!* Bu yüzden işimden olacağım! Kovacaklar beni!"

Ama Philip kendinden geçiyordu. Kadını doğru düzgün duyabildiği bile yoktu. Ama kulağına bölük pörçük bazı ifadeler çarptı.

"...bizi bir hafta geriye düşürdün!"

Philip'e göre yalnızca kelimelerden, yalnızca harflerden ibaret bölük pörçük ifadeler.

"...iyileşmesi gerek..."

Kanıyordu. Kolunda bir iğne hissetti.

"...planın gerisinde..."

Karanlığa teslim olmadan önce aklından üç düşünce geçti:

Koridordaki şu ses. Çöldeki sesti...

ve

Neden burada? Nasıl burada olabilir?

ve

Bu defa beni hasta etmedi...

Sonra kendinden geçti.

Artık sesi duymuyordu.

Tıpkı ışığı göremediği gibi.

Işıklar sönmüştü.

Ne kadarlığına...

...bilemiyordu...

...sonra...

...biraz ışık...

...Philip'in odanın öte yanından onu izleyen Dr. Szands'i görmesine yetecek kadar...

...yeni bir oda...

...yeni bir karyola... aslında karyola sayılmaz... metal bir sedye... morgdakiler gibi... kollarını kavuşturmuş vaziyette dikilen Szands... yarısı gölgeler içinde...

Kalk.

Philip doğrulup oturmayı denedi, yapamadı. Kollarını kaldırmayı denedi, yapamadı.

Kayışlar, diye düşündü.

Szands gülümsedi.

"Hoş geldin," dedi doktor. "Rehabilitasyondasın."

Philip duvarlara odaklandı. Duvarların desenini, görünüşlerini tanıdı.

"Neden sedyeye bağlıyım, doktor?"

Szands güldü; zengin, varlıklı bir gülüştü; kısa ve nahoştu.

Ama burada yankı yoktu.

Yalnızca çıplak ses vardı.

Duvarlar, Danes'in Harikalar Diyarı'nda kullandığı malzemenin aynısıyla kaplıydı.

"Yalıtım süngeri," dedi. "Ses geçirmez. Daha önce senin de kullandığından eminim." Dik dik baktı. Philip'i inceliyordu. Sonra, "Sesi duyduğundan şüphem yok. Yani... burada olduğunu biliyorsun," dedi.

Philip yanıtlamadı. Burada demekle neyi kastediyorsun? diye sormadı.

"Sesi dinleyen hademeyi görecektin. Kovulmak bu gece başına gelen en kötü şey değildi."

Bir hademe sesi dinlemiş... ses burada... bantta... ama nerede?

Szands yalıtımlı odayı boylu boyunca aştı; gövdesi ve kısa kollu pembe gömleği, arkasındaki gri renkli süngerde güçlü, keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Kendi başının çaresine bakamayan küçük çocukları buraya göndeririz, Philip."

"Ne?"

"Dün gece yatağından atladığını hatırlıyor musun?"

Philip'in burnundaki acı ipucu vermek istercesine arttı. Evet, düşmüştü. Hem de fena düşmüştü.

"Doğrulmaya çalışıyordum."

"Doğru. Doğrulmaya çalışıyordun. Peki uslu çocuklar böyle mi yapar?"

"Ne?"

Szands'in gözlerinin içindeki gökyüzü çok parlaktı.

"Biz bir *hastaneden* çok daha fazlasıyız, Philip. Buranın ne denli özel bir yer olduğunun bilincinde olduğundan eminim. Şimdiye dek vücudunun ne kadar hızlı iyileştiğinin farkına vardığını sanıyorum. Şöyle de denebilir... seni biz yarattık."

"Hadi ama."

"Ah, hayır, hayır, hayır." Szands uzun, ince ve temiz parmağını şakacı bir tavırla salladı. "Burada *hadi ama*'lara yer yok. Biz emsal değiliz, Philip. Ben doktorum, sense hasta. Uzman ve mağdur." Szands masanın üstünden bir çift eldiven aldı. "Burnunu kırdın. Bizim onarmak için onca çaba sarf ettiğimiz burnu. Göz çukurunu da. Elmacık kemiklerinden birini de. Ama sana karşı açık davranayım, Philip. Bu kemikleri *tekrar kırdın*. Ve bize epey zaman kaybettirdin."

Szands eldiveni ellerinden birine geçirdi.

"Ne yapacaksın, doktor?"

"Babalar yaramazlık yapan çocuklara ne yapıyorlarsa onu. Sana bir ders vereceğim." İkinci eldiveni de taktı. "Kendine *zarar vermene* müsaade edemeyiz. Eğer kendine *zarar vermeye* devam edersen *senin* için yaptığımız her şeyi heba etmiş olursun. Lütfen ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi davranma."

"Doktor... yalnızca doğrulmaya..."

"Yolunu kaybettin," dedi Szands.

Eldivenli ellerinden birini Philip'in ağzına kapattı.

Ve anestezi yapmadan tek hamlede Philip'in kırık burnunu yerine oturttu.

Philip haykırdı.

Ama ses dağılmadı. Burada olmazdı.

Szands ellerini sıkıca Philip'in burnuna bastırdı ve tekrar çevirdi; Philip'in burnunu bir kez daha kırdı.

Yerine oturttu.

Tekrar kırdı.

Yerine oturttu.

Tekrar kırdı.

Ve bir kez daha yerine oturttu.

Ellerini Philip'in suratından çektiği sırada Philip yarı baygındı. Parlak ışıklardan ve karanlık gölgelerden oluşan korkunç bir girdabın arasından Szands'in suratının kimse ona bakmazken neye benzediğini gördü.

Sonra doktor yanından ayrıldı.

Kapının kilidi usulca yerine oturdu ve adam gözden kayboldu.

Philip yavaş yavaş kendinden geçiyordu.

Ama kapının kilidi bir kez daha yavaşça döndü, kapı açıldı ve Philip solgun bir yüz, koyu renk saçlar ve beyaz bir üniforma görür gibi oldu.

"Ellen," dedi Philip. Ama bu kelimeyi söylediğinde pek kendinde sayılmazdı.

Ama surat ona yaklaştığında, Philip o surata odaklanmayı başardığında önce kırışıklıkları, sonra gözlükleri ve en nihayetinde Francine'i gördü.

Omzuna giren iğnenin ucunu hissetti. Sonra da yüzündeki acının dindiğini ve bilinçsizliğin karanlık rüyalarının üzerine çullandığını.

Lovejoy haklıydı.

Bu yalnızca bir üniformadan, çıkarılıp atılmış kıyafetlerden, çöl sıcağında istenmeyen bir ağırlıktan ibaret değildi.

Bu bir cesetti.

"Tanrım," dedi Stein ama asıl kastettiği *bu korkunç, bu açıklanamaz, bu çok kötü* idi. Tereddütle fotoğraf makinesini gözüne götürdü ve deklanşöre basıverdi. Sanki gördüğü şeye rağmen işini yapmak zorunda olduğunu bilen daha derin bir parçası onu ele geçirmiş gibiydi.

Bu Ross değildi. Ve sırf bu yüzden Philip kendi gerçekliğine tutunmayı başardı. Ama geriye kalan gerçeklerin hepsi çılgıncaydı.

Bu bir erkekti; o kadarında hemfikirlerdi. Üzerinde pamuklu gri bir pantolon, düğmeleri iliklenmemiş gri bir gömlek ve uzun kahverengi botlar vardı. Ama göğsü ve sakallı suratı, sanki pres makinesine sıkışmış da dümdüz olmuş gibi olması gerekenin iki katı genişliğindeydi. Adamın bedeni, akli dengesi yerinde olmayan bir çocuk tarafından kalıba döküldükten sonra öylece ortada bırakılmış macun ya da kil yığınına benziyordu.

Burnu bir Picasso tablosu gibi yanağının üzerinde dümdüz uzanıyordu.

"Hasiktir, dostum," dedi Larry, cesedin yanına diz çöker-

ken. Adamın yüzüne dokunmak için elini uzattı ama Lovejoy sertçe bileğinden yakalayıp çekerek onu ayağa kaldırdı.

"Dikkat et."

"Ne? Şey... *bulaşıcı* olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Birlik, Larry'nin *yassı bir adam* diyerek isabetli bir şekilde tarif ettiği şeyin yanında ip gibi dizilmiş vaziyette ayakta dikiliyordu. Ceset hepten bir tankın altında kalmışçasına iki boyutluydu. Kulaklarına uzanırken bükülüp kalmışa benzeyen parmakları bile doğal olamayacak şekilde yayvanlaşmıştı; Namib güneşinin altında erimekte olan balmumundan bir adamdı.

"Ezilmiş," dedi Stein. İkinci bir fotoğraf daha çekti. Fotoğraf makinesinin sesi kırılan küçük bir kemiğinkine benziyordu.

Duane sıradan ellerin nasıl göründüğünü kendine hatırlatmak istercesine ellerinden birini ileri doğru uzatmıştı.

"Ross'u bulmamız gerek," dedi Philip. Çünkü herkes aynı şeyi düşünüyordu. Ross'u da aynı kaderin beklediğini düşünüyorlardı.

Greer yüzünde derin bir endişe ve hayret karışımı bir ifadeyle sessizce bakıyordu.

Cesedin çarpık, akıllara ziyan suratına rağmen her birinin dönüp dolaşıp baktığı yer kulaklarıyla onlara doğru uzanan parmaklarıydı.

Nadoul'un karısının kulakları kulübedeki yatağında bulunmuştu.

"*Tanrım*," dedi Larry. Philip eğer bu cesedi Detroit sokaklarından birinde bulmuş olsalardı Larry'nin çoktan arkasına bakmadan kaçmış olacağını biliyordu.

Adam genç de olabilirdi, yaşlı da. Ayırması güçtü. Ama üniforması bambaşka bir yılı, bambaşka bir zamanı, bambaşka bir çağı çağrıştırıyordu.

Stein artık seri bir şekilde deklanşöre basıyordu. Sanki çektiği ilk birkaç fotoğraf içindeki ahlak mührünü kırmış gibi.

"Yüzündeki deliklere bakın," dedi Greer. "Gözlerine, burnuna, ağzına. Kulaklarına." Greer yakından bakmak için öne eğildi. "Demek istediğim... *yassılaşma* şekline bakılırsa içinin dışına çıkması gerekirdi. Bir araba tarafından ezilmiş gibi. Ama... burada hiçbir şey yok. Kumda tek bir kan izi bile görmüyorum."

"Leşçiller?" diye fikir yürüttü Stein.

"Hayır," dedi Greer. "Hiçbir şeyini kaybetmemiş. Bütün organlarının yerli yerinde olduğuna bahse girerim."

Stein anı fotoğrafladı.

Philip'in kulağına, işitme mesafesinden çıkmasına ramak kalmış bir kıpırtı, bir dalga çalındı.

"Dinleyin," dedi çöle dönerek. Ardından dizlerinin üstüne çöküp Ampex'i çalıştırdı ve mikrofonun kablosunu bağladı. Kulaklıkları taktı ve giriş sesini ayarladı.

Müzik yapıyor, onlar da müzisyenleri gönderiyorlar.

Diğerleri içgüdüsel olarak kulaklarını kapattılar.

Cılız bir kıpırtı daha. Philip bu dalgayla hastalığın ilk belirtilerini hissetmeye başladı.

Ampex'in üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönüyor, makara dönüyor, makine kaydediyordu.

"Dikkatli ol..." diye başladı Larry.

Ama Philip açtığı avucunu dur dercesine ona doğrulttu.

Ses zayıfladı. Bir anlığına uzakta kabardı ama sonra yitip gitti.

Philip kırk saniye bekledi. Sonra derhal makarayı başa sardı.

"Onu bangır bangır çalacağım," dedi. "Hastalanacağım."

"Philip," dedi Larry. "Ne yapıyorsun?"

Philip çalma düğmesine bastı.

Bir şey duydu. Sesin içinde bir şey.

Birliğinin bacakların arasından, kumun üzerinde yatan cesedi görebiliyordu. Henüz küçücük bir çocukken dedesiyle ninesinin evlerindeki şömine rafında gördüğü eski fotoğrafları düşündü.

Ama ceset yaşlı birine ait değildi. Eski bir *zamana* aitti.

Kayıt çalmaya başladı. Bu ses düzeyinde statik yüksekti; Philip birliğinin soluk seslerini, mikrofon başlığına çarpan rüzgârı, kumdaki kendi hareketlerini duyabiliyordu.

Derken... ses... yükseliyor... tıpkı bir çığlık gibi... bir çağrı gibi...

Güneş bir kademe daha alçalırken Philip hastalandı.

Cesede, yassı adama, kasılmış çarpık ama uzun parmaklarına, çöl güneşi altında tabaklanmış deriye benzer tenine baktı. Karşısındaki sargıları çözülmüş, pamuklu giysiler içindeki mumyaya. Yayvanlaşmış çenesine, ağzının yumurta şeklindeki açıklığına.

Çırpılmış yumurtaya benzer gözlerine.

Ses artık yükselmişti. Baş ağrısıyla başlayan şey zangır zangır titremeye dönüştü. Philip bir çırpıntının, halka halka yayılan dalganın sesini duydu; kulağına sinyalde yeknesak bir duraksama çarptı ve düşündü. *Bu bir dizi... bir dizi ses... tek bir tane değil...*

Perde değiştirme düğmesine uzandı ve zorlukla da olsa bandın çalma hızını önce yarıya, sonra dörtte birine düşürdü.

Hız değişiminin yol açtığı doğaya aykırı gerilim yüzünden sünercesine akmaya başlayan ses Philip'in öğürmesine yol açtı.

Sonik perdeler aralandı ve yepyeni bir ses açığa çıktı.

Ve Philip onu tanıdı; bu yeni sesi *biliyordu*.

Kulaklıkları çıkararak hastalıklı haline son verebilirdi. Makineyi kapatabilirdi. Tanrı aşkına, parmağı düğmenin üstündeydi.

Ama yapmadı. Dinlemeye devam etmek istiyordu.

Bu yeni ses... Ross'un başına gelenlere dair bir ipucu barındırıyor olabilir miydi?

Aklından geçen soruya cevap verebilecekmiş gibi cesede baktı.

Ve ceset kıpırdadı.

"Hey!" Philip kulaklıkları fırlatarak geri geri emekledi. Parmağını işarete doğrulttu. "Kıpırdadı! Parmakları *oynadı*!"

Lovejoy belinden bir tabanca çekti. Cesede ateş etti.

Ama hayır. Tabanca ateş almadı.

Tabancadan tek çıkan, yalnızca bir klik sesi oldu.

Ceset hareket etmiyordu ama Lovejoy yine de tetiğe bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Stein'a baktı.

"Bana silahını ver."

"Ne dediniz, Çavuşum?"

Fakat Lovejoy'un çoktan elini uzattığını görünce silahını adama vermek zorunda kaldı.

Lovejoy ateş etti.

Klik. Hiçbir şey olmadı.

Lovejoy tabancanın kuma düşmesine izin verdi.

"Er Noles. Bana silahını ver."

"Burada ne oluyor?" dedi Duane. Ama yine de tabancasını Lovejoy'a verdi. Lovejoy silahın namlusunu çöle doğrulttu. Ateş etti.

Klik.

Hiçbir şey olmadı.

Silahını verme sırası Larry'deydi.

Klik.

Hiçbir şey olmadı.

"Hasiktir," dedi Duane. "Hasiktir."

"Neler burada oluyor?" diye sordu Stein. Diğerlerinin aklından da aynı şeyin geçtiğini görebiliyordu.

Greer durumu açıkladı.

"Ses," dedi, "Birleşik Devletler'in nükleer savaş başlığını etkisiz hale getirdi."

"Yani, diyorsun ki..."

Lovejoy, Philip'in silahını denedi.

Hiçbir şey olmadı.

Philip'in tabancasını da yerdeki silah yığınına attı.

"Tanrım," diye fısıldadı Larry. Bu sefer bunu bela kokusunu alan biri gibi söylemişti.

Birlik gözlerini çöle dikti. Çölü silahsız aşma riskini ölçüp tartıyor gibiydiler. .

"Şunu çeyrek hızda dinleyin," dedi Philip. Ampex'e işaret ediyordu. "Ayak sesleri bunlar."

Greer ona döndü.

"Ne demek istiyorsun, Philip?"

"Bant. Hızını düşürdüm. Ayak sesleri... bunlar."

"Sanki biri geliyor gibi," dedi Duane.

Philip işe yaramaz silahlardan oluşan yığına baktı.

"Sanki biri çoktan gelmiş gibi."

Askerler bir kez daha gözlerini uzaklara diktiler.

Ama artık pek bir şey göremiyorlardı.

Güneş batmıştı.

Ve çöl karanlığa gömülmüştü.

"Ve ışıklar söner," diye fısıldadı Duane.

Ellen tek başına yürüyordu. Koridordaki zeminin duvarlarla buluştuğu kenarlar karanlığa ve ardında bıraktığı yerler gölgelere teslim olurken beyazlar içindeki minyon gövdesi bir görünüp bir kayboluyordu. Altından geçerken onu en ufak ayrıntısına dek gözler önüne seren her lamba, kendini biraz daha savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

İleriden Hemşire Francine'in yaklaşıyordu; kadın aksi yönde ilerliyor, tıpkı Ellen gibi tepe lambalarının altında bir belirip bir kayboluyordu.

"İyi akşamlar, Ellen."

"İyi akşamlar, Francine."

Aynen bu şekilde beyaz üniformalı omuzları birbirine sürtünerek geçip gittiler. Biri Philip'i ses geçirmez Rehabilitasyon Ünitesi'nde ziyaret etmeye gidiyordu, diğeriyse asla gitmemesi gereken bir yere.

Ellen üniformasının sol cebine soktuğu sol elini Francine'in fark etmediğinden emindi. Bunun yapılacak en doğru şey olduğundan da şüphesi yoktu; hastane anahtarlarının sesini tanıyan Francine gibi birinin yedek anahtarların şıngırtısını duymaması için anahtarı parmaklarının arasına almıştı.

Ellen, Philip'in ünitesinin, yani 1. Ünite'nin önünden geçerken adamın içeride olmadığını bile bile odaya göz attı.

Yatağı düzeltilmeden öylece duruyordu. Philip yere yuvarlandığından çarşafları darmadağındı. Suratındaki kemiklerden üçünü kırdığını söylemişlerdi. Tekrar kırdığını. Ellen bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. Odayı kolaçan etti ama gözüne çarpan olağandışı hiçbir şey olmadı. Fakat yine de odada bazı şeylerin değişip değişmediğini merak etmekten kendini alamadı. Görünmeyen şeylerin.

Ellen profesyonellik maskesi takınarak Philip'in ünitesinden çıktı ve ofisi solunda bırakarak koridorda yoluna devam etti. Geçici personelden biri olan Hemşire Robin ofisteydi, Ellen'ı başıyla tatlı tatlı selamladı ve Ellen da suratının görüp görebileceği en inanılmaz, en içten meslektaş gülümsemesini takınarak ona karşılık verdi. Ama Robin görüş alanından çıktıktan ve Ellen sola, yani hastanenin ön kapısının aksi yönüne döndükten sonra yüzünde o gülümsemeden eser kalmamıştı.

İleride, lavabonun kapısı karanlıklara gömülüydü ama Ellen kapı kolunun pırıltısını görebiliyordu. Tekrar sola dönerek ne hastaların ne de geceleri Hemşire Francine ile gündüzleri Hemşire Delores dışındaki hemşirelerin kullanmasına izin verilen koridora girdi. İlaçların hastalara dağıtılmasından sorumlu olan hemşireler dışında kimsenin giremediği o koridora.

Ellen soğukkanlılığını korudu. Oysa koridorun sonunda, suratındaki kemiklerin üçünü tekrar kıran Philip Tonka'nın yatmakta olduğu Rehabilitasyon Ünitesi'ne açılan doğu kapısının bulunduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla da yanında Hemşire Francine vardı. Kadın elinde bir şırıngayla batı kapısından girmiş olmalıydı ama o şırınganın içinde...

...ne vardı?

Ellen ses çıkarmamaları için anahtarları sıktı ve kapısında YETKİLİ PERSONEL HARİCİ GİRMEK YASAKTIR:

İLAÇ ÜNİTESİ yazan kapıya vardı. Fakat bu adlandırma tamamen doğru sayılmazdı; hemşire istasyonlarında da ilaç bulunurdu: Philip Tonka'nın ve Amerika Birleşik Devletleri'nin büyük kısmının adını bileceği türden ilaçlar. Ellen *bu* odadaki maddelerin işe yaradıkları kanıtlanana kadar ilaç olarak adlandırılıp adlandırılamayacağını merak etti.

Ellen koridorun önce bir ucuna, sonra diğer ucuna baktı ve anahtarları cebinden çıkardı. Eğer Dr. Szands Des Moines'ten erken dönecek ya da şu anda girmekte olduğu *odada* karşısına çıkacak olursa Ellen yalnızca gülecek, tek kelime etmeyip ardına bakmadan kaçacaktı. Bu odadaki, hatta bu koridordaki varlığını bile doğru düzgün açıklayabileceğini düşündüğü hiçbir bahane uyduramamıştı ve denemelerinin her biri en az Szands'in Philip'i iyileştirme tutkusu kadar bariz olacaktı.

Macy Mercy'de geçirdiği altı yıl boyunca Ellen, Dr. Szands'i hiçbir hastasının iyileşmesine böylesine odaklanmış halde görmemişti.

Neden?

Ellen kapıyı açtı ve çabucak içeri süzüldü.

Kapıyı arkasından kapattı, kapıya yaslandı ve bekledi.

İçerisi çok karanlıktı.

Uzun bir süre boyunca, onu huzursuz edecek kadar uzun bir süre boyunca hareketsiz kaldı. Elini çabuk tutup hızlıca içeri girip çıkmak isteğine tersti bu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi; odanın ışıklarını yakmayacaktı, buzlu camı aydınlatmak istemiyordu, gölgesinin diğer karanlık şekiller arasında göze çarpacağından korkuyordu.

Üniformasının beyaz kumaşı dikkat çekebilirdi.

O da üniformasını çıkardı. İçine siyah bir tayt, uzun kollu siyah bir bluz ve siyah çoraplar giymişti. Beyaz ünifor-

mayı katlayıp solundaki çelik depolama ünitesinin en alt rafına koydu. Siyah bluzunun göğüs cebinden bir kutu kibrit çıkardı.

Bir adım, iki adım, on adım sonra odanın derinliklerine vardığında ilk kibriti yaktı.

Dört yanı şişelerle, deney tüpleriyle, pamuk uçlu çubuklarla ve gazlı bezlerle kuşatılmıştı.

Üfleyerek kibriti söndürdü.

Bekledi. Kulak kabarttı. Kapının kalınlığını kestirmeye çalıştı. Koridorda yürüyen birinin çıkardığı gıcırtıları duyabilir miydi? Orada konuşan birini duyabilir miydi? Sessiz kalan birini duyabilir miydi?

Beklemek istemiyordu ama bekledi.

Hiçbir ses gelmedi.

İkinci kibriti yaktı.

Şişeler bir arada duruyordu; ilk başta göründükleri kadar dağınık değillerdi. Ellen kibritin ucunu şişelerin üzerindeki etiketlere yaklaştırdı ama etiketler pek ipucu vermiyorlardı.

Zaxan. Midocol. Bilmediği, anlamadığı, hiç öğrenmek zorunda kalmadığı kelimeler ve isimler.

Kibriti birbiri ardına sıralanmış şişelere yaklaştırarak etiketleri inceledi. Sadece isimleri yazıyordu. Ne işe yaradıklarına, nereden geldiklerine, neyden yapıldıklarına dair tek kelime yoktu. Ellen şişelerin içindeki maddeler listelenmiş olsa bile ona pek yardımı dokunmayacağını biliyordu.

Buraya neden geldiğini sorguladı.

Neyi gün yüzüne çıkarmayı bekliyordu? Ne bulmayı umuyordu?

Kibritin ateşi azalmaya başlayınca Ellen kibriti söndürdü.

Arkasındaki kapının kolu döndü.

Bir anlığına olduğu yerde donakaldı. Kapıyı kilitlemiş

miydi? Kapı açılmak üzere miydi? Hem de o anda? O odanın ortasında dikilirken?

Koridorda anahtar sesleri duydu.

Ellen yoluna çıkan hiçbir şeyi –deney tüplerini, beherleri– devirmemeyi umarak telaşla karşıdaki duvara doğru atıldı. Çelik raf sistemi epeyce yüksek olmasına rağmen tuğla duvara yaslanmamıştı ve onu tamamen gizlemesi mümkün değildi ama Ellen sanki olduğundan daha zayıfmış gibi yine de araya sığışıverdi. Ama boşluğa sığabilmesi için adeta kemiklerini kırıp dümdüz etmesi gerekiyor hissediyordu.

Kapı açıldı.

Işıklar yandı.

Yüzü iki çelik rafın arasından görünüyordu ama Francine onu henüz fark etmemişti. Şimdilik.

"Nasıl hapşırdıysam yeri göğü inlettim," dedi yaşlı kadın burnunu çekerken. Başını iki yana salladı. Kendi kendine konuşuyordu.

Ellen kıpırdamadı.

Daracık bir yerde dikildiğinden ve ışık da epeyce parlak olduğundan Francine her zamankinden daha iri görünüyordu; gövdesi beyaz üniformasının dikişlerinin sınırlarını zorluyordu; elleri ve kolları çamaşır makinesinden henüz çıkmış buruşuk giysilere benziyordu. Burada en ufak ayrıntılar bile göze çarptığından Francine'in tek yapması gereken başını Ellen'a doğru on-on beş santim döndürmekti.

Sonra ne olacaktı?

Kaçacak mıydı?

"Soğuk algınlığı üstüne soğuk algınlığı," dedi Francine kendi kendine. "Hastanede çalışırsan işte böyle olur."

Ellen'ın bakışları kadını aştı ve katlayıp kapının yanındaki depolama ünitesinin en alt rafına koyduğu üniformasına kaydı. İyi gizlenmemişti. Gün gibi ortadaydı.

Bir yere tutunmaya, *herhangi bir şeye* ihtiyacı olan Ellen tırnaklarını arkasındaki tuğla duvara geçirdi.

Francine siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve Ellen'ın az önce incelediği şişelere baktı. Havayı kokladı. Ellen kadının kibritin kokusunu aldığını görebiliyordu. Herkesin yapacağı gibi Francine'in de yanık kokusunun, henüz söndürülmüş bir kibritin benzersiz kokusunun kaynağını bulmak için odayı arayıp tarayacağını biliyordu.

Ellen az kalsın bir şey söyleyecekti. Francine'in onu fark edeceğinden öylesine emindi, buna öylesine hazırdı ki.

Ama Francine etrafa bakınmak yerine çıplak koluyla burnunu sildi. Ellen yaşlı hemşirenin kırışıklıklarla kaplı teninde ince sümük katmanını görebiliyordu.

Francine cebinden birkaç şey çıkardı. Bir çift şırınga.

"Güvenlik görevlisi olacaktım," dedi Francine. Belli belirsiz fısıldıyor da olsa hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

Raftan iki şişe aldı ve onları bel hizasındaki masanın üzerine bıraktı. İlk şırınganın kapağını açtı ve şırıngayı doldurdu. Ellen şişeye baktı. Etiketin üzerinde yazanı okuyamıyordu ama şişenin hangisi olduğunu anlamıştı. Francine ikinci iğne ve ikinci şırıngayla aynı işlemi tekrarladı.

Ellen'ın odadan çıkmadan önce Francine'in onu fark edeceğine dair inancı, mutlak şüphesizliği felç ediciydi. Önce kendisi mi bir şey yapmalıydı? Francine onu görmeye ne kadar *yakındı?* Sonrasında neler olacaktı? Ellen olacakları gözünde canlandırabiliyordu; biraz kekeleyecek, sonra kafası karışmış gibi yapacak, hatta belki gülecek, ortamı yumuşatmaya çalışacaktı. Sonrasında Francine yavaş yavaş Ellen'ın yalan söylediğini anlayacaktı. Ellen kadına vurup koşmaya başlayacak; Francine bir hışımla İlaç Ünitesi'nden çıkacak, bir yardım çığlığı atacak, hademelere seslenecekti. *Kaçıyor! KAÇIYOR!* Ellen korku içinde, nefes nefese, can

havliyle kendini hastanenin kapısından dışarı atacaktı ve kaçacaktı...

...ama nereye?

Francine hapşırdı.

Derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. Bu bile, başını iki yana sallayışı bile Ellen'ın kadının görüş alanına girmesi için yeterliydi.

Ellen nefesini tuttu. Tırnaklarını duvara gömdü.

Ve duvara sürten tırnakları ses çıkardı.

Bunu istemeden yapmıştı.

Francine ses sanki tavandan gelmişçesine başını yukarı kaldırdı. Ağzını açıp bardak altlıklarına taş çıkaracak kadar iri görünen gözlerini tavana dikti. Ellen kadının soluklarını dinliyordu. Ver. Al. Tıkalı. Soğuk algınlığı.

Şimdi, diye düşündü Ellen. Şimdi sana bakacak.

Francine nihayet korktuğunu yaptı. Döndü ve Ellen'dan tarafa baktı.

Ellen kıpırdamadı.

Tepe lambaları Francine'in gözlüklerinden yansıyor, kadının gözlerini gizliyordu.

Ellen konuşmak için ağzını açtı. Francine dudaklarını oynattı ve ağzını şapırdattı.

Ellen az kalsın konuşacaktı; bir iniltiye gebe boğazından hırıltıyı andıran tek bir hece yükselmesine ramak kalmıştı.

Francine, çok üzgünüm. Açıklayabilirim.

Kelimeler geliyordu, çoktan gırtlağını tırmanmaya başlamışlardı ama Francine dikkatini tekrar şişelere verdi.

Önce şırıngaların, sonra da şişelerin kapaklarını kapattı. Şırıngaları cebine koydu ve şişeleri rafta ait oldukları yere yerleştirdi.

Burnunu çeke çeke arkasını döndü ve İlaç Ünitesi'nden çıktı. Çıkarken de ışıkları söndürdü.

Koridora adımını attığında kapıyı kilitledi.

Ve odaya sessizlik çöktü. Ne kimse burnunu çekiyordu ne anahtarların şıngırtısı geliyordu ne de ayak sesleri duyuluyordu.

Ellen dört dakika kadar kıpırdamadı. Titriyordu. Gözlerini kapıdan ayıramıyordu. Ilaç Ünitesi'ni istila eden derin gölgeleri kolaçan etmekten vazgeçmeyip gözlerini raf sistemiyle tuğla duvar arasında kalan boşluğa diken Francine'in buzlu camın ardından ona baktığını hayal ediyor, kadının uyuşuk ve çarpık yüzü zihnine kazınmışçasına gözünün önünden gitmiyordu.

Ama kadın ortalıkta yoktu.

Hemşire Francine çoktan gitmişti.

Ellen gizlendiği yerden çıktı ve masanın başına, Francine'in kullandığı şişelerin durduğu rafın karşısına geçti.

Kapıya bakıp biraz daha beklemeye karar verdi. İki dakika daha.

Üçüncü kibritini yakıp şişelere yaklaştırdı.

Her ne kadar Francine'in kullandığı şişeleri tam olarak görememiş olsa da yerlerini bellemişti. İki şişe de gelişigüzel bir şekilde rafa kaldırılmıştı.

Ellen şişeleri çekip aldı ve masaya koydu.

Etiketleri okudu ama hiçbir şey anlamadı. Ne olduklarını bilmiyordu. Şişeleri elinde çevirdi. Hiçbir şey bulamadı. Ama şişelerin altına baktığı sırada gözüne bir şey ilişti.

A-9-A

Kibriti üfleyerek söndürdü ve elini havada sallayarak dumanı dağıttı. Buzlu camın öte yanından bir gölgenin geçtiğini ya da daha da beteri, gölgenin cisimleşerek gözlerini içeri dikmiş bir yüze dönüştüğünü görmekten korkarak cama baktı.

Ama yüz yoktu.

Üniformasını aldı. Çabucak üstüne geçirdi.

Kapıya gitti, kolu çevirdi ve aralanır aralanmaz kapıyı tekrar kapattı. Masanın başına geri döndü ve şişeleri tekrar rafa yerleştirdi.

Bunu yapmayı az kalsın unutacaktı. Yapmayı unuttuğu başka ne vardı?

Duraksadı ve kendini düşünmeye zorladı. Anahtarlar tamamdı. Kibritler tamamdı. Öyle değil mi? Bütün kibritleri yanına almış mıydı? Ellen ceplerini kontrol etti. Bir, iki, üç. Evet, yanmış üç kibrit. Şişeleri yerine koymuş muydu? Evet. Bunu yapmıştı. Evet. Üniformasını giymiş miydi? Ellen başını eğip karanlıkta bile parlayan beyaz üniformasına baktı. Dönüp raf sistemiyle duvar arasında kalan boşluğa göz attı. Tırnakları. Tırnaklarını duvara gömmüştü. Geride iz bırakıp bırakmadığını kontrol etmeli miydi?

Buradan çıkmalısın.

Ellen dördüncü kibriti yaktı. Raf sisteminin yanına dek yürüdü, kibriti duvara yaklaştırdı. Görünürde hiçbir iz yoktu. Ama ateş titreşiyordu, hareketliydi, güvenilmezdi.

Neyden korkuyordu? Hastanede neler döndüğünü düşünüyordu?

Neden böylesine çabuk iyileşmesini istiyorlar, Ellen? Gücünü geri kazanmasına neden böylesine ihtiyaç duyuyorlar?

Bilmiyordu.

Korkuyor musun?

Evet, Ellen korkuyordu.

Dördüncü kibriti söndürdü. Kapıya döndü. Oradan ayrılmaya hazırdı. Orayı terk etmeliydi.

Bir kez daha İlaç Ünitesi'ni boylu boyunca aştı ve elini kapı koluna koydu.

Tereddüt. Bir duraksama. Buzlu camdan koridora kulak kabarttı.

Herhangi bir şey var mıydı?

Yoktu.

Ellen kapıyı açtı.

Koridora çıktı. Her ne kadar koridor loş olsa da ışık yüzünden kendini savunmasız hissetti. Kapıyı kilitlerken elleri titriyordu. Anahtarları cebine attı. Korkusunun, gizlediklerinin, akıl karışıklığının yüzünden okunup okunmadığını merak etti. Eğer biri köşeden dönüp ona doğru gelecek olursa yaptığı şeyi fark eder miydi? Daha sonra bunu gündeme getirir miydi?

Dr. Szands, bugün Ellen'ı ikinci koridorda gördüm. Orada ne işi olduğunu bilmiyorum ama bir şeylerin peşindeydi.

Gizleniyordu.

Korkuyordu.

Ellen siyah saçlarının gözlerinin önüne dökülmesine izin verdi. Yürürken gözlerini yerden ayırmadı. Bu şekilde daha az dikkat çekeceğini düşünüyordu. Ama sonra saçlarını kulağının arkasına attı ve başını dikleştirdi. Normal görünmeliydi. Her zamanki gibi. Her zaman nasıl görünüyordu ki?

Köşeyi döndü ve ikinci koridordan çıktı. Ön kapı az ilerideydi. Kapıdan çıkıp bir daha asla geri dönmeyebilirdi. Arabasına biner, evine gider, eşyalarını toplar ve ardından Iowa'yı terk ederdi. Kaliforniya'ya giderdi. Kendisine bir daire bulurdu. Benzin almaya yetecek kadar parası vardı. İnsanlarla nasıl tanışacağını bilirdi. Orada bir iş bulabilir, yepyeni bir hayata başlayabilir, gölgelerin büyüdüğü bu yeri sonsuza dek ardında bırakabilirdi.

Ön kapıya vardığı sırada sağa dönüp birinci koridor

boyunca yürümeye koyuldu. Burası tüm zamanını geçirdiği koridordu. Fakat buraya girmek kendisini ancak bir nebze daha güvende hissetmesine neden olmuştu. Az ilerideki, yalnızca birkaç metre ötedeki açık ofis kapısından daktilo sesleri taşıyordu. Ellen kapının önünden geçerken içeri baktı. En son istediği şey Francine'i görmekti. Yaşlı kadının daktilonun başındaki sandalyesinde dönüp her zamanki gibi ağzı bir karış açık halde ona bakmasını istemiyordu.

Ne yapıyorum biliyor musun, Ellen? Bir rapor yazıyorum. Peki kimi rapor ettiğimi tahmin edebiliyor musun, Ellen? Seni İlaç Ünitesi'nde gördüm. Korkmuş küçük bir kız gibi saklanıyordun.

Ama daktilonun başındaki Francine değildi. Robin'di. Geçici personel. Büyük olasılıkla hemşirelerin notlarını giriyordu. Yoğun bir iş. Resmi kayıtları hazırlama işi. Dosyalama işi.

"Merhaba," dedi Robin, kapıda birinin dikildiğini hissederek. Arkasını döndü ve Ellen'ı gördü.

"Merhaba."

"Tonla iş!" dedi Robin, başını iki yana sallarken. İş arkadaşları arasında karşılıklı takas edilen o klasik, asırlık bakışlar, bilmiş ifadeler.

"Evet."

"O halde işimin başına geri döneyim."

"Evet."

Ellen koridorda ilerlemeyi sürdürdü; yere mi baksın, havaya mı baksın bilemiyordu. İnsanlarla göz göze gelmekten korkuyordu. Ama asıl korktuğu, aniden, *Neden böylesine hızlı iyileşmesi gerek? NEDEN?* diye bağırmaktı.

Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi. Dr. Szands koridor boyunca uzanan kapılardan birinden çıkıp ona ney-

le meşgul olduğunu soracak olursa Ellen kafasının yalan söyleyecek kadar yerinde olduğunu sanmıyordu.

Artık koridoru yarılamıştı. Buraya kadar çok hızlı gelmişti. Ofisteki Robin'in bulanık, belli belirsiz hatırası hâlâ gözünün önündeydi. Yepyeni, bembeyaz bir üniformanın üzerinden gülümseyen inanılmayacak derecede zinde bir yüz.

Koridorun sonunda Rehabilitasyon Ünitesi vardı. Philip oradaydı.

Francine de orada mıydı? İlaçları Philip'e götürmüştü müydü? Tabii ki öyleydi. Kadının yaptığı buydu. İlaç verirdi. Uyuştururdu.

Ellen üniteye fazla hızlı ulaştı. Durdu. Ama o daha dokunamadan kapı savrulurcasına açıldı.

Francine'in suratı.

Kadının dışarıda çok farklı göründüğünü düşündü.

Derken Ellen'ın arkasından bir çığlık yükseldi. Hastalardan biri feryat ediyordu.

"Ah!" diye bağırdı Francine ve Ellen'ın omzunun üstünden koridora baktı. Sonra Ellen'a döndü. "İyi zamanlama. Sana ihtiyacım var."

Francine'in arkasında Philip olduğu yerde doğruluyordu.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Ellen, sorusunu kendine saklayamayarak. Adamın vücudundaki kemiklerin neredeyse hepsi kırılmıştı.

"Şu hastaya yardımcı olmam gerek," dedi Francine. "Bay Tonka'ya şu iğneleri yap. Bunu benim için yapabilir misin?"

Philip parmaklarını kapıya doğru uzattı. Bereleri azalmış değildi ama doğrulabiliyordu. Oturuyordu. Yapabiliyordu.

Ellen tepsiyi belinde hissetti.

"Ellen?"

Her şey Ellen'a biraz hayal ürünü, biraz da gerçekdışı gibi geliyordu.

Bakışlarını aşağı kaydırdı. İki şırınga gördü.

"Şu iğneleri yap." Bu defa Francine rica etmiyordu.

Ünitenin öte yanındaki Philip gözlerini Ellen'ınkilere dikmişti.

"Tamam," dedi Ellen.

"Ve kendine gel! Hasta gibi hareket ediyorsun."

Ellen tepsiyi Francine'in ellerinden aldı ve üniteye girdi.

Kapı arkasından kapandı.

Artık yalnızca Ellen ve Philip vardı.

Philip gülümsedi. Kederli miydi?

Ellen, Philip'in her şeyin farkında olduğunu biliyordu.

Bu gizem, bu tedavi onun iyiliğine değildi.

"İlaç," dedi Philip.

Bir duraksama anını paylaştılar ve o anda zihinlerinde tek bir soru yankılandı:

Öyle miydi? Gerçekten ilaç mıydı?

Greer açıklamaya girişti. "Amerikan İç Savaşı sırasında Birlik askerleri uyluk kemiklerinin ortasına dek uzanan mavi fraklar giyerdi. Düğmeler ve yamalar rütbelerini gösterirdi. Su mataralarını ve diğer gerekli eşyalarını kahverengi kemerlerine asarlardı. Binbaşılar çift sıra düğmeli kabanlar giyerken piyadelerinki tek sıra düğmeliydi. Adamlar sık sık dizlerine dek uzanan siyah deri çizmeler giyerlerdi. Kafalarınaysa mavi renkli yün kasketler takarlardı."

Ateşin etrafındaki yüzlere teker teker baktı. Ampex, birliğin oluşturduğu dairenin hemen dışında uğulduyordu. Toynak izleri de öyle. Ya da zihinlerinde yankılanan sesin toynak izlerinden geldiğine inanmaya başlamışlardı. Greer konuşmaya devam etti.

"Konfederasyon askerleri uyluk kemiklerinin ortasına dek uzanan gri fraklar giyerlerdi. Bronz düğmeler ve omuz yamaları kişinin rütbesini tayin ederdi. Gri renkli yün kasketler takarlardı. Askerlerin çoğu dizlerine dek gelen kahverengi deri çizmeler giyerdi."

Duane omzunun üzerinden, ateşin ışığında görülen brandaya baktı. Altındaki beden öylesine yassılaşmıştı ki brandanın hiçbir şeyi örttüğü yok gibi görünüyordu.

"Eee?" dedi Larry.

Greer'ın yüzünde neşeden yoksun bir gülümseme belirdi.

"Şu çizmeler" – brandaya işaret ediyordu – "hakiki."

"Hakiki ne?" diye sordu Philip.

Greer doğrudan Philip'in gözlerine baktı. Tarihçinin gözlüklerinde alevler dans ediyordu.

"Hakiki tarih, Er Tonka."

Philip gece dondurucu çölde uyandı.

Nöbette olması gerekiyordu, uyanık olması gerekiyordu, uyuyakalmamalıydı. El fenerini bileğindeki kol saatine tuttu. Sparklers'ın menajerinden alıp asla geri vermediği kol saatine. Detroit'te saat 19.16 idi. Bu da çölde saatin 02.16 olduğu anlamına geliyordu.

Ross.

Arkadaşının adı zınk diye aklına geldi. Sanki uyuyakaldığı için ona ne olduğunu öğrenme fırsatını kaçırmış gibi hissediyordu.

Philip doğrularak oturdu ve silahının namlusu, giydiği yün yakalı kot cekete ve üzerine çektiği örtülere rağmen böğrüne battı. Bakışlarını aşağı kaydırdı ve silahın namlusunun boynundaki piyano tuşuna, F'ye dönük durduğunu fark etti. Silahı hemen çevirdi.

Silahların hiçbirinin çalışmadığını biliyor olsa da kendisininkini yanından ayırmak istememişti. Görüntüsü bile hayatını kurtarmaya yetebilirdi.

O uyurken nelerin silahı görüp ondan uzak durduğunu kim bilebilirdi ki?

Ayağa kalkıp fenerini kampta dolaştırdı. Geriye kalan Danes üyelerinin hiçbiri durmak istememişti. Geceyi geçirmek için bile. Ross oralardaydı. Ross oralarda bir yerlerdey-

di. Onları buraya kadar getiren izler bu noktanın ötesinde de devam ediyordu. Bu izleri bırakan şeyden ne kadar uzakta olduklarını bilmelerine imkân yoktu. Philip fenerinin ışığında izleri yakından inceledi. Karanlığa karıştıkları yeri gördü.

Philip diğerlerini kontrol etti.

Burası kıyı şeridine kıyasla daha soğuktu. Çantasından çıkardığı giysilerin, örtülerin ve brandanın altına gömülen Greer havadaki bu değişikliğin nedenini kesin bilirdi. Arkadaşlarının çoğu aynı vaziyette uyuyordu. Yalnızca Lovejoy çadır direğini amacı doğrultusunda kullanmış; göz alabildiğince uzanan açık arazilerde, ateşin etrafında uyuyan Amerikan kovboylarının yaptığı gibi çadır direğiyle brandayı yerden kaldırmıştı.

Philip eldivenli ellerini birbirine sürttü.

Derin bir nefes aldı ama canı yandı; sanki soğuk sinsice içine süzülmüş, akciğerlerine kök salmıştı. Ciğerlerini boşalttı ve soluğu, el fenerinin ışığında sınırları titizlikle çizilmiş bir bulut misali havada asılı kaldı.

Çöle, toynak izlerinin işaret ettiği tarafa baktı.

Birlik uyumalıydı. Hem dur durak bilmeden yirmi dört saat boyunca yürüyüp hem de fiziksel ve zihinsel olarak hazır olmalarının beklenemeyeceğinin farkındaydı. Kurumuş, kavrulmuş ve tükenmiş bir halde kumullardan birinin tepesinde ölüp giderlerse Ross'a hiçbir faydaları dokunmazdı.

Philip buldukları cesedi düşündü.

Yüce İsa.

Omzunun üzerinden, geçici kamplarının yüz seksen metre kadar ötesine baktı. Lovejoy'un Greer'a cesedi koymasını emrettiği yere. Philip onu göremiyordu. Brandayı bile göremiyordu. Bu, Lovejoy'un o şeyin yakınlarında olmayı istemediğini ikinci gösterişiydi.

Ama Philip'i asıl korkutan, cesedi plastikten yaptığı derme çatma kızakla peşi sıra sürükleyen Greer'ın tepkisiydi.

Tarihçi, yassı adamın Iç Savaş günlerine ait bir askere benzemekle kalmadığını, hakikaten onlardan biri olduğunu söylemişti.

Philip biraz hareket etmek zorundaydı çünkü hava öylece oturamayacağı kadar soğuktu. Michigan'da doğup büyümüş biri olarak kışın neye benzediğini bilirdi fakat bu başka türlü bir soğuktu.

Kumda iki adım attı ve siyah botunun burnuyla bir şey hissetti. Işığı oraya tutunca bunun Ampexlerin güç kablolarından biri olduğunu gördü. Buraya vardıklarında cihazları kuran Philip ve Larry olmuştu. Onlardan daha endişeli olan Duane dur durak bilmeden volta atmıştı. Jeneratörler usulca uğulduyordu; bunlar en ufak parçalarına dek son teknoloji cihazlardı. Philip kabloyu takip ederek çalışır vaziyetteki iki cihazdan ilkinin yanma dek yürüdü. Çömeldi ve el fenerini söndürdü. Ampex'in kırmızı ışığı botlarını ve pantolonunu aydınlatıyor, ona kıyıda gördüğü figürü hatırlatıyordu.

Kırmızı pantolon.

Kırmızı ceket.

Toynaklar.

Boynuzlar.

Ama gözleri o şeyin suratını seçememişti. Yalnızca ikisinin arasındaki boşluğun hafif hafif dalgalandığını görmüştü.

Hatırası hâlâ canlıydı. Ve şimdi o görüntüye, Bakan Mull'un uçakta anlattığı hikâyeler eşlik ediyordu. Bir Namib yerlisinin ve karısının hikâyesi. Bir şeyin karısını izlediğine, ona tutunduğuna, sonra da sesini kulaklarında bırakıp onu terk ettiğine inanan Nadoul ve Ka'nın hikâyesi.

Philip omzunun üzerinden baktı. Buralar sessizdi. Yal-

nızca teçhizatın uğultusu ve az ötede uyuyan birliğinin ahenkli soluk sesleri duyuluyordu.

Ceketine iyice sarılarak ayağa kalktı ve diğer makinenin yanına gitti. Kırmızı ışıklarla VU ölçüm cihazlarının yaydığı az miktardaki ışık arasında tamamen karanlıkta kaldı.

İkinci makine kayıt yapmıyordu; makara dolmuştu. Philip makarayı yerinden çıkarmadan önce kaydı başa sardı ve ölçülen değerleri izledi. Kulaklıklar, cihaza takılı halde kumda yatıyorlardı. Philip seste ne bir yükseliş gördü ne de duydu; uyurken kaçırdığı hiçbir ses olmamıştı.

Gıcırdayan basamaklar yoktu.

Kaydı yavaşlattığında duyduğu ses. Nöbette uykuya daldığı sırada rüyalarına eşlik ettiğini şimdi şimdi hatırladığı ses.

Philip, yemek hazır!

Anılar. Büyüdüğü ev. Wyoming Sokağı. Detroit. Bodruma seslenen annesi. Bodrumdaki külüstür piyano. Tonkaların Bermanlarla paylaştığı iki katlı evde piyanoyu koyabilecekleri başka yer yoktu. Eskiden bodrumda olmaktan korkardı; sırtının hem beton duvara gölgeler düşüren kazana hem de yaz aylarında bodrumun havalanması için hep açık tuttukları pencerenin kanat misali çırpınan donuk pembe perdesinin ardında gizlenen çamaşır lavabosuna dönük olmasından.

Geliyorum, anne!

Genellikle akşam yemeği saatine dek gamları bitirmiş olurdu. Ah ne sıkıcı şeylerdi şu gamlar! Bayan Ruth ne denli elzem olduklarını kaç kere söylerse söylesin genç Philip'e pranga gibi geliyorlardı. Sanki parmakları hiç ilgisini çekmeyen melodileri çalmaya zorlanıyorlarmış gibi. Ama annesinin hiç şaşmayan seslenişi özgürlük demekti: *kendi* tarzında çalma zamanının geldiğini gösteriyordu. Yalnızca

birkaç dakikalığına bile olsa, Apollo Music'teki hoparlörlerden duyduğu blues sanatçılarını taklit edebilecekti.

Ama basamaklar...

İlk basamak her daim gıcırdardı. O yüzden Philip'in bir kulağı hep orada, arkasında olurdu. Basamaklar da arkasındaydı. Kazan ve rengi solmuş pembe perde gibi.

Geliyorum, anne!

Bir kez daha bağırırdı ama hiçbir yere gideceği yoktu; oraya, çocukların bile haberdar olduğu o derin ve tehlikeli yere, toz içindeki dışavurumların sizin tarafınızdan çıkarılmayı beklediği o bodrum katına ulaşana dek piyanonun başından kalkmayacaktı.

Yaratana dek.

Philip o günlerde ona ne ad vereceğini bilmiyordu ama oraya bir kez daha ulaşması gerektiğini biliyordu fakat acele etmeliydi...

Lanet olsun, şu gıcırdayan basamaklar. Onlar da hiç şaşmazdı. Philip bodruma sırtım vermiş vaziyette otururken parmakları, o sırada nasıl hissettiğini bilen birine oraya ulaşmanın neye benzediğini anlatan bir mektup yazıyormuşçasına tuşların üstünde çılgınca dans ederdi...

Yaratana dek.

Gıcırtı... arkasında basamaklar... arkasında gölgeler ve çırpınan bir perde. Çarşafın ardında büyük olasılıkla bir canavar, korkunç bir şey vardı. Çocuğun ruhundan ruh, canından can katarak çaldığı müzik yüzünden uyanan bir şey. Ama Philip dönüp de arkasına bakmazdı. Henüz olmazdı. *Henüz* olmazdı. Oraya dokunana dek olmazdı. Hem bir nükteye, hem bir vahiye hem de her şeyin birbiri içinde harmanlandığı bir geleceğe benzer o yere dokunana dek.

Yaratana dek.

O günlerde bile gözü dönmüş bir şekilde çalardı ve onu

sarsabilecek tek şey, dünya üzerinde onu DURDURABİLECEK tek şey omzundaki eldi (hiç şaşmazdı), gölgelerin içinde yaşayan o şeydi, soluğuyla çarşafı dalgalandıran o şeydi, o şey...

Philip. Annesi. Yalnızca annesi. Hep annesi. *Yemek hazır.*

Philip şimdi dondurucu çölün karanlığında o gıcırdayan basamakları anımsadı. Ve Kırmızılı Şeyi, toynakları ve boynuzları olan o yaratığı gizlemiş olabilecek dalgalanan çarşafı.

Soluğunu verdi ve nefesi ışığın kırmızıya boyadığı bir fiyonk şeklini aldı.

Philip başa sardırdığı bandı makineden çıkardı ve taşıma kutusunu açıp diğerlerinin yanma koydu. Eldivenli eliyle kutudan yeni bir tane aldı, makaraya taktı ve bandı aralardan geçirmeye koyuldu.

Arkasındaki kumda bir şeyler kıpırdandı.

Philip el fenerini yakıp silahını ateşlemeye hazırlanarak ayağa fırladı.

Çöl bomboştu. Ne kumlarda sürünen ne de ışığın erişemediği gölgelerden çıkagelen bir şey vardı.

Ama kapladığı onca açık alana rağmen geceleri çölün bile köşeleri vardı.

Philip karanlığa doğru bir adım attı.

"Ross?" Bu ismi anması çılgıncaydı. Bu ismi anması umut vericiydi.

Ross olabilir miydi? Geri mi dönmüştü? Ona dokunacak kadar yaklaşan kaderden kaçmayı başarmış mıydı?

İkinci bir ses. Çakıl taşlarını ezen botlar. Philip süratle sağına döndü.

Sonra da soluna.

Yalnızca kum vardı. Bir başka kumulun etekleri.

Feneri kumulun tepesine tuttu.

Ross orada olabilir miydi? Konuşamayacak ya da ayağa kalkamayacak halde olabilir miydi? Ölümün eşiğinde ona doğru sürünüyor olabilir miydi?

Ya Ross değilse? O zaman ne olacak?

Soğuk dizginleri iyiden iyiye eline aldı ve kuma adeta kök salan Philip'in yerinden kımıldamasına mani oldu.

Philip kumulun tepesinde hiçbir şey göremeyince ışığı ayaklarının dibindeki kumlara tuttu.

Buldukları cesedin yassı suratı gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

"Tanrım!"

Her ikisi de kafasının aynı tarafında bulunan gözleri, Philip'inkilere kilitlenmişti.

Philip ciğerlerini soğuk, dondurucu havayla doldurdu.

Branda yerinden oynamıştı; gece saatlerinde başlayan rüzgâr cesedi kısmen gözler önüne sermişti.

Philip gözlerini kampa çevirdi.

Yüz seksen metre uzaklaşmış mıydı?

Öyle olmalıydı. Öyleydi.

Cesedin üzerini tekrar örtmeden önce çarpık yüz hatlarını, sakalların çevrelediği yumurta şeklindeki ağzını, hiç düşünmeden kaşığınızı daldırabileceğiniz bir çorba kıvamındaki gözlerini inceledi.

Philip brandaya uzandı.

Kumda ayak sesleri duydu.

Döndü. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Philip ışığı bir kez daha kumulun tepesine tuttu.

Tepede bir adam vardı.

"Hasiktir!" dedi Philip geriye doğru sendelerken. "Dur!"

Ama adam geliyordu. Adam kumulu çoktan yarılamıştı.

"Dur!"

Bu bir askerdi. Philip adamın asker olduğunu daha ilk bakışta anlamıştı. Bir üniforması vardı. Askerlere özgü bir yürüyüş şekli.

Bir silahı.

Philip'in silahı plastikten yapılma ya da hayal ürünü bir tabanca misali görüntüden ibaretti. Ama asıl tüylerini diken diken eden, yabancının silahıydı. Philip, İç Savaş dönemine ait o cesedi kumların içinde ilk gördüğünde olduğu gibi soğuk terler dökmeye başladı. Diğer adamın taşıdığı silah başka bir çağdan, başka bir zamandandı.

Hakiki geçmiş, Er Tonka.

Bu bir misket tüfeğiydi.

Adam ilerlemeye devam etti.

"Dur!" diye tekrarladı Philip.

Adam...

...kostüm giymiş.

Philip'in aklından geçen ilk düşünce buydu.

Mavi kaban, sarı kaşkol, kan kırmızısı klapalar, ışığı yansıtmayan sarı düğmeler. Siyah çizmeleri soğuk kuma gömüle gömüle kumulun eteklerine ulaştı. Üç köşeli siyah bir şapka askerin suratını gölgede bırakıyordu.

Bu o Kırmızılı Şey miydi?

Philip'in gözleri boynuzları aradı. Beyaz sakalı aradı.

"Hadi ama dostum! Seni vurmak zorunda kalacağım."

Bu bir kostüm. Kostüm olmak zorunda. Çünkü eğer kostüm değilse, *eğer adamın gerçek giysileri bunlarsa aklını kaçırdın demektir. Aklını kaçırdın!*

Asker, Philip'in elindeki fenerin aydınlattığı alana adım adım yaklaşıyordu.

Çöldeki cesedi bulduklarından beri Er Greer dur durak bilmeden üniformalardan bahsediyordu. İç Savaş dönemine

odaklanmıştı. Ama diğer dönemlerden de dem vurmadan edemiyordu.

Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda çarpışan askerler genellikle frak şeklinde mavi kabanlar giyerlerdi. Üç köşeli şapkalardan takarlardı. Fırfırlı gömleklerini ten rengi pantolonlarının içine sokar, dizlerine dek uzanan siyah çizmeler giyerlerdi. Sarı kaşkol enselerini soğuktan korurdu.

Bu o Kırmızılı Şey değildi.

Amerikan Devrimi döneminden çıkagelmiş bir askerdi.

Philip silahını indirdi. İşe yarar olsa da olmasa da, görüntüden ibaret olsa da olmasa da. Bu adam *tehdidin* ötesindeydi. *Tehdit* kelimesine benzeyen algılanabilir, ihtar edici sözcüklerin ötesindeydi.

Bir Amerikalı, diye düşündü Philip.

"Nasıl..." diyerek konuşmaya başladıysa da adamın misket tüfeğini indirmekte olduğunu gördü. Asker, Philip'in diğer eline işaret ediyordu.

Işığa.

Yakından, Philip'in sandığından daha ufak tefekti.

"Sen kimsin?" diye sordu Philip nihayet. Sözcükleri barut kokusu misali ikisinin arasındaki havaya yayıldı.

Asker adam artık Philip'ten en fazla altmış santim uzaktaydı. Ona doğru uzanıyordu.

"Hey, hey," dedi Philip. "Sakın yapma! Beni buna zorlama..."

Ama adam el fenerini kavradı ve yüzüne yaklaştırdı. İnceledi. Philip'in gözlerinin içine baktı.

"Gaz lambası," diye fısıldadı adam.

Yalnızca Amerikalı olsa iyi, diye düşündü Philip. İlk Amerikalı.

"Tanrım," dedi Philip.

Eli baltalı bir vahşi bile onu bu adamdan daha az korkuturdu.

Bu imkânsızlıktan.

Bu hayaletten.

Adam feneri bıraktı. Geriye doğru bir adım attı.

"Bekle," dedi Philip silahını indirerek. "Bir saniye bekle! Bir arkadaşımızı kaybettik! Onu bulmamıza yardım edebilir misin? Bize yardım edebilir misin?!"

Fakat adam geriliyor, yan tarafından kumula tırmanıyordu.

"Bekle! Bize yardım et! Bir şeyler biliyor olmalısın! O nerede? Nerede olabilir?!" Philip silahını yere atıp teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim! Sadece seninle konuşmam gerek!"

Ama asker çoktan Philip'in fenerinin menzilinden çıkmıştı. Artık kumulun tepesindeki bir siluetten ibaretti.

Philip ona doğru koştu.

"BEKLE!"

Tepeye vardığında ışığını kumula, çevrelerini kuşatan gölgeler içindeki hendeklere, kum vadilerine tuttu.

Adam yoktu.

Devrim askeri yoktu.

Görünürde hiçbir şey yoktu.

Ama yine arkasından bot sesleri geliyordu.

Philip hızla kendi etrafında döndü.

"Lovejoy," dedi soluk soluğa. Görebildiği tek şey, fenerin ışığının ulaşabildiği en uzak noktada beliren Deli Sarışın'ın yüzüydü.

Eski general kumulun dibinde bekliyordu.

Philip kumulun tepesinden inmeye koyuldu.

Buluştukları sırada Lovejoy feneri Philip'in elinden kaptı ve bayır yukarı tuttu.

"Lovejoy," diye tekrarladı Philip.

Yüz hatları gölgeler yüzünden kararan Lovejoy, Philip'e döndü.

"Onu ben de gördüm," dedi.

"Bir hayalet," dedi Philip.

"Hayalet değildi," dedi Lovejoy.

"O zaman neydi?"

"Hayalet değildi. İnsan değildi. Bir kalıntıydı belki..."

Sonra kumula tırmandı.

Philip ayaklarının dibindeki cesede baktı. El fenerine dokunan Devrim Askeri'ni düşündü. Aynı derecede somut olduklarını.

Bir kalıntı...

Ama kalıntı dedikleri geriye kalanlardan, belli belirsiz bir pırıltıdan ibaret olurdu ve Philip iki imkânsız askerin de bundan daha gerçek olduğunu biliyordu.

Zamandan ötürü, yerden ötürü kendi seslerinin kaynağı olmayabilirlerdi.

Ama birer yankıydılar.

Ve yankılar ne canlı olurdu ne de ölü...

Philip karanlıkta uyandı. Kumdan hücresinde açlık içinde kıvranan kayıp Lovejoy'a dair kötü rüyalar görmüştü.

Ellen, Francine'in eline tutuşturduğu ilacı vermediğinden Philip fena halde acı çekiyordu. Bu şimdiye dek tattıklarının en kötüsüydü.

İlaca *güvenmiyorum*...

Ellen, Philip için resimler çizerken usulca fısıldayarak endişelerini dile getirmişti. Philip bu kez bir sürü silah çizmesini istemişti. Kronolojik sırayı tersinden takip eden, gittikçe ilkelleşen silahlar. Bir mantar bulutuyla başlamış (Philip bunun bir devin yeryüzünü delip geçen yumruğuna benzediğini söylemişti), gezegenimizin bilinen en eski ateşli silahı olan el havanıyla bitirmişlerdi.

Philip ilacı istememişti. İlacın parametrelerini, ne işe yaradığını ve ne işe yaramadığını öğrenmesi gerektiğini düşünerek yaptığı seçimi başlangıçta makul görmeyi başarmış olsa da zor anlar gelip çatmıştı ve artık hepsi kulağına çılgınca geliyordu.

Ünitede altı siluet vardı. Uyanmasını izleyen altı kişi.

Zihni içinde bulunduğu durumu değerlendirirken eski ünitesine geri döndüğünü, birinin tekerlekli sedyeyle onu Rehabilitasyon Ünitesi'nden çıkarıp buraya getirdiğini fark etti.

Ama bu adamlardan biri olamazdı. Bunlar zengin tiplerdi. Bunlar askerdi. Philip yalnızca adamların gözlerindeki ayrıcalıklı ifadeye, giysilerinin rahat ama tütiz tarzına ve kadehlerinin içinde tıkırdayan buzlara bakarak bile adamların ordunun gölgeler içindeki doruklarından, başını ne kadar kaldırırsa kaldırsın göremeyeceği kadar yüksek mevkilerden geldiklerini anlayabiliyordu.

Ama çektiği ıstırap ziyaretçilerden daha ürkütücüydü.

Asya kökenli bir Amerikalı suratını Philip'inkine öylesine yaklaştırdı ki aralarında en fazla birkaç santim kaldı. Haki renkli pantolonu ve düğmeli sarı gömleği, savaş odaları yerine golf kulüplerini akla getiriyordu. Ama Philip işin aslını biliyordu.

"Uyandı!" dedi adam. Yüzünde, derin sularda çırpınan balık yüzgeçlerini anımsatan titrek, sarhoş bir gülümseme belirdi.

Kadehini karyolanın biraz yukarısında tutup hafifçe eğerek içkisini dökecek gibi yaptı.

Philip bu konuda bir şey yapacak kadar hareket edemiyordu.

Asyalının omzunun üstünden önce albatros şeklinde kesilmiş gümüş rengi saçlar ve ardından sinekkaydı tıraşlı bir çehre belirdi. Adamın yüzünde ciddi bir ifade vardı ve o da vazifesine uygun giyinmişti: Rüzgârlığı ve haki pantolonu general rütbesinin bile üzerinde olduğunu gösteriyordu. Philip'in aklına gelen kelime *başkanlık* oldu. Ama felç edici acı yüzünden düşünceleri bölük pörçük ve çarpılmış haldeydi.

Ve daha da kötüleşiyordu.

"Ah evet," dedi bir ses. "Güneş gibi doğuyor ve batıyor. Hepimiz gibi."

Konuşan Dr. Szands'ti.

Asyalı fena halde sarhoştu. Philip aynı ifadeyi gittiği yüzlerce barda, katıldığı yüzlerce konserde defalarca görmüştü.

Pencerenin kenarında bir hareketlenme oldu ve Philip üçüncü adamı gördü. Sarıya çalan kumral saçları ve keskin yüz hatları vardı. Sanki pencereden içeri girmiş gibi gözleri geceyle ışıldıyordu.

Philip sağ elini kaldırmayı denedi ama beceremedi. Parmaklarını bile oynatamıyordu.

Şırıngalar, dolu vaziyette Rehabilitasyon Ünitesi'nde bıraktıkları iğneler gözüne içki gibi görünmeye başlamışlardı.

Asyalı ünitenin kapısına doğru geriledi ve adamın yerini, yanında bir eşkâl ressamıyla Philip'i sorgulamaya gelen hükümet görevlisi Scott Malone gibi giyinmiş iki adam aldı.

"İçkinize dikkat edin, Bay Serino," dedi adamlardan biri. Gülümsüyordu ama sesinde neşeden eser yoktu. Philip aynı ifadeyi tıka basa dolu otoparklarda, alışveriş merkezlerinde, Macy'de görmüştü; odadaki adamlar içiyor olabilirdi ama burada olmalarının nedeni işti.

"İlerleme," dedi Szands. Gözlerindeki kibir beton gibi katılaşmıştı; Philip o betonu döken kamyonları kafasında canlandırabiliyordu.

Szands elindeki beyaz kumaş parçasını katlaya katlaya dosya dolabına doğru yürürken Philip o kumaş parçasının kendi hastane elbisesi olduğunu fark etti.

"Çıplak," dedi Philip. Sesi ıstıraptı.

Odada hayret nidaları patlak verdi.

"Konuşuyor!" diye bağırdı Asyalı.

"Evet," dedi Dr. Szands. "Herkes gibi."

Philip çıplaktı.

Savunmasızdı.

Sergileniyordu.

Asyalı, rüzgârlıklı adamın sırtına vurdu. Sallanan içkisiyle Philip'in karnına işaret etti.

"Dikkatli olun," dedi diğer hükümet görevlisi endişeyle gülümseyerek. Kılını bile kıpırdatamayan bir hastanın üstüne içki dökülmesi eğlenceli olabilirdi ama bu hasta değerliydi.

Rüzgârlıklı adam karyolaya yaklaştı.

Öne eğildi. İnceliyordu. Philip'in burnuna viski kokusu çalındı. Ama adam içkiden etkilenmişe benzemiyordu.

Ofisten müzik sesi geliyordu. Lobi müziği. Ada müziği.

"Ameliyorasyon," dedi Szands ve ilgiyi usulca kendi üzerine çekti. "Bir adam uyanır ve vücudunun büyük bölümünün korkunç şekilde hasar gördüğünü keşfeder. Aynı adam iki haftadan kısa bir süre sonra onu iyileştiren hastaneden yürüyerek çıkabilecek hale gelir."

"O halde hazır mı?" diye sordu pencerenin yanındaki adam.

Szands başını hayır anlamında salladı.

Philip inledi. Çünkü inlemek zorundaydı. Çünkü kemiklerinden çiviler sökülüyor gibi hissediyordu.

Szands omzunun üzerinden baktı. Philip adamın gözlerindeki hüsranı ve endişeyi tanıdı.

Philip nedenini biliyordu.

Hastanın inlememesi gerekiyordu. Şınav çekiyor olmalıydı; barfiks çekiyor olmalıydı; yaralanmadan önceki halinden, gençliğindekinden daha hızlı koşuyor olmalıydı.

"Az kaldı," dedi Szands. Ama sesi şüpheyle yüklüydü.

"Göster bize," dedi rüzgârlıklı adam.

Szands hiç vakit kaybetmedi.

"Otur, Philip."

Ve Philip o ânın, şu *ânın* Dr. Szands'in zafer ânı olması gerektiğini açıkça gördü.

Ama Philip oturamazdı.

"Philip. Otur."

Utanç. Dr. Szands için. Artık çok yakındı. Philip utanca çok az kaldığını görebiliyordu.

Szands gibi biri ne yapardı? Özellikle de iş arkadaşlarının önünde küçük düşürüldüğünde?

Asyalı çabuk adımlarla karyolanın yanına geldi. Boştaki elinin nemli işaret parmağını Philip'in dudaklarına götürdü ve agucuk yaptı.

Ardından gülmeye başladı. İştahla. Bir okul çocuğu gibi katıla katıla.

Bir kez daha yaptı.

Szands adamı bileğinden yakalayıverdi. Bunu yaptığı anda Asyalı'nın suratında neşeden eser kalmadı. Philip odadaki adamların doktordan daha güçlü olduğunun bir hayli farkındaydı.

Asyalı kolunu hızla çekerek kurtardı.

Ama Szands'in sinirleri boşanmak üzereydi.

Şaheseri yaramazlık yapıyordu.

"*Otur.*"

Ama Philip oturamazdı. Hareket edemezdi. Suratındaki kemiklerin gerildiğini hissetti.

"Görünüşe bakılırsa tahmininin çok gerisindesin," dedi rüzgârlıklı adam.

"Nerede olduğumuzu *tam olarak* biliyorum, teşekkürler. *Otur*, Philip!"

Kimse kıs kıs gülmedi.

Sarhoş olsalar da olmasalar da.

Szands, Philip'i omuzlarından tuttu ve çekti.

Philip ancak yarım yamalak bir çığlık atabildi çünkü doğru düzgün bir çığlık atmanın acısına katlanabilecek gibi değildi.

"Dikkat et!" diye bağırdı pencerenin yanındaki adam.

"*Bunun hiçbir tehlikesi yok*," dedi Szands dişlerinin arasından. "Hasta inat ediyor!"

"Doktor, istediğin şeyi yapabileceğini sanmıyorum–"

"KESİN SESİNİZİ! *Onun neyi yapıp neyi yapamayacağını ben bilirim!*"

Szands, Philip'i karyolada oturtmayı denedi.

Ve Philip'in kemiklerinden gelen kırılma sesi koridorda yankılandı.

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı rüzgârlıklı adam. Ama Szands kimseden emir alacak değildi.

"Doktor..."

Konuşan Francine'di. Kapının eşiğinde dikiliyordu. Elinde bir tepsi vardı.

"*Hemen* onları bana getir!"

Francine adamın dediğini yaptı.

Dr. Szands ilacı Philip'in damarlarına zerk etti.

"İki tane daha," dedi.

İğneleri batırırken sert davranıyordu. İğneleri saplıyordu.

"Daha mı, doktor?"

Francine'in doktorun isteğini sorgulamasının sebebi Philip'in şimdiye dek iki dozdan fazlasını hiç almamış olmasıydı.

Szands kadına öldürecek gibi baktı.

Philip daha tek kelime edemeden Francine üniteden çıkıp geri dönmüştü bile. Ama Philip konuşmaya başlamasının an meselesi olduğunu hissediyordu. İlk iki doz çoktan etkisini göstermeye başlamıştı.

Diğerleri yalnızca seyrediyorlardı.

Szands şırıngaları öyle hışımla aldı ki iğnelerden biri saatinin kayışına temas etti.

"İki tane daha," dedi ikinci turun ilk dozunu Philip'in damarlarına boşaltırken.

Philip'in kemikleri artık acımıyordu.

Francine odadan çıktı. Sonra geri döndü.

Szands dördüncü iğneyi de Philip'e sapladı.

Şırıngayı öylece yere bırakıp açık avucunu Francine'e uzatarak yenisini istedi.

"Doktor," dedi Francine tepsiyi adamdan uzaklaştırmaya yeltenircesine. Ama cesareti pek uzun ömürlü olmadı.

"ŞU SİKTİĞİMİN İLAÇLARINI VER, FRANCINE!"

Kadın söyleneni yaptı.

Szands gözlerini Philip'inkilere dikti. Philip adamın gözlerinin içinde hiçbir tutunma noktası göremedi. Yer yoktu. Yol yoktu.

"Beni komik duruma düşürmek mi istiyorsun?"

Szands beşinci iğneyi de Philip'e sapladı.

Bu sırada Philip konuşabilecek hale gelmişti. Fakat hissettiği rahatlama çok büyüktü. Aklının eremeyeceği kadar güçlüydü.

Diğerlerine bakıp, "Yardım," dedi yarım yamalak.

Ama adamların gözlerindeki hayranlık, izlemeye geldikleri gösterinin nihayet başladığını söylüyordu.

Szands altıncı iğneyi de Philip'e sapladı.

"Daha."

Francine yanıt vermedi.

"*DAHA!*"

Kadın üniteden çıkmak için hareketlendi ama kapıda duraksadı. Szands bunu gördüğünde aklını iyiden iyiye kaçırdı.

"Sen benim *hemşiremsin. Ne dersem* onu yapacaksın. Ayrıca bunların hepsi senin yüzünden oluyor."

"Dr. Szands."

Philip tıpkı bir hayalet gibi tavana doğru süzülüyordu. Zihninde tavanı delip geçiyor, en sonunda hastaneden kurtuluyordu.

"Hastaya ilacı neden verilmedi, Francine?! *NE YAPTIN?!*"

"Dr. Szands... Dün gece başka bir hastayla ilgilenmek zorunda kaldım... Bu sorumluluğu da Ellen'a verdim."

Szands konuşmak için ağzını açtı ama durdu.

Kan ter içinde, gözlerince çılgınca bir bakışla Philip'e döndü.

"Ellen," dedi Szands.

Gülümsedi. Parmaklarını saçlarından geçirdi ve güldü.

"*Ellen*," diye tekrar etti.

"Lütfen," dedi Philip. "Ona zarar verme." Ama sesi boğazını yakıyordu.

Odadaki diğerleri mırıldanarak takdirlerini gösterdiler. Hasta konuşmuştu. Hasta başını onlardan yana çevirmişti. Hasta, doktorun bahsi geçen hemşireye zarar vermesine mani olmak istercesine iki kolunu birden uzatmıştı.

Rüzgârlıklı adam karyolaya yaklaştı.

Sonra Asyalı.

Sonra pencerenin yanındaki adam.

"Olağanüstü," dedi rüzgârlıklı adam. "*Olağanüstü*."

"Evet, öyle." Dr. Szands soluk soluğaydı. "Beni bağışlayın. Hiç aksaklık çıkmayacaktı. Tabii eğer..."

"Hayır," dedi rüzgârlıklı adam açtığı avucunu öne doğru uzatarak. "Gerçekten. Bu *olağanüstü*."

Philip kelimeyi sanki bir döngünün içindeymiş gibi duyuyordu. Bir makara misali, makaraya sarılı bir bant misali dönüp duran, şimdi geçmişte kalana ve geçmiş de şimdi olana dek tekerrür eden zaman gibi. Sanki makaraya sarılı olduğu için dönmek zorundaymış gibi. Sanki dönerek yeryüzünü, toprağı, toprağın altındaki ölüleri sarsıyor, onları

gün yüzüne çıkarıyor, onları çağırıyor, onlara sesleniyor ve *Bir zamanlar vardınız, şimdi yeniden varsınız* diyormuş gibi.

Her şey dönüp dururken Philip tarifi imkânsız bir rahatlamaya, onu durduracak hiçbir nesnenin görünmediği bir karanlığa teslim oldu.

Greer hayaletlerden bahsediyordu. Eski hayaletlerden, daha yeni hayaletlerden ve hayalet olacaklardan. Philip adamın kendi birliklerini son kategoriye dâhil ettiğini anladı: geleceğin hayaletleri; bundan yüz yıl sonra, bir asır sonra çölde, kumulların tepesinde bulunacak adamlar; Larry Walker'ın kumların içinde kuruyup kalmış cesedi; modern adamın tehdit edercesine salladığı silahındansa ışık kaynağıyla ilgilenen, elinde antika bir silahla kumuldan inen Philip Tonka. Greer konuşurken *(İç Savaş, Amerikan Kurtuluş Savaşı, bu tesadüf olamaz dostum, burada olmamızın asıl nedeni bu; bunun SES ile bir ilgisi olmalı)* Philip huzursuzca evini, yüz bin doların yeterli olmadığını ve asla da olmayacağını düşünüyordu.

Evini, Harikalar Diyarı'nı, Danes'i, Yol'u...

"Tayflar," dedi Greer. Bu kelimeyi saplantı haline getirmişti. "Tekerrür eden hayalet görüntüler. Döngüdeki geçmiş. Ama asıl mesele şu ki normalde tayflar şimdiki zamanla etkileşime girmez; esasında yerinde sayan, kendini tekrar edip duran enerjilerdir. Bu da döngüyü oluşturur. Ama Philip'in gördüğü adam el fenerine uzanmış. Bunu unutmamak gerek. Tabii bir de cesedi," dedi Greer ve başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. İç Savaş dönemine ait çizmelerden giyen ceset güneşten korunması için sarılıp

sarmalanmış vaziyette kumulun eteklerinde kıpırdamadan yatıyordu. "Başka bir tayf."

"Yankılar gibi," dedi Larry kafasına doladığı gömleği bağlarken.

"*Evet*," dedi Greer, nihayet birinin ses ile ruh arasındaki bağlantıyı kurduğunu görünce rahatlayarak.

Philip gökyüzüne baktı. Uçağın geri dönüşünü gözünde canlandıramıyordu. Bunun olacağını hayal edemiyordu.

Çantası kumun üstünde titremeye başladı.

"Hey," dedi. "Çocuklar..."

İlk düşüncesi şu oldu: *Tanklar. Çölü aşan tanklar.*

Ama bu düşünce daha zihnine kök salamadan ses duyuldu.

Bu defa makaraları sarsacak, askerlerin botlarını titretecek kadar büyük bir kudrete sahip fevkalade bir güç, bir ışık huzmesi suretinde gelmişti. İşitseldi, evet; ama ilk defa sese, hızla görünüp kaybolan bir ışığın da eşlik ettiğine tanık olmuşlardı; başlarının üstünden geçip uzaktaki kumulların arasında gözden kaybolan üç metre genişliğinde bir dalgalanma.

Geldiği kadar hızla çekip gitmişti.

Onları hasta edecek kadar uzun sürmemişti. İncelemelerine fırsat tanıyacak kadar da.

"Tanrım," dedi Duane. "Bizi öldürecek, öyle değil mi?"

Ama Philip'in aklı başka yerdeydi.

Az öncekinden çok daha güçlü ikinci bir dalga gelir korkusuyla tıpkı diğerleri gibi gözlerini gökyüzünden ayırmadan toparlanmaya çalışırken sürünerek kendini Greer'ın yanına attı.

"Bir ses dalgası tayfları uyandırabilir mi? Onları hayata... geri döndürebilir mi?"

Greer, Philip'i başından savmak istercesine ciddiyetsizce gülümsedi ama sonra yüzündeki gülümseme soldu.

"Ne demek istiyorsun, Tonka?"

"Bir frekans... örüntüyü, döngüyü kıracak, tekerrür eden hayalet görüntüleri sarsacak kadar güçlü bir frekans. Onları yaratan hayaletleri özgür bırakacak kadar."

Greer bir süreliğine sessiz kaldı.

"Eğer bu mümkünse neden hayalet görüntülerle yetinsin ki?"

"Asıl şimdi sen ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir ses bu tür örüntüleri kırma becerisine sahipse... neden daha büyüklerini kırmıyor?"

Philip başka bir soru daha sormaya yeltendi ama Greer sorusunun cevabını kendiliğinden veriyordu.

"Tarih gibi. Tarihin tekerrür edip durması gibi. Eğer bir sesin gerçek hayaletleri özgür bırakabileceğine inanacak kadar aklımızı kaçırdıysak, Er Tonka, neden mecazi olanları da serbest bırakabileceğine inanmıyoruz?"

Lovejoy kumulun oradan seslendi.

"Biraz daha açık bir dille anlat, Greer," dedi Philip.

"Hayaletlerin kendi döngülerinden çıkabileceğine inanmakla ilgili hiçbir sorunumuz yoksa neden insanlar da çıkamasın? Bu ses neden savaşlara son vermesin? Anlıyor musun? Her şeye rağmen o bir silah değil, Tonka. Tam... tersi."

Harekete geçme vakti gelmişti. Kumdaki toynak izlerini takip etme vakti gelip çatmıştı.

Silahsızlardı. Korkuyorlardı.

Devam etmeye kararlıydılar.

"Bu ipin ucunu kaçırma," dedi Greer, Philip'e.

"Buna inanıyor musun?"

"Kafamın içinde dönüp duran onlarca bilimsel teoriye rağmen birinin bile bunun kadar *gerçekçi* gelmediğini itiraf etmeliyim. Ama yine de... toynak izleri... keçi..."

Philip çantasını yerden aldı, doğruldu ve kendi kendine sordu. *Bir silahın zıttı nedir?*

Kumun üzerinde öylece yatan işe yaramaz vaziyetteki silahına baktı. Yine de yanına aldı.

Artık çölün derinliklerine dalma zamanıydı.

Ayakta duruyor.

Ellen ofise yaklaşırken bu iki kelimeyi tekrar edip durdu. Dr. Szands'in orada olduğunu biliyordu. Philip'i ünitesinde ayakta durur vaziyette *(ayakta duruyor!)* bulmasından birkaç dakika önce Szands'i görmüştü. Yalnızca on gündür rehabilitasyonda olmasına rağmen bu manzara tüm tereddütleri ortadan kaldırıyordu.

Ellen bir hemşireydi. İşi hastalarla ilgilenmekti.

Ve *bu (AYAKTA DURUYOR!)* iyileşme değildi.

Ofisin kapısına vardığında duraksadı. Tam olarak ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini düşündü.

Burası bir askeri hastaneydi. Hükümetin ta kendisiydi. Dairy Dame'in dışındaki sıçanlardan şikâyet ettiği zamana benzemezdi.

Hastanın iyiliğini göz ardı etmediğinizden emin misiniz, doktor? Bir hemşire olarak böyle bir şeyin parçası olamam... böyle bir şeyin...

Ama nasıl bir şeyin?

Ellen İlaç Ünitesi'ndeki maddeleri, A-9-A'yı gördüğünü itiraf etmek, Philip için çizdiği keçi resmini alan bardaki adamdan bahsetmek zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes aldı ve ofise girdi.

Szands kollarını kavuşturmuş vaziyette odanın ortasında dikiliyordu.

Onu bekliyordu.

"Philip Tonka'ya ilacını vermeyi reddettiniz mi?"

Ellen bunu beklemiyordu. Ama beklemeliydi, öyle değil mi? Philip ilaçlarını almazsa ne olacağım sanıyordu?

"Evet."

"Güzel. Dürüstsünüz. Neden?"

Bu daha kötüydü. *Neden.* Çünkü *neden* sorusuna yalnızca, *Artık size güvenmiyorum,* diyerek yanıt verebilirdi.

"Fazla hızlı iyileşiyor."

Szands güldü ve Ellen adamın kahkahasının içindeki kıkırtıları işitti.

"Böyle bir şey olabilir mi, Bayan Jones? Ayrıca buna karar vermek size mi kalmış?"

Masanın üzerinde, adamın parmaklarının çabucak ulaşabileceği kadar yakında bir bıçak duruyordu.

"Kovuldum mu, doktor?"

"Evet."

"Pekâlâ."

"Söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu?" diye sordu Szands.

"Hayır, doktor."

Szands kollarını iki yanına bıraktı. Mavili sarılı Hawaii gömleği Ellen'm gözüne hiç şimdiki kadar yakışıksız görünmemişti.

"Çoğu insan çalıştığı yerden kovulduğunda biraz olsun sinirlenir, Bayan Jones."

"Hastaya vermem söylenen ilacı vermedim. Anlıyorum."

Adamın gözlerindeki kindar ifade... Ellen böylesine hiddetli, böylesine vahşi bir bakışa en son Jean'in okumaktan pek keyif aldığı çizgi romanlarda rastlamıştı.

"Eşyalarımı toplayayım," dedi Ellen. "Üniformamı teslim edeyim."

"Gözümüz üzerinizde olacak, Bayan Jones."

"Ne dediniz?"

Szands masum taklidi yapmadı.

"Bu bir ulusal güvenlik meselesi. Bir aşk hikâyesi değil."

Ellen kızardı. Eğer yapabilseydi kalbinde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ederdi.

Ofisten çıktı ve hemşire istasyonuna giden koridora girdi. Dönüş yolunda, hastaneden çıkarken 1. Ünite'ye baktı.

Philip'in bacakları karyolanın üzerindeydi. Mekik çekiyordu.

Ellen yürüyüp gitti.

Ön kapıdan çıktı.

Esrarengiz bir biçimde bunun son olmadığını biliyordu. Bu olay, bu gün şu anda tahmin bile edemeyeceği şekillerde uzayıp gidecekti. Ama arabasına binip, anahtarı çevirip, camını açana dek bunun ne denli korkunç bir şey olduğunun farkına varmadı.

Philip için.

Ellen, Macy Mercy'deki tek arkadaşıydı. Şimdi onu kim gözetecekti? Söylenmesi gerekeni kim söyleyecekti?

Ellen geri geri gitti, vitesi değiştirdi ve park yerinden çıktı. Iowa'nın göz alabildiğince uzanan mısır tarlaları özgürlük gibi görünüyorlardı. Gelecek gibi.

Git. Tek bir adam. Tek bir hayat. Git.

Ama dikiz aynasında Macy Mercy'yi gördü, ilk defa gerçekten neye benzediğini gördü: yalnızca tek bir girişi ve tek bir çıkışı olan soğuk, tuğla bir dikdörtgen.

Philip.

Arabasını sürerken radyoyu açtı ama sonra kapatmak zorunda kaldı.

Bu konuda ne yapabilirdi?.Ne yapılabilirdi?

Düşündü. Arabasını sürmeye devam etti. Asla gerçekten terk edemeyeceği bir yerden ayrılmanın verdiği sahte rahatlama hissini; kat ettiği her metrede, ardında bıraktığı her kilometrede biraz daha güvende olduğu hissini tadıyordu.

Onu bağlayan bir şey vardı. Onu zincirleyen bir şey.

"Philip," dedi. "Senin için döneceğim."

Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ve dediğini nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Greer brandaya sigara misali sarılmış cesedi peşi sıra sürüklüyordu. Lovejoy kumdaki izlere işaret etti.

Belli belirsizlerdi.

Ama oradaydılar.

Kimse Philip'in gördüğü "hayaletten" bahsetmiyordu çünkü kimse kendini güvende hissetmiyordu. Ross kayıptı, evet, fakat iki imkânsız askerin ortaya çıkışı eşit ölçüde korkutucuydu. Sanki toynak izlerinin oluşturduğu patikayı doldurmaya başlamışlar ya da izler birliği kasten bu çılgın oyunun içine çekmiş gibi.

Hayaletli bir ev, diye düşündü Philip. *Veyahut Mackinac Adası'ndaki korku evi gibi. Tek farkımız, açık havada olmamız.*

Stein'ın fotoğraf makinesinin sesi bile daha güvensiz çıkıyordu. Sanki çektiği fotoğrafların başkaları tarafından görülme ihtimali anbean azalıyormuş gibi.

Geçen her dakika, diğer Danes elemanları kendilerini Ross'a karşı daha sorumlu hissediyorlardı. Ve Greer'ın sürüklediği Picasso tablolarından fırlamış ceset, arkadaşları için hiç de iyiye alamet değildi.

Duane son üç kilometredir tek kelime etmemişti. Ve konuştuğunda da yaşadıkları deneyimin önceden planlanmış bir sonu olduğunu kendine hatırlatmak istercesine "uçak" kelimesini ağzında gevelemişti.

Greer korkusuyla konuşarak baş ediyordu.

"Hiç 117. Mezarlık diye bir şey duydunuz mu?"

Terini emmesi için alnına yeşil bir gömlek bağlamıştı. Kimse yanıt vermedi; duymuş olsalar da olmasalar da Greer'ın anlatmaya devam edeceğini biliyorlardı.

Sıcak acımasızdı. *Zalim sıcak,* demişti Larry.

Greer, "Aynı bölgede üç mezarlık buldular," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Sudan'ın kuzey sınırının yakınlarında. Kuzeyimizde. Ama yakın. Evimizden çok daha yakın."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Larry.

"Çünkü okuyorum, Larry. Dergileri okuyorum. Bu gibi şeylere önem veririm. Sanki nehir kıyısındaki sazlıklar başlıca gömüt alanlarıymış gibi mezarlıklardan ilk ikisi Nil Nehri'nin bir yakasında, üçüncüsü diğer yakasında bulundu." Greer kemiklerden, kandan, toprağı kazıp ceset çıkarmaktan hoşlanır gibi konuşuyordu. "*Tarih öncesi savaş.* Böyle diyorlar. Elli dokuz beden buldular. Çoğu on dokuz yaşlarında. Aralarında epeyce kadın ve çocuk da var."

"Kulağa tüm diğer mezarlıklar gibi geliyor," dedi Larry.

Greer kafasını hayır anlamında salladı.

"Ok başları, mızraklar. *Her biri* aynı şekilde yaralanmış. Kazıp çıkardıkları cesetlerin her biri. Hâlâ Detroit'teki mahalle mezarlığına benzediğini düşünüyor musun, Larry?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Philip. Duane bir şeyler mırıldandı. Philip arkadaşının teçhizatını yere fırlatıp Greer'ı boğazladığını gözünde canlandırabiliyordu. Fakat Duane büyük olasılıkla kızgınlık eşiğini çoktan geçmişti. Korku bu açıdan benzersizdi.

Greer beline doladığı halatı çekiştirdi; branda arkasından sürükleniyor, devamlı bir sürtünme sesi çıkarıyordu.

"Bu cesetler neredeyse on dört *bin* yaşında, Tonka. On

dört bin! Şimdiye dek birbirimizle uzlaşmayı öğrenememiş olmamız sence de tuhaf değil mi?"

Bir yumruk misali yankılanıp kıkır kıkır çöle yayılan tek hecelik bir kahkaha patlattı.

Kulağa yavaşlatılmış bant kaydı gibi geliyordu.

Philip, Greer'la yaptığı son konuşmayı düşündü. Sesin tarihin örüntüsünü kırabileceğini. Tekerrür eden hayalet görüntüleri hayata döndürebileceğini. Bu açıdan Namib Çölü mükemmel bir ev sahibiydi. Dünyanın en eski çölü. Bilinen en eski insanlar. İlk mezarlık. İlk savaş.

Savaşma ya da savaşmama? Ses ikisine de kadir miydi? Eski savaşların, tüm savaşların askerlerini hayata döndürüp silahlarını işe yaramaz hale getirerek onları birer birer ifşa mı ediyordu?

Neden? Nasıl? Ve Ross kayıp olduğu sürece bunların bir önemi var mıydı?

"Lovejoy," dedi Duane.

Lovejoy ileride kuma çömelmişti.

Duane var gücüyle Lovejoy'a doğru koşmaya başlayınca Philip anladı. Davulcusu, onun Ross'un izini bulduğuna inanmıştı.

Derken hepsi koşmaya başladı. Larry, Ross'un adını haykırdı. Sanki eski generalin ayaklarının dibindeki küçük, koyu renkli nesne arkadaşları olabilecekmiş gibi.

Stein Polaroid'ini hazır edip de onlara yetişene dek diğerleri onu çoktan görmüştü.

Ama onu yerden alıp gözüne götürme dürtüsüne karşı gelemeyen Greer oldu.

"Tanrım," dedi hayret içindeki biri gibi.

Bu Philip'in kolu uzunluğunda, metal bir boruydu.

Greer arkasındaki cesede bağlı halatı çözmedi ama halat

etine oturuyor, belini kesiyordu. Başına bağladığı gömlekten damlayan terleri de silmedi. Ama gözlüklerini silerek temizledi.

"Bu bir el havanı," dedi Greer metal çubuğu on parmağıyla birden tutarak. Bunu söyleme şekline bakılırsa grubun geri kalanının, yaptıkları keşfin öneminin bilincinde olmalarını bekliyordu. Fakat bunu anlayan biri varsa o da yalnızca Lovejoy'du. "Bu bilinen ilk ateşli silah, beyler. Asya kökenli. Kelimenin tam anlamıyla elle tutulan bir havan. Barutu bu ucundan ve şarapnelleri buradan koyuyorsunuz ve ateşlediğinizde..." Dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Stein deklanşöre bastı.

"Bu kesinlikle imkânsız," dedi Greer.

"Bir antika," dedi Larry.

Greer hararetli bir şekilde başını iki yana salladı.

"Yeni gibi. Sanki daha dün yapılmış. Belki de *bugün*." Ellerini ovuşturdu. "Kesinlikle imkânsız!"

"Kaç yıllık?" diye sordu Stein.

Greer güldü.

"On üçüncü yüzyıl kulağınıza nasıl geliyor, Er Stein? Mevzu üzerinde tek bir çizik bile olmaması değil. O halde bile yılın antropolojik keşfi olurdu. Ama hayır... asıl önemli olan... biraz olsun... *eskimemiş* olması."

"Sende kalsın," dedi Lovejoy. Ama söylemesine gerek yoktu. Greer çoktan sırt çantasını açmış, onu sarmak için gerekli kumaş parçalarını çıkarıyordu.

Philip, Greer'ın arkasındaki brandaya baktı ve tarihçinin, "tasdiklenmiş İç Savaş çizmeleri–bizzat benim tarafımdan," dediği sırada yaşadığı heyecanı hatırladı. Sonra da el havanına baktı.

Nihayet bir sonuca vardı. Grubu içine sinen bir kayıt yaptığında olduğu kadar emindi kendinden:

Bu ses bir silah değil. Tam tersi.

Ama bir silahın tam tersi neydi?

Lovejoy çoktan yola koyulmuştu. Sarı saçları, onlara işkence etmekten memnuniyet duyuyormuşa benzeyen güneşin altında şeffaf görünüyordu.

Philip çantasını kuma koydu ve tişörtünü çıkardı. Onunla yüzünü kuruladıktan sonra kafasına bağladı. Matarasından su içti. Başını kaldırıp tekrar baktığında Lovejoy bir kumulun eteklerinde gözden kayboluyordu. Asansörle aşağı iniyor gibiydi.

Belki de merdivenleri seçmişti.

Ellen oturma odasındaki kanepeye oturmuş, Philip için yaptığı resimlere bakıyordu. Bir araya geldiklerinde bir çocuğun bilimkurgu yüklü rüyasına benziyorlardı. Odundan yontulmuş mızraklardan nükleer bombalara silahların gelişimi. Bağımsızlık Savaşı üniformalı adam. El havam.

Çölde kara bir delik.

Ellen, Macy Mercy'den ayrıldığından beri kafası rahat tek bir dakika geçirmemişti. Dairesinin içinden ve dışarıdan gelen sesler duyuyordu. Yalnız yaşıyordu; yalnız yaşamaya alışkındı; binanın gıcırtılarına ve iniltilerine, komşunun çöpü karıştıran köpeğine, geçen arabaların tekleyen motorlarına alışkındı. Ama kovulduğundan beri, yani iki gündür yeni sesler duyuyordu.

Ayak sesleri? Dışarıda? Oturma odasının penceresinin camından gelen gıcırtı? Sanki yabancının teki burnunu cama dayamış gibi?

Ellen bir kumulun üzerindeki Bağımsızlık Savaşı askerinin resmini lambanın ışığına yaklaştırdı. Kâğıtları karıştırdı. Ona göre en rahatsız edicisi kara delikti. Karanlığı asla Philip'e yeterli gelmemişti. Kara kalemle on kez üzerinden geçmiş olmasına rağmen.

Ellen saçlarını kulağının arkasına itti, resimleri kanepeye bıraktı ve ayağa kalktı. Arkadaki yatak odasına giden halı

kaplı koridora girdi. Üçte birini doldurduğu valizi, ağzı açık vaziyette yatağın üstünde duruyordu.

Odayı boylu boyunca geçip komodinin yanında durdu, telefonu eline aldı ve Kaliforniya'daki arkadaşı Patricia'yı aradı.

"Alo?"

"Patty, benim. Ellen."

"Ha... selam. Orada saat kaç, Ellen?"

"Gecenin üçü."

"Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var, Patty. Iowa'dan ayrılıyorum."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Tereddüt. Sessizlik. Şayet Patty evini ona açsaydı, gecenin üçünde hayatını geride bırakmak normal bir şeymiş gibi davranabilseydi Ellen sakinleşebilir, en doğru şeyi yaptığına dair kendini ikna edebilirdi. Ama Patty'nin bunları yapacağı yoktu.

"Ellen. Sorun ne? Bir şeylerin yolunda gitmediği ortada."

Patricia'nın çocukları vardı. Ellen şu anda arkadaşının onları düşündüğünü biliyordu.

"*Yolunda gitmeyen* bir şey yok aslında," dedi Ellen. "Sadece buradan... ayrılmam gerek."

Patricia tereddüt etti. Ellen hattaki statiği dinledi. Böcek sesine benziyordu.

"Üzgünüm, Ellen, ama senin de bildiğin gibi... evde pek fazla *odamız* yok. Ama eğer Kaliforniya'da olacaksan–"

Ellen telefonu kapattı.

Yatak odasına açılan koridorda birini duymuştu.

Telefondan uzaklaştı, halıyı aştı. Telefon çalmıyordu. Tabii ki çalmayacaktı. Telefonu kapatması muhtemelen

Patricia'yı mutlu etmişti; Patricia geri aramayacaktı. Ellen yatak odasının kapısına uzandı ve kapıyı iterek biraz araladı.

Yalnızca karanlık vardı.

Işığı kapatmış mıydı? Hatırlamıyordu.

Yatak odasının ışığını söndürdü.

Artık her yer karanlıktı.

Dinledi. Sessizdi. Dinledi. Kıpırdamadı. Kara deliğin yeterince karanlık olmadığını, üzerinden bir kere daha geçmesi gerektiğini söyleyen Philip'i düşündü.

Siyahtan daha karanlığını bulamazsın! Ellen gülmüştü.

Şimdi değil. Şimdi gülmeyecekti.

Evet, bulabilirsin, demişti Philip. *Yalnızca ait olmadığı bir yerde görmen gerek.*

Ellen gözlerini dairesinin karanlığına dikti. Hiçbir uyarı olmaksızın düşüyormuş gibi hissetti; başı dönüyordu, korkuyordu. Sanki Philip'in çizmesini istediği kara deliğe düşmüştü ve deliğin içinde tutunabileceği hiçbir yer yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi Ellen.

Beklediği son şey, aklına daha kötüsünü getiremediği için beklediği son şey oldu.

Biri ona yanıt verdi.

"Merhaba, Ellen."

Ses tanıdıktı ama Ellen yine de çığlık attı. Bir anlığına sesinin ona karanlıkta tutunabileceği somut, sert bir yüzey verebileceğine inandı.

Ama öyle olmadı. Ve o ses tekrar duyulana dek Ellen Iowa'dan ayrılamayacağını çoktan anlamıştı.

Güneş tepeyi çoktan aşmıştı ama Philip bunun iyi mi kötü mü olduğunu kestiremiyordu. Evini, evine geri dönmeyi, çölde on gün daha hayatta kalmayı düşünüyordu. İki hafta sonra aynı saatte uçağın onları bıraktığı yerde olacağını söyleyen Mull'u düşünüyordu. Ve birliğin makaraları peşi sıra sürükleyerek çölün derinliklerine doğru attığı her adımda Philip iyiden iyiye endişeye kapılıyor, korkuyordu.

Kıyıdan çok mu uzaklaşıyorlardı? Geri dönmeleri için on gün yetecek miydi?

Bir günden daha kısa süredir yürüyoruz, dedi kendi kendine. *Topla kendini.*

Ama nasıl? Çölde pek çok akla hayale sıymayan görüntü vardı... pek çok korku.

Bir nükleer reaktör. Zehirli bir kıyamet. Ölü bedenler, hastalıklar ve hayaletler. Kumun içindeki akıl almaz buluntular; başka çağlardan, bambaşka savaşlardan gelen insanlar hakkında akıllara ziyan fikirler; doğru ses, doğru frekans ölü bedenlerini sarsarak hayata döndürene dek zamanın içinde donakalmış askerler, tayflar.

Bu sesi kim çıkarıyordu? Kim çağırıyordu onları?

Philip başını öne eğerek takip ettikleri toynak izlerine baktı.

"Geri döndü," dedi Duane ellerini kulaklarına vurarak.

Bu manzara Philip'e, Duane'in davul çaldığı, elleriyle ritim tuttuğu zamanları anımsattı.

Duane haklıydı. Ses geri dönmüştü.

Ama yine de... epey uzaktaydı. Geliyor, gidiyordu. Bütün gün olduğu gibi. Sanki sesin kaynağıyla aralarındaki mesafe hiç değişmemiş gibi. Keşfe hiç yaklaşmamışlar gibi.

Ama yine de...

Philip, Lovejoy'un az ilerisinde birbirini takip eden, sıra sıra dizilmiş kumullar gördü. Çöl, eski general bir çıkmaz sokağa değil de sokağın sonuna varmış gibi köşeyi dönüyordu. Beş kumul sayan Philip kumulların ona durmasını söyleyen, yükselen bir ele benzediğini düşündü.

Bir parlama oldu ve Philip, Stein'm fotoğraf çekmekte olduğunu gördü.

"Gölgeler," dedi Larry, Lovejoy ile Stein'ın ayaklarının dibindeki siyahlığa işaret ederek. "Karartılar."

"Branda?" diye sordu Greer.

Ama Philip onları hayal meyal duyuyordu. Farkında olmadan adımlarını, toynak izlerini bırakan adımlara uydurmuştu. Botları onu aynı sona taşıyorlardı.

"Su," dedi Philip oraya vardığında.

Stein bir fotoğraf daha çekti ve flaşın ışığı koyu renkli yüzeyden yansıdı.

"O da ne, Tonka?"

Derin ve mavi su birikintisini çepeçevre saran bitki örtüsü Philip'in tattığı ilk serin çöl rüzgârıyla salınırken su öylesine canlı görünüyordu ki hem bedensel hem de duygusal pek çok susuzluğu giderebilirdi.

Philip'in arkasında dikilmekte olan Larry, Greer, Duane ve Stein madenlerden bahsediyorlardı. Uzaydaki kara delikleri aratmayan çöldeki deliklerden söz ediyorlardı.

Ama Philip ona doğru yüzen şekle odaklanmıştı.

Kıvırcık saçlar, Grand Sokağı'ndaki Ronnie'nin Yeri'nde çalışan yaşlı garsonunki gibi solgun bir ten. Suyun yüzeyinde Philip'e doğru süzülmesini sağlayan çevik parmaklar. Çok iyi gitar çalan parmaklar.

"Selam, Philip."

Philip parmağını kaldırıp işaret etti çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Ross?"

Larry arkasından bir şey söyledi. Philip'e bir soru sordu. Dikkatli olmasını öğütledi.

"Hadi sen de atla," dedi Ross. "Su harika."

Kumullar kısmen güneşin önünü kestiğinden Ross kısmen gölgeler içindeydi. Yüzeyin altındaki kolları ve bacakları görünmez akıntılarla çarpılıyor, hafif hafif dalgalanıyordu.

"ROSS!"

Philip'in yaşadığı rahatlama duygusunun eşi benzeri yoktu. Ruth Robinson'a oğlunun başına gelenleri açıklamak zorunda kalacağı âna dair aklında canlanan tüm o korkunç sahneler, tüm o hüzün, öfke, utanç silinip gitmişti.

Arkadaşına doğru bir adım attı.

Çantasıyla teçhizatının canı cehennemeydi. Ross güvendeydi.

Ve yüzüyordu.

"Atla, dostum. Pişman olmayacaksın."

Philip gülümseyerek atladı. Duane arkasından seslenirken ve Duane'in sesi yitip giderken hâlâ havadaydı.

Fakat Duane'in sesi gökyüzünden, yükseklerden geliyor gibi olunca Philip yüzeyi delip geçtiği sırada ne su sesi çıktığını ne de suyu hissettiğini fark etti.

En son, *Elmas madenleri*, dediğini duymuştu Greer'ın. *Bazıları kilometrece derine iner.*

Ve dünya karardı, öylesine karardı ki *serap* ve *hayal* kelimeleri Philip'in zihninden ateşlenen havan topları misali uçuşa geçti. Yükselen çığlıkları boşlukta yankılandı ve yankı öylesine uzun sürdü ki Philip çölün içinde bir deliğe, sanrılar kadar karanlık bir deliğe düşerken ne dibin neresi olduğunu kestirebildi ne de ne zaman yere çarpacağını.

Delores ve Ellen bir restoranın köşesinde, turuncu renkli formika bir masanın iki yanında karşılıklı oturuyorlardı. Masa pencereye bakıyordu ve camdan süzülen erkenci güneş ışıkları günlük spesiyalleri oluşturan harflerle bezeli masanın yüzeyine gölge oyunları düşürüyordu. Gece boyunca açık olan restoranın salonuna dönük oturan Ellen neredeyse her cümle arasında etrafı kolaçan ediyordu. Bitişikteki duvar boyunca dizilmiş bir avuç dolusu masaya dönük oturan Delores ise daha sakindi ama yine de etrafına bakınıyordu.

Şimdilik yalnızlardı. Ya da Delores'in dediği gibi Mercy'nin merhametli kollarından uzaktaydılar.

"Biraz sonra işte olmak zorundasın," dedi Ellen.

Delores başıyla onayladı. Gözlerinin altındaki torbalar gözlerinin içindeki parıltıyla bağdaşmıyordu. Ellen'ın evine kendi isteğiyle gelmişti. Ve hastaneden bahsetmenin verdiği rahatlık inanılmazdı. Oysa Delores hastane işine burnunu sokmayan biriydi. Ellen bunu biliyordu ve onu sırlarını açığa vururken izlemek, yalan söylediğini itiraf eden bir çocuğu izlemeye benziyordu.

"Zamanında orada olurum," dedi Delores. Saatine bakmadı. "Bunun bir kereye mahsus olduğunu anlaman gerek. Bir daha bu işe karışmayacağım."

"Onu öldürecekler mi?" diye sordu Ellen.

"Öldürebilirler," dedi Delores başım önüne eğerek. İstese de istemese de, işin içinde parmağı olsa da olmasa da bunun bir parçası olduğunu kabul ediyordu. Hastalarından birini öldürebilecek bir hastanenin.

"İyileşmesini aceleye getiriyorlar," dedi Ellen. "Bunu fark etmek için hemşire olmaya gerek yok."

Delores, Ellen'a Szands'in yaptığı altı iğneden bahsetti.

Ellen'm kan beynine sıçradı. Kendini arabasına atlayıp hastaneye giderken, ardından da adamı öldürürken gözünün önüne getirebiliyordu.

"Ne yapıyorlar, Delores?"

"Yani, senin dediğini; iyileşmesini aceleye getiriyorlar."

"Neden?"

Delores kavuşturduğu ellerini sıktı. Bunu açıklamak onun için çok zordu.

"Afrika'da başına neler geldiğini biliyor musun, Ellen?"

"Senin bildiğin kadarını."

"Öyle mi?"

"Afrika'da ona ne oldu, Delores?"

"Philip bir göreve gönderildi. Amaçları–"

"O kadarını biliyorum."

"Pekâlâ o halde. Onu buldular."

Ellen sandalyesinde geriye yaslandı ve resimleri düşündü.

"Yani?"

"Yani Philip onun yerini biliyor olmalı."

İkisi de dönüp park yerine yanaşan kamyona baktılar. Kamyondan kimin ineceğini görmeyi beklediler. İşçi tulumu içinde yaşlıca, tıknaz bir adam sürücü tarafından indi, restoranın tabelasına baktı ve park yerini boylu boyunca kat etti.

"Onun bir silah olduğunu düşünüyorlar, Ellen. Nükleer bombadan bile daha kötüsü olduğunu."

Ellen, Philip'in komada olduğu altı ayı düşündü. Morlukları. Kemikleri. Bir daha nasıl da eskisi gibi görünemeyeceğini.

"Nükleer bombadan daha kötü ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama bir zamanlar insanların tabancalar için de aynı şeyi söylediklerinden eminim."

Bir duraksama. Tek bir kalp atışı.

"Yaralanmasına neden olan o muydu? Bulduğu şey mi?"

"Öyle olmalı."

"Hükümet görevlilerine ne anlattı?"

"Bir şeyler sakladığını, yalnızca yeteri kadarını söylemek konusunda pek becerikli olduğunu düşünüyorlar."

"Ne saklıyor olabilir?"

"Yerini hatırlamadığını söylüyor."

"Silahın mı?"

"Evet. Ne işe yaradığını da bilmediğini söylüyor."

Ellen duyduklarını değerlendirdi.

"O halde onu bulduğunu nereden biliyorlar?"

"Yaralanma şeklinden ötürü. Ordu benzer hasara yol açabilecek başka bir silah konusunda malumat sahibi değil."

Kasanın başında, takım elbiseli bir adam fincandaki kahvesini yudumladı.

"Bunları bana neden anlatıyorsun, Delores?"

Delores restoranda bir tabak kırılsa onunla birlikte parçalarına ayrılacakmış gibi duruyordu.

"Ona yardım edemeyecek kadar korkuyorum, Ellen. Ama sen korkmuyorsun. Sen benden daha güçlüsün."

Ne kadar da acınası görünüyor, diye düşündü Ellen. *Ne kadar korkak.*

"Peki sen ne yapacaksın? Ona o ilaçları, o maddeleri vermeye devam mı edeceksin? Hiçbir şey olmamış gibi yapmaya devam mı edeceksin?"

"Evet. Yapacağım şey tam olarak bu."

"Nasıl böyle davranabilirsin?"

"Ben senin *gibi* değilim, Ellen! Ayrıca orada ne bulduklarını kim bilir? Senin... peşine düşmesini ister miydin?"

"Ne?"

Delores ağlıyordu. Ama Ellen yumuşayacak değildi.

"Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?" Neredeyse bağırıyordu. "Ben artık dışarıdayım!"

Delores omzunun üstünden bakarak Ellen'a sesini alçaltması gerektiğini ima etti.

"Onları durdurabilirsin."

"Ne? Nasıl? İlaçların ne işe yaradığını bile bilmiyorum!"

Bu sefer şaşırma sırası Delores'teydi.

"Ellen," dedi. "Rehabilitasyonunu *neden* aceleye getirdiklerini kesinlikle biliyorsundur, öyle değil mi?"

Ellen boş boş baktı.

"Hayır, Delores. Anlat hadi."

"Gayet ortada olduğunu düşünmüştüm." Delores gitmeye hazırlanarak çantasını sapından tuttu. "Onu hazırlıyorlar, Ellen."

"Neye hazırlıyorlar?"

"Geri göndermeye, Ellen. Onu Afrika'ya geri gönderecekler."

Ellen zamanın içinde korkutucu derecede makul bir anlığına masanın öteki tarafına uzanıp Delores'i boğarak öldürmeyi hayal etti. Çünkü Delores bunları en başından beri biliyordu. Çünkü Delores uzun zaman önce her şeye son verebilirdi. Ve şimdi bu iş Ellen'a kalmıştı.

Gözünün önündeki sahne silinip de Ellen içinde bulunduğu durumun yavan gerçekliğiyle yüzleşince bir soru daha sordu.

"A-9-A ne anlama geliyor, Delores?"

Sesi tabutun içindeki bir ceset kadar cansızdı.

Delores sertçe yutkundu.

"Şimdiye dek keşfettikleri, sesten daha güçlü olan tek şey bu."

"Ne?"

"Ona *karşı koyuyor*."

"Nereden biliyorsun? Philip üzerinde test ettiklerini mi gördün?"

Delores, Ellen'ın bakışlarına karşılık bile veremiyordu.

"Henüz yapmadılar," dedi. "Ama yapmak üzereler."

Philip ayak bileğini fena kırmıştı. Bu kadarını biliyordu. Birden fazla kemiği kırılmış, birçok şey de zedelenmiş olabilirdi.

Ayağa kalkamıyordu. Şimdilik. Acının şoku düşerken yaşadığı korku kadar büyüktü neredeyse. Philip toz toprağın içinde, karanlığın ortasında bileğini bir o eliyle bir bu eliyle tutuyor ve boştaki koluyla etrafını yoklayarak herhangi bir yere düşmüş olabilecek fenerini arıyordu.

Parmakları kanıyordu. Alnı ya da yüzünün sağ tarafı da kanıyor olabilirdi. O taraf her nedense alev alev yanıyordu.

Ama silahı da kaybolmuştu. Gerçi silah zaten işe yaramıyordu.

Burada hiç ışık yoktu. Ve hiç ses çıkarmadan da mekânın boyutlarını kestirmesi mümkün değildi.

İstese de yardım çığlığı atmadı. İstese de saklanacak bir yer aramadı.

Bunların yerine, en azından şimdilik, dinlemekle yetiniyordu.

Neredeydi?

Maden kelimesi artık anlamlı gelmeye başlamıştı. Namib'deki elmas madenleri. 1930'lu yıllarda terk edilenler. Yirmi yıldan uzun zaman önce. Ama zihninde titreşen başka kelimeler de vardı.

Mağara

Sığınak

Yuva

Ross'un yüzdüğünü, Ross'un ona göle atlamasını söylediğini hâlâ görebiliyordu.

Serap mıydı? Ama öylesine netti ki. Öylesine...

Ne kadar zamandır baygındı?

II. Dünya Savaşı'ndan bazı dehşet verici dedikodular hatırlıyordu. Akıl savaşları. Askerlerin savaş meydanında kurtadamlar görmesine yol açan gazlar, kana bulanmış ormanlık arazilerde aile bireylerine rastladıklarını fısıldayan askerler. Amerikalı savaş esirlerinin ellerini kesip yerlerine mayın bağladıktan sonra onları deliklere, karanlık dehlizlere, burası gibi yerlere indiren acımasız gardiyanlar.

Tırman bakalım, asker! Yeni ellerini kullan!

Bu da onun gibi bir şey miydi? O artık bir... tutsak mıydı?

Belki. Ama daha ziyade bir mezar gibi (soğuk) görünüyor, (rutubet) kokuyor, (boş) yankı yapıyordu.

Hiç 117. Mezarlık diye bir şey duydunuz mu?

Greer'ın dünyanın ilk savaşının fosillerine dair hikâyesi; 117. Mezarlık; buradan pek de uzakta bulunmamıştı.

Günün birinde burayı kazıp Philip'in kemiklerini de toprağın altındaki bu yerden mi çıkaracaklardı?

Greer'ın sözcükleri karanlıkta hatırlanması en kolay olanlardı.

Philip gözlerini yumdu. Kendi karanlığı merhametli ve yatıştırıcıydı. Bilinmeyenin geçit vermez siyahlığından daha iyiydi.

Bileğini sıkarak yokladı ve yerine oturtulması gerektiğini anladı. Zihninde kendi hayaletini, Bağımsızlık Savaşı'nın askerini görebiliyordu.

Gaz lambası.

Işık. Fener. VU ölçüm cihazları. Stein'ın fotoğraf makinesi.

Ah, tonla seçeneği vardı ama hiçbiri elinin altında değildi.

Philip nefesini tuttu. Dinledi.

Bekledi.

Dinledi.

Bekledi.

Olabildiğince ses çıkarmamaya çalışarak yana döndü ve dizlerinin üzerine kalktı.

Emekledi. Sağ botu ne zaman yere değse bacağının dizden aşağısı ona durması için yalvarıyordu. Kanlı parmakları önce toprağı, sonra da çakıl taşlarını karıştırdı. Bu küçük ve sivri taşlar, zeminde kasıtlı bir değişiklik yapıldığını gösteriyordu.

Philip el fenerini buldu.

Feneri yaktı.

Kim bilir kaç soluk süresince ne bileğindeki acıyı ne de çektiği ağrıları hissetti.

Huşu hissi eziciydi.

Bu his o denli uzun sürmüştü ki bu sırada ışığın gözler önüne serdiği kusursuz sayılabilecek kadar pürüzsüz ahşap duvara dek emeklemiş ve duvara tutunarak ayağa kalkmayı becermişti. Şimdi de orada öylece dikilip nefes kesici duvar resimlerine bakıyordu.

Kubbeli tavanı, dini birer simgeymiş gibi sergilenen yan durmuş yüzlerce beyaz keçi süslüyordu; bunlar çocuksu çizimlerdi; her birinin yegâne gözü aşağıdaki Philip'e odaklanmıştı.

Geniş alanda kâh topallayarak kâh ayağını peşi sıra sürükleyerek nereye giderse gitsin tepesindeki gözler onu izliyor gibiydi.

Kırmızı, lekeli arka plan boyadan ziyade kurumuş kana benziyordu. Philip başka hiçbir şeyin bu rengin kaynağını açıklamaya yetmeyeceğini düşündü.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Sesi infilaktı. Sesi bombardımandı.

Yankısı sağır ediciydi.

Nükleer.

Yine o gudubet kelime. *Nükleer* başkanların, dünyanın sözde liderlerinin bile arkasından fısıldanan bir sırdı.

Nükleer.

Sözcük Philip'in zihninde, sanki hecelerin kendisi bulaşıcıymış, zehirliymiş, mantar şeklindeki o korkunç bulutu yaratmaya muktedirmiş gibi pis kokulu, yeşil renkli bir sızıntı suretinde canlandı. Philip radyasyona maruz kalan kişilerde görülen belirtileri gösterip göstermediğini kontrol etmek için kanlı eliyle istemsizce karnına dokundu. Nükleerin neler yapabileceğini fotoğraflarda görmüştü. Danes üyelerinin hepsi görmüştü. Philip, Larry'yle birlikte viskilerini yudumlarken *Nükleer Silahların Açmazları* başlıklı, uyarılarla dolu askeri broşürü karıştırdıklarını anımsadı.

NÜKLEER

Onu en kötüyü düşünmeye iten düşünce zincirini takip etmek hiç de zor değildi. Sesinin yankısındaki kudret parmak ısırtıcıydı.

BURADAKİ BİR SİLAH MI, DEĞİL Mİ?!

"ÇOCUKLAR!"

Bağırdı çünkü buna mecburdu. Çünkü eğer diğerlerine seslenmezse yapıtaşlarını başkalaştırarak, kemiklerini zayıflatarak çoktan onu değiştirmeye başlamış olabilecek görünmez radyoaktif dalgalarla, olası nükleer güçle dolu bu dehlizde aklını kaçırabilirdi.

Kelime boşlukta yankılanırken, azalan enerji kanunla-

rını kanıtlamak istercesine ahşap duvarların arasında bilye misali daireler çizerken Philip sanatçı bakış açısıyla burayı takdir etmesi gerektiğini düşündü çünkü hiç şüphesiz burasının yapılış amacı besbelliydi.

Burası bir yankı odası.

Danes'in Harikalar Diyarı'nda kendilerine ait bir yankı odası vardı. Bu, küçük ahşap bir kutudan ibaretti; şarkıyı kutunun içinde tekrar çalar ve ahşabın doğal yankısıyla sil baştan kaydederlerdi. Ross'un "Burada Ol"daki ünlü gitar partisyonunda kullandıkları da aynı kutuydu.

Ama bu odadaki ses... Philip'in şimdiye dek duyduğu en temiz, en büyüleyici yankıydı.

Düşüşü sırasında çıkan sesin nasıl yankılandığını anımsadı. Döne döne düşmenin yarattığı yön duygusu kaybı, yere çarpmak üzere olan, havada asılı kalmış kör bir asker ve ağaç kadar büyük bir kemiğin çatırtısıyla taçlandırılmış darbe anı.

Eğer yere çarptığı anda çıkan pat sesi böylesine yankılandıysa sesin gerçek kaynağı ne... olabilirdi? O da buradan dışarı taşan sesten daha küçük, daha baş edilebilir, daha tanıdık olmalıydı.

Philip içine düştüğü bu delik her ne olursa olsun sesin kaynağının da buralarda bir yerlerde olduğundan emindi.

Bir giriş bulma umuduyla el fenerinin ışığını duvarlarda gezdirdi. Nereden düşmüştü? Çünkü tavan açık değildi, aksine duvar resimleriyle bezeliydi. Odanın iki yanında kemerli birer geçit keşfetti. İkisi de aynı ahşapla çerçevelenmişti. Derken Philip'in elindeki fenerin ışığı iki kemerin arasında kalan toprak zeminde, yani Philip'in hemen yanında Greer'ın çöl boyunca peşi sıra sürüklediği ceset tarafından bırakılmışa benzer bir izi aydınlattı.

Toynak izlerini de.

Philip'in düştüğü oda burası değildi. Buraya getirilmişti. Ama yine de düşüşünün kakofonisi, yankısı... ona burada başka odalar, başka dehlizler de olduğunu söylüyordu. Philip tüm bunların sesin ardındaki kudreti ve sese eşlik eden o kusursuz yankıyı pekiştirdiğine kanaat getirdi.

Dizlerinden birini toprağa koydu. Çığlıklar atan acısını biraz olsun dindirmek için bileğini kavradı.

Tekrar ayağa kalkmaya yeltendiği anda kulağına bir ses çalındı ve ilerideki kemerli geçidin altında bir hareketlilik görür gibi oldu.

El fenerini söndürdü.

Boşluk karanlığa gömüldü. Ama yine de tepedeki keçilerin gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu.

Nefesini tuttu. Bu sesi tanıyordu. Gittikçe yaklaşmakta olan sesi.

Toynaklar.

Aklına ilk gelen, Kırmızılı Şey oldu. Başka ne olabilirdi ki? Hafif hafif dalgalanan bir surat. İkiz boynuzların buluştuğu yerde parıldayan bir metal parçası.

Nefesini verd, çünkü buna mecburdu ve nefesinin yumuşak, gergin esintisi odada isyankâr bir rüzgâra dönüştü. Fakat yine de çıkardığı ses gölgede kaldı.

Yaklaşan her neydiyse gelmişti.

Philip az kalsın konuşacaktı. Az kalsın, *Kim o?* diyecekti.

Karanlıkta görebilen biri miydi? Bu dehlizlerin ve odaların ebatlarını hiçbir şey görmesine gerek kalmayacak kadar iyi bilen biri?

Philip Detroit'i düşündü. Evinin göz boyayan güvenliğine tutundu. Barların, konserlerin, müzisyenlerin ve kadınların. Piyanonun başına oturduğunda, Duane şarkıya girmek için son dört sayarken parmaklarını tuşlara yerleştirdiği anda hissettiklerine.

Soluk seslerini duyduğu zaman bile bağırmadı. Karanlığı delmeyi denemedi.

Ve ışıklar söner!

Duane'in kapanış şarkısına, setin son şarkısına verdiği isim.

Ve ışıklar söner!

Evet, diye düşündü Philip. Ve ışıklar söner. Gecenin sonu, yolun sonu, Yol'un ve temsil ettiği her şeyin sonu.

Bir soluk sesi. Canlı başka bir şey daha, nefes alan başka bir şey daha.

Philip saydı. *1, 2, 3, 4*... sanki öğrenmesi gereken bir şarkı başlamak üzereymiş gibi. *1, 2, 3, 4*... Ross ve Larry ellerinde enstrümanlarıyla tellere vurmaya hazır vaziyette bekliyorlarmış gibi. *1, 2, 3, 4*... gece ama yeni bir gece, daha iyi bir gece, insanların çıldırana kadar dans edeceği ve grubun parmakları kanayana dek çalmaya devam edeceği bir gece başlamak üzereymiş gibi.

1, 2, 3, 4...

Ama Philip'in son dört saydığı bir şarkı değildi. Ritmik adımlardı. Ona yaklaşan, yanından geçen, uzaklaşan ve yitip giden adımlar.

Philip hareketsizdi.

Saydı.

Bekledi.

Bekledi.

Bekledi.

Gelen her neydiyse gitmişti.

Philip derin bir nefes aldı, ardından o şeyin geldiği kemerli geçide doğru ilerledi. Topallıyordu, korkuyordu ama yine de odayı boylu boyunca geçip dehlize girdi.

Zemin fark edilir ölçüde eğimliydi. Yola devam etmek çölün iyiden iyiye derinlerine inmek anlamına geliyordu.

"Ross," diye fısıldadı birbirine bastırdığı dişlerinin arasından. "Geliyorum."

Bunu söylediğinde yankı odasından henüz pek uzaklaşmamış olduğundan cümlesi elmas berraklığında ve gittikçe güçlenerek tekrar tekrar yankılanırken elini göğsünde salınan piyano tuşuna, F'ye atıp bilinmeyenlerin cehennemî kördüğümünün derinlerine doğru yürümeye koyuldu.

Sanki böylesine küçük bir şey ya da tıpkı buna benzer bir piyano tuşu, toprağın altında geçireceği süreye son verebilirmiş gibi.

Philip ayakta duruyordu. Yürüteçten ya da hademeden destek almadan.

Daha önce hiç görmediği bir odadaydı. 1. Ünite'den daha soğuk olan Rehabilitasyon Ünitesinden bile daha soğuktu. Ve Rehabilitasyon Ünitesinin esas amacı sesi öldürmekken bu oda bariz bir şekilde tam tersi için tasarlanmıştı. Çelik bir küp şeklindeydi. Duvarları, zemini ve tavanı yankı için kusursuz iletkenlerdi. Sesi, herhangi bir sesi doğal olamayacak kadar uzun bir süre boyunca canlı tutabilirlerdi.

Dolaşmasına müsaade ediliyordu ama çıplak bedenine takılı sayısız kablonun elverdiğinden daha fazla uzaklaşamıyordu. Philip bundan sonra olacakların gelecek kuşaklar için kaydedileceğinin farkındaydı.

Bütün duvarlarda vücudunun yansıması vardı. Bu, uyandığından beri vücudunu ilk görüşüydü ve kabul edilmesi zor bir görüntüydü. Renkler yeterince huzursuz ediciydi ama asıl tüylerini ürperten, bükük vaziyetteki kemikleriydi. Çarpık parmakları, asimetrik yüzü, şekli bozulmuş kaburgaları.

Philip artık boynunda asılı olmayan F tuşuna dokunmak için uzandı.

Renksiz duvarların içine gömülü küçük siyah hoparlörlerden bir ses yükseldi:

"Er Tonka, merhaba. Benim adım General Jack Andrews. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Philip yanıt vermedi. Jack Andrews'un ses sistemi aracılığıyla ona iletilen sesindeki müzikal tınıyı göz önünde bulundurarak adamı mikrofondan epey uzakta oturduğunu tahmin etti. Bunun nedeni muhtemelen yalnız olmamasıydı. "Modern ilaçların sizin için yaptıkları hakikaten takdire şayan. Çarpıcı. Şimdi, içinde bulunduğunuz odaya Test Tankı diyoruz ve bir test yapacağız Philip. Umarım bu sizi korkutmaz. Birleşik Devletler Ordusu herhangi bir... sonuca varmadan önce tüm diğer seçenekleri elemekle yükümlüdür. Vücudunuzun malum uyarana karşı verdiği tepkiyle ilgilendiğimizi şimdiye dek anlamış olmalısınız."

Philip diğer sesleri düşünüyordu. Namib Çölü'nün altındaki hayaletlerin seslerini. Oradaki hapishane hücresinden gelen tıslamaları.

Ve ona çok tanıdık gelse de henüz kime ait olduğunu kestiremediği o sesi.

Yerinde olsam bunu yapmazdım.

Karşısındaki çelik duvarda bir kapı açıldı ve karanlığın içinden kırmızı bir top çıkageldi. Bir kere yere çarpıp sekti ve Philip, hâlâ Namib'i ve başından geçenleri düşünüyor olmasına rağmen, hâlâ bağlantı kurmaya çalışıyor olmasına rağmen zamanında davranarak topu yakaladı.

"İyi iş," dedi General Andrews.

Yanında bir yürüme bandı duruyordu. Philip'in yerinde sayarak koşabileceği bir makine. Fakat altı ay komada kaldıktan sonra neredeyse uyanır uyanmaz koşabilecek olmanın ne denli inanılmaz olduğunu düşünmek yerine kumun altındaki dehlizlerde koşuşunu hatırladı.

Açık kapının ardındaki karanlıktan mavi renkli bir top çıkageldi.

Philip onu da yakaladı.

"Muhteşem."

Testlerine katlanacaktı, ne yapmasını isterlerse onu yapacaktı. İlaçları nerede depoladıklarını öğrenene kadar, bu yerin dışında hayatta kalması için gerekli malzemelere ulaşana kadar uslu duracaktı.

Bir tavuğun gıdakladığını duydu. Tüylü hayvan daha karanlığın içinden çıkmadan ondan ne yapmasının istendiğini anlamıştı. Philip eğilip o şeyi yerden almanın yeterince kolay olduğunu düşündü. Ama generalin sesindeki bariz hayretten ötürü yaptığı şeyin ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

"Lütfen," dedi general. "Yürüme bandına."

Philip yanıt verme gereksinimi duymadan hareketsiz banda çıktı. Dengesini korumaya ihtiyacı olan birinin yapacağının aksine metal çubuklara tutunmadı. Bunun yerine, bant hareketlendiğinde öylece koşmaya başladı.

Keçiler.

Philip aşağıdaki duvar resimlerini anımsadı.

"Şimdi hızı artıracağız, Philip. Hazırlıklı olun."

Philip bu artışı doğru düzgün fark etmedi bile. Evet, bacakları artık daha hızlı hareket ediyordu ama asıl hissettiği, hareketsiz durduğu yönündeydi. Sanki zihni, kalbi ve gövdesi vücudunun alt kısmının fiziksel eylemlerinden bağımsızdı. Koşuyordu. Daha hızlıydı. Daha hızlı. Ama yine de...

"Muhteşem."

Philip makinenin yavaşlayarak durduğunu kayıtsızca fark etti.

"Az önce bir buçuk kilometreyi beş dakika on dört saniyede koştunuz. Muhteşem bir gösteriydi, Er Tonka."

Philip yürüme bandından indi. Adımını attığı anda sarı renkli bir top hızla odaya girdi.

Philip topu yakaladı.

"Neden Hemşire Jones'tan sizin için bir keçi çizmesini istediniz, Er Tonka?"

Soru bir hayli ani olmuştu ama neyin peşinde olduklarını gösteriyordu. Bu onlar için fiziksel gücünü test etmekten bile daha önemliydi.

"Çölün altında keçi resimleri gördüm."

"Ne anlama geliyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Ne anlama geliyorlar, Er Tonka?"

"Bilmiyorum."

"Ne anlama geliyorlar?"

Philip sessizdi. Ama oda öyle değildi. En azından kısa bir süreliğine.

Başlangıçta tanıdık bir mide bulantısı, bir iç çürümesi hissetti. Duvarlardaki yansımasının dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü, çıplak teninde zeminin soğuk çeliğini hissetti.

Ses çalıyordu. Ses oradaydı.

Karyolasından yuvarlandığı gece, şüphesiz banda kaydedilmiş sesin hastanenin bir yerlerinden geldiğini keşfetmişti. Ve o günden beri bu ânın geleceğinden korkmadan geçirdiği tek bir dakika bile olmamıştı.

Ama... eskisi kadar etkilenmedi. Bakan Mull'un gözetiminde Harikalar Diyarı'nın kontrol odasında fenalaştığı kadar fenalaşmadı. Dizlerine kadar okyanusa girdiği, Ross'un kaçırıldığı günkü kadar kötü hissetmiyordu. Ve bu his, çölün altında olanlara hiç ama hiç benzemiyordu.

Philip ayağa kalktı.

Kafasının içinde yankılanan gümbürtü yumuşayarak uzaklardan gelen bir ritme dönüştü. Davulun başındaki Duane. Philip ve Ross bira kutularını bahçedeki ağaçlara isabet

ettirmeye çalışırken garajda alıştırma yapan arkadaşı. Evet, Philip artık yalnızca ayakta durmakla kalmıyor, sese *karşı koyuyordu*. Ve kaydettiği inanılmaz gelişmeyi fark ettiğinden beri ilk defa, ilaçların ne işe yaradığını anladı.

Birleşik Devletler Ordusu onu Afrika'ya geri göndermeyi planlıyordu.

Ama bu şimdilik bekleyebilirdi. Bu düşünceler –Ross, Danes, Namib, Kırmızılı Şey ve hatta kırmızı piyano– çark misali, adeta bir yörüngeyi takip edercesine zihninin etrafında deveran ediyor, önce ona yaklaşıp sonra uzaklaşıyor, aynı anda zihnine üşüştüklerindeyse üst üste biniyorlardı. Kaleydoskoptaki Ross, binlerce boynuz ve toynak, Dr. Szands ve ilaçlar, tenine inen on binlerce şırınga, kuma dönük olan sırtı... Bu dönüş her yer kıpkırmızı kesilene dek sürüyordu çünkü kırmızı, ortada buluşmak, kıpkırmızı bir kan banyosunda bir araya gelmek istercesine zihninin gökyüzünden yağıyor, yerden yükseliyordu... ama bunların hepsi bekleyebilirdi... şimdilik... ŞİMDİ... Philip sesi duyuyordu...

...ve hastalanmıyordu.

Dahası dalgaların vücudunu sarıp sarmaladığını, nazik parmakları, elektriğin belli belirsiz dokunuşlarını, o hafif titreşimleri teninde hissedebiliyordu. Çölde ve hatta burada, yani Macy Mercy'de bile ölesiye korktuğu ses öna dokunuyor ama artık içine giremiyor, ruhuna çökemiyordu.

Ses yükseldi. Zafer hissi de öyle. Bir zamanlar üstesinden gelmenin imkânsız olduğu düşünülen bir şeyin şimdi sadece bir bilinmeze dönüşmesi.

Philip artık sesi tanıyordu. Artık sesi neredeyse *görebiliyordu*. Ağır çekimdeki dalgalar misali yuvarlanıyor, siyah hoparlörlerden odaya doluyor gibiydi: Girdaplara taş çıkarırcasına dönen pembe ve beyaz, mor ve mavi dalgaların rengârenk köpükleri içinde kalmıştı.

Gözlerini yumdu.

Gülümsedi.

Kötü düşünceler bekleyebilirdi.

Şimdilik sesten daha güçlüydü.

Ve ses sona erdiğinde, iki hademe açık vaziyetteki gümüş renkli kapıdan içeri girip Philip'in fiziksel olarak neler yapabileceğini kestiremiyor gibi gergin gergin onu izlemeye başladığında Philip gözlerini onlarınkine dikti ve ardından bir şeyler *planladığını* anlamasınlar diye gülümsedi.

Yolda başlarına bir şey gelebileceğinden endişelenmelerini istemiyordu.

"Ne koşuydu ama," dedi iki hademeden daha kısa olanı. Bu Jerry'ydi.

Daha sonra telleri, bantları ve devreleri sökmek için Francine geldi. Kadın işini yaparken generalin kendisi de kapıda belirdi. Siyah saçları seyrelmişti. Siyah bir bıyığı vardı. Boğa gibi iri yarıydı. Muharebe odasında gibi giyinmişti.

"Er Tonka," dedi. Gözlerinde tedbir ve kibir birbirine karışmıştı. "Sizden bir ricamız daha olacak..."

Philip lekesiz ahşaptan, toprak zeminden, yer yer sapları uzun tutulmuş ama hiçbiri yanmayan ampullerden oluşan bir labirentteydi. El fenerini yaktı, sonra söndürdü. Durdu, toynak seslerini duyabilecek mi diye etrafa kulak kabarttı, sonra yoluna devam etti. O kadar çok körlemesine karar vermiş, o kadar çok köşe dönmüştü ki dışarı çıkmak için yolunu bulması imkânsızdı ama Philip şimdi çıkışı düşünmüyordu. Tek düşündüğü Ross'tu.

İleriden sesler mi geliyordu?

Durdu.

Hayır. Ama burada fısıltılar vardı. Belki bu fısıltılar deliliğin bodrumunda kapana kısılmış rüzgârdı, belki de Philip'in zihninin mahsulüydüler. Kendi uydurduğu sesleri, gittikçe muğlaklaşan ilerleyişinin yankılarını duyan zihninin. Tabii eğer ilerleyiş kelimesi yaptığı şeyi, cahilce seçimlerini, dönüşlerini, umutlarını tarif etmek için kullanılabilirse.

Havuzdaki Ross'u düşünüyordu. Seraptaki Ross'u. Greer'ın fırsatı olsaydı yapacağı açıklamaları duyar gibiydi:

Sesin geçmişin hayaletlerini peyda etmek gibi bir etkisi olduğunu varsaymakta haklıysak ve ayrıca sesin tarihin dönen çarkını durdurabildiğini, insanlığın kısırdöngülerini ve örüntülerini sona erdirebildiğini varsayarsak... neden bizlerin geçmişini de sarsamasın ki? Neden ses felsefi bir düzlemde işliyor

olmasın? Ross'un yüzdüğünü gördüğünü söyledin, öyle değil mi? Ama gerçekten gördün mü? Yoksa ses senin kendi hayaletlerini hayata mı döndürdü...

Philip iki büklüm vaziyette sağ ayağını sürükleyerek ter içinde yoluna devam ederken el fenerini yakıp söndürdü. İleride biraz daha ahşap ve topraktan başka bir şey yoktu. Çıkmaza mı girmişti? Belki. Philip öyle düşünmüyordu.

Anlıyor musun? derdi Greer. *Senin de içinde hayaletler var, Tonka. Dostun Ross'tan çok daha fazlası. İçinde bir oteli doldurmaya yetecek kadar hayalet görüntü var. Ya ses tüm o ölü askerleri peyda ederek bize savaşmanın budalalığını, kısırdöngüsünü gösteriyorsa? Ya silahlarımızı etkisiz hale getirerek yalnızca GÖSTERMEKLE kalmayacağını, HAREKETE de geçebileceğini söylüyorsa? Silahların olmadığı bir dünyada savaş olur mu? Ya kayıp arkadaşını gördüğünü düşünmene yol açarak sana senin de geçirimsiz olmadığını gösteriyorsa, Tonka? Senin deveranın savaşın döngüsüyle aynı olmayabilir ama sen de durmadan dönüyorsun.*

Arkasından gelen bir esinti (rüzgâr? hava?) Philip'in bir anlığına donakalmasına neden oldu. Sırtını duvara yasladı.

Nefesini tuttu.

Tüneller bilhassa yankıyı iletmek amacıyla inşa edildiğinden Philip duyduğu seslerin neye ait olduğunu kestiremiyordu. Ne yalıtım vardı ne de başlayan ya da sona eren tek bir ses. Yalnızca yükselen ve alçalan dalgalar vardı. Bir şeyin gelgit misali önce geri çekilip sonra akın eden dalgaları...

Tarihin mi?

Philip yoluna devam etti. Silahsızdı. Savunmasızdı, sesin kaynağına çok yakın olduğunu biliyordu. Bu mesafeden kulaklarına, kafatasına, zihnine neler yapmazdı ki?

Şu anda çalıyor muydu?

Philip durdu. Işığı yaktı.

Altı metre kadar ötesinde ahşap bir kapı vardı.

Bir oda mı?

Kaynak.

Kaynak mı?

Ross.

Philip kapıya yaklaşırken bu defa el fenerini söndürmedi. Kapının kıymıklar içindeki ahşabı duvarların kusursuz işçiliği yanında cehenneme ait gibi duruyordu. Kapının ne kolu vardı, ne penceresi, ne kasası ne de paspası.

Çölün altında olmasaydı bunun bodrum kapılarına benzediğini söyleyebilirdi.

Avucunu eskimiş ahşaba dayayıp kapıyı yavaşça ittirdiği sırada hiçbir dirençle karşılaşmadı. Yavaşça uzayıp giden gıcırtı ayırt edilmesi imkânsız fısıltılara, sürüklenen bir şeyin sesine (anılarına?), onu sarıp sarmalayan dingin kakofoniye karıştı.

Senin de içinde hayaletler var, Tonka.

Greer bunu demiş miydi? Yoksa Philip aklında Greer'ı böyle söylerken mi canlandırmıştı?

Kapı içeri doğru savrularak açıldı. Ve Philip kendini küçük bir odanın eşiğinde dikilirken buldu. Dokuz metre kadar ötede ikinci bir kapı daha vardı. Burası bir odaydı, evet, ama ne için kullanıldığını gösteren pek bir ipucu yoktu. Toprak zemin, toprak tavan, toprak duvarlar. Philip el fenerinin ışığını tavanda, yerde, duvarlarda dolaştırdı; ta ki ışık çeliğe benzer bir şeyden göz kamaştırıcı bir şekilde yansıyana dek. Bir anlığına kör oldu, gözlerini kıstı, kostümün ayrıntıları gözler önüne serilene dek birkaç adım attı.

Kırmızı bir ceket. Kırmızı pantolon. Philip'in kolları kadar uzun boynuzlar.

Ve toynaklar.

Hepsi kancalarda asılıydı.

Philip tedbiri elden bırakmadan yavaş adımlarla yaklaşmaya devam etti. Kumaşa dokunmasına, boynuzların arasındaki çeliğin eski bir arma olduğunu görmesine yetecek kadar yakındı artık. Armanın üzerinde kabartma harfler vardı.

ICH DIEN

GALLER KRALİYET AİLESİ

Büyük olasılıkla boynuzların alındığı hayvandan alınan toynaklar kovboy çizmelerinin topukları kadar yüksekti. Philip bir adamın tüm bunları giyip öyle ya da böyle gerçek görünebileceğini ve onu yukarıdaki dünyada dolaşırken görebilecek kimseleri kandırabileceğini anladı.

Bir adamdı, dedi Philip artık biliyordu. *Kostümlü bir adamdı.*

Sahildeki Kırmızılı Şey. Kumdaki toynak izleri.

"Canavar falan yok," diye fısıldadı Philip. "Aklını kaçırmış bir adam bu."

İkinci ahşap kapının diğer tarafından boğuk bir çığlık yükseldi. Philip odayı boylu boyunca geçti ve kulağını ahşaba dayadı.

"İMDAT!"

Ross muydu? Sesi Ross'unkine benziyor muydu? Yoksa diğerlerinden biri miydi?

Bekledi. Dinledi. Bekledi.

Sonra ışığını söndürdü ve odadan çıktı.

Dışarıdaki dehlizde beklemeye devam etti.

Işığı tekrar yaktığında parmaklıkların ardında bir surat gördü.

Yerin altında bir hücre.

Philip irkildi ve ahşap kapıya doğru geriledi.

Ross değildi. Diğerlerinden biri değildi. Bu suratı tanımıyordu.

Ama bir erkeğe aitti. Çıldırmış gibi bakan, kan ter içinde, korkmuş bir erkeğe.

"Bana yardım et!" diye yalvardı adam. "Buradan çıkmama yardım et!"

"Sen de kimsin?"

"Üzerimde deneyler yapıyor!"

Adam kolunu pencereye yaklaştırdı. Philip dehlizlerdeki ahşap duvarlar kadar kusursuzca hazırlanmış alçıyı hemen tanıdı.

"Burada başka kim var?" diye sordu Philip çaresizce. "Başka tutsak var mı?"

Fakat Philip olduğunu biliyordu.

Tir tir titreyen adam suratını parmaklıklara bastırdı ve koridorun aşağısına bakmaya çalıştı. Philip adamın kulaklarında kesikler, yanaklarında kurumuş kan lekeleri gördü.

Tutsağın baktığı tarafa kulak kabartınca yemek tabağına çarpan bir çatalın, Harikalar Diyarı'nın bulunduğu Elizabeth Sokağı'ndan geçen bir arabanın sesi kadar tanıdık bir ses duydu.

Philip el fenerini söndürdü.

Sesi tekrar duydu.

Ahşap basamakların gıcırtısı.

Tutsak konuşmaya başladığında adamın sesi, aralarındaki karanlıkta cisimleşti.

"Bu, o," diye tısladı tutsak. "Bu, o."

Delores tekerlekli sehpasının üzerindeki televizyonu iterek 1. Ünite'ye soktu. Yatağında oturmakta olan Philip konuşmadan kadını izliyordu. Televizyonun bir barış hediyesi olduğunu düşündü. Bu, Macy Mercy yönetiminin ya da hükümetin, *Hey, Test Tankı'nda iyi iş çıkardın ama er ya da geç bize keçinin ne anlama geldiğini söylemek zorunda kalacaksın. O güne dek arkadaş numarası yapacağız*, deme şekliydi.

"Futbol maçı," dedi Delores. "İngiltere'yle Almanya arasında."

Sesi duygusuzdu ve Philip kadının sesinde biraz utanç var mı acaba diye merak etti. Belki de Delores ona yapılanları doğru bulmuyordu: ilaçları, iyileşme hızını, Afrika'ya geri dönmeyi kabul edip etmeyeceğine karar vermek için yalnızca yirmi dört saati olduğunu söyleyen General Andrews'u ve orduyu.

Philip burada karar verilecek bir şey olmadığını biliyordu. İstese de istemese de onu geri göndereceklerdi.

Delores televizyon ünitesini duvardaki prize takar takmaz parazit ekranı işgal etti. Kadın çömeldi ve kanalı değiştirdi. Sarı saçları, ünitenin yegâne penceresinden giren gün ışığında parıldıyordu. Maçın oynadığı kanalı bulunca ayağa kalktı ve beyaz üniformasının önünü düzeltti.

Philip'e baktı.

"Renkli," dedi.

Philip'e kalırsa kadın ondan korkuyor gibiydi. Yalnızca birkaç parmağını oynatabilen yatalak bir adam olmaktan çıkan Philip'i oturur vaziyette görmek onu korkutuyor olmalıydı. Philip Test Tankı'nın duvarlarındaki yansımasını anımsadı: morluklar, asimetri, biçim bozukluğu. Delores o güne dek bir kez olsun rüyasında canavar görmüşse, bir kez olsun kâbustan uyanıp koşarak annesiyle babasının odasına girmişse o gördüğü canavar Philip gibi bir şey olmalıydı.

"Ah," dedi Delores, "ne zamanlama." Tekdüzeydi. İfadesizdi. "Görünüşe bakılırsa maç başlamak üzere."

Ekranda sahaya bir bando girdi. Philip beysbolu ne kadar önemsiyorsa futbolu da o kadar önemserdi. Ama İngiliz bandosunun kırmızı renkli üniformaları gözüne takıldı.

Karyoladan kalktı.

Delores sanki bir asker değil de örümcek görmüş gibi geriledi.

Philip ne kadının uydurduğu bahaneleri duydu ne de üniteden çıktığını. Yere çömelmiş ve yüzünü ekrana öylesine yaklaştırmıştı ki kadın bir adım solunda dikiliyor dahi olsa onu görmesi mümkün olmazdı.

Ekranda, İngiliz bandosu sahanın ortasında bir şeyler çalıyordu. Müzik utkuluydu. Üflemeli çalgılar. Vurmalılar. Telliler. Özenle kesilmiş yeşil çimlerin üzerindeki kırmızı üniformaları yılbaşını anımsatıyordu.

Ama asıl gözlerini alamadığı, bandoya önderlik eden keçiydi.

Bu beyaz bir keçiydi. Uzun beyaz kılları neredeyse çimlere değecekti. Terbiyecisi gülümseyerek yanına diz çökmüştü.

"Tanrım," dedi Philip.

Keçinin boynuzlarının buluştuğu yere bir metal parçası iliştirilmişti. Güneş ışıkları metal yüzeyden yansıyordu.

ICH DIEN

GALLER KRALİYET AİLESİ

Philip ekrana dokundu.

Bu seferki aydınlanması hiç de ufak tefek sayılmazdı. Aksine öylesine eziciydi ki Philip geriye doğru devrildi ve parmağıyla ekrana işaret ederek çömelir pozisyondan oturur pozisyona geçti.

"Tanrım," diye tekrarladı Philip. "Ordu bandosunun bir üyesiymiş."

Ona musallat olan keçi, kumların altındaki odada bulduğu kostüm...

"Maskotlarıymış..."

"İyi gitmiyor mu?"

Delores kapının yanında dikiliyordu. Fakat Philip'in onu gördüğü yoktu. Orada olduğunun bile farkında değildi. Keçi zihnini allak bullak etmeye yetmişti ama başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetmesine asıl neden olan, müzisyenlerin kırmızı renkli pazubantları olmuştu.

Yayın kusursuz değildi. Kamera da titriyordu.

Fakat Philip pazubantlardan birini, üzerinde yazanı okumasına yetecek kadar uzun süre görmeyi başardı.

EN GÜZEL BEYİN DOLUDUR FİKİRLE

"Lovejoy," diye fısıldadı çarpık, renk değiştirmiş parmaklarıyla ekrana dokunurken. "Onu tanıyordun..."

Ses ölüleri, ölü askerleri hayata döndürebiliyorsa ve tüm çağlara ait silahları etkisiz hale getirerek tarihin örüntüsüne, tekrar edip duran savaşlara, ölü askerlerin tümünün çevirdiği ölüm çarkına çomak sokabiliyorsa burada geçmişin sanrılarına maruz kalan, henüz ölümle burun buruna gelmemiş askerlerin, insanların tarihlerine de dokunabiliyor olmalıydı.

Philip, Ross'u havuzda yüzerken gördüğü serabın içinden düşerken bu kadarından şüphelenmişti. Ama şu anda bunu yaşıyor, teyit ediyordu.

Yalnız başına, gıcırdayan basamakların sesine doğru yürüyordu. Canavar (adam değil!) kılığına girmiş bir adama (canavar değil!) doğru. Ross'u Danes'ten koparıp alan ve onu buralarda bir yerlerde kilit altında tutuyor olması gereken (gereken) adama doğru. Philip sokak köşelerini, sinema salonlarını, konser alanlarını, restoranları, kavşakları, sokak köpeklerini, müzik mağazalarını, kitapçıları, polisleri ve onun gözünde Detroit'i Detroit yapan insanları birer birer arkasında bırakıyordu.

Philip, yürüdüğü koridor iki metreden daha geniş olmasa da üstü açılabilir kırmızı renkli bir Chevy Bel Air'in birkaç dakika önce yanından geçip gitmesine izin vermişti. Direksiyonun başında kimse yoktu. Tek görebildiği, elinde-

ki ışığın düşürdüğü gölgeler ile pürüzsüz ahşap duvarların camlardaki yansımalarıydı. Şimdi uzakta, doksan metre kadar ileride mavi renkli bir Corvette görüyordu; genç kızlarla delikanlılar arabayı doldurmuş, sürücü tarafındaki pencereye tutturulmuş tepsideki biralarla hamburgerlerin keyfini sürüyorlardı. Radyoda "Burada Ol" çalıyordu.

Görüntüler, ışıklar, kokular, hatta botlarının altındaki beton kaldırımın verdiği his. Philip gündüz mü gece mi bilmiyordu; yıllardan 1957 mi, '58 mi, '27 mi, '93 mü kestiremiyordu.

Ses dalgalar halinde yayılmaktan vazgeçmemiş olsa da bu kadar yakından sesin soluklarını dahi duyabiliyordu.

Kimi zaman konuşma sesleri fısıltıları, beşinci sınıfta derslerine giren Bayan Calamut'un sınıfındaki diğer öğrencilerin seslerini andırıyordu. Philip yarım saatten biraz daha kısa bir süre önce o sınıfın önünden geçmişti; Tommy Morgan Red Wings hakkında konuşup dururken en arka sırada oturan koyu renkli gözlü çocuk, uçsuz bucaksız bir ölüm çölünün altındaki kumlu bir hücrede kapana kısılmış bir adamın resmini çiziyordu.

Bir araba kornası.

Philip tekrar duvara yaslandı ve siyah bir Cadillac Eldorado ile kiraz rengi bir Ranchero'nun geçmesine izin verdi. Arkalarında bıraktıkları duman Detroit'te gün ortasında, gece saatlerinde ve şafak sökerken duyulabilecek seslere karıştı. Fakat Philip'in sırtını yasladığı duvar artık ahşap değildi. Danes'in listeleri altüst eden kırkbeşliğinin kartoneti için kullandıkları fotoğrafın çekildiği, Perry Drugs'ın önündeki duvar gibi turuncu renkli tuğlalarla kaplıydı.

"Biraz canlan, Philip!"

Philip sesin geldiği tarafa bakınca önce fotoğraf makinesini ondan yana çeviren Er Stein'ı, sonra da adamın arkasın-

daki şehri gördü, canlı ve hareketli. Ölü askerler tıpkı birer hayalet gibi kalabalığın arasında dolaşıyordu.

"Hadi, Philip," dedi Larry. "Bu gelecek kuşaklar için."

Duane kollarını kavuşturmuş vaziyette onunla Larry arasında dikiliyordu; yüzündeki gülümseme Philip'in şimdiye dek hiç görmediği kadar içtendi.

"Işık az sonra kaçacak," dedi Stein. Stein'ın hemen arkasındaki gölgelerin içinde biri duruyordu. Siluete benzer biri. Ama Philip adamın Lovejoy olduğunu anladı.

"Philip," dedi Ross. Philip çoktan gazi olmuş, ordu yeşilini tekrar giymemeye ant içmiş arkadaşının kopyasını kanlı canlı poz verirken görmeye adeta korkuyordu. "Onlara şu muzip gülümsemeni göster. Hangisi olduğunu anladın."

Diğer Danes elemanları gülmeye başladı çünkü hangisi olduğunu biliyorlardı. Ross'un kastettiği, Philip'in barın uzak köşesinde oturan kızlara bakarken takındığı o klasik gülümsemeydi. Biraz ilgili, biraz kayıtsızdı ve onları çılgına çevirmeye yeterdi.

Philip denedi.

Ama Stein'ın fotoğraf makinesinin flaşı fotoğrafın çekilmesinin ardından uzun süre boyunca parlaklığını korudu ve Philip başka bir aracın daha yaklaşmakta olduğunu gördü. Bu, askeri bir cipin ön farlarıydı.

Philip hücrede bulduğu tutsağın ikazlarını anımsadı.

Beni burada bırakma, demişti. *Dönüş yolunu bulamayacaksın. Gitmene izin vermez.*

Sen kimsin? diye sormuştu Philip.

Sesi aramaya geldim. Tıpkı senin gibi.

Burada başka hücre var mı?

Diğerlerinin iniltilerini duyuyorum, evet.

Nerede?

Bilmiyorum.

NEREDE?!

BİLMİYORUM!

Geri döneceğim.

Hayır! Dönmeyeceksin!

Geri döneceğim.

Beni burada bırakma! Üstümde testler yapıyor! ONU HEPİMİZİN ÜSTÜNDE TEST EDİYOR!

Işık Philip'i tepeden tırnağa sarıp sarmalayarak ondan kör edici parlaklıkta bir siluet yarattı. Ama sonra yok oldu ve koridor bir kez daha habis bir zihin kadar zifiri bir karanlığa gömüldü.

Philip el fenerini açıp kapadı.

Vermesi gereken bir karar, alması gereken bir viraj daha. Sağa ya da sola. Sesin ona yol gösterdiği yoktu çünkü her defasında aynı anda ve her yerden geliyordu.

Ama yine de öylesine sessizdi ki Philip sesin çaldığından bile emin olamıyordu.

Yola devam etti.

Ross için.

Detroit için.

Danes için.

Geçmiş şimdiydi ve şimdi deliceydi. Philip el fenerini yaktı, söndürdü, sağa saptı, sonra sola döndü, yoluna devam etti, gözlerini yumdu, gözlerini açtı, derin derin nefes aldı, umursamadı, gözlemledi, ışığı söndürdü.

Ve ışığı tekrar yaktığında çığlığı bastı.

Ölü bir askerin, kırışıklıkları toprakla dolu yüzü kendisininkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

"Daha fazla ilerleme."

Hayaletin ötesinde merdivenler vardı. Bundan yıllar önce, bir şeyler yaratmanın verdiği o eşi benzeri olmayan

tatmin duygusunu kendi kendine öğrendiği bodruma inmek için kullandığı basamaklara benziyorlardı.

Korkuya, yorgunluğa ve sise rağmen Philip sesin kaynağını o basamakların dibinde bulabileceğini kavradı.

"Bana yardım et," dedi Philip ışığı eski askerin gözlerine tutarak. "Onun hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Ellen daha önce pek çok kez çarptığı, beyaz döşemeleri yırtık pırtık olmuş yeşil renkli 1949 model New Yorker'ının içinde oturuyordu. Bu şeyi satıp parasıyla Kaliforniya'ya giden otobüsten bir bilet alabilir, hatta belki Hawaii'ye bile uçabilirdi; böylece yepyeni bir hayata başlamış olurdu. Sahip olduğu her şeyi satabilir, tek bir valize yerleştirdiği birer yedek kıyafetle şehirden ayrılabilirdi. Gerçekten ihtiyacı olanlar nelerdi? Hayatta kalmak için... gitmekten başka neye ihtiyacı vardı?

Farları yanmıyordu ama motor rölantide çalışıyordu. New Yorker'ın aksaklık çıkarmayan tek özelliği buydu: aradan geçen onca yıla rağmen motoru hâlâ sessizdi. Bazen hiç ses çıkarmaz ve Ellen hastaneye ya da evine giderken yolun üzerinde öylece süzüldüğü hissine kapılırdı. Şimdi arabasını Macy Mercy'den epey uzağa park etmişti; yaklaşık bir kilometre kadar önce arkasında bıraktığı yoldan da bir hayli uzaklaşmıştı. Ağaçlar onu kısmen gizliyor, gece de geri kalanının icabına bakıyordu. Ellen iki eliyle direksiyona tutunmuş vaziyette oturuyordu. Oysa yakın zamanda harekete geçmeyi planladığı yoktu. Bu şekilde oturmasının sebebi ya içinde bulunduğu arabanın direksiyonunu kavrama alışkanlığıydı ya da burada olmasına rağmen esasında henüz kararını vermemiş olmasıydı. Macy Mercy'de, duru-

mu hakkındaki gerçeği bilmediğine inandığı bir adam vardı. Doktorlar onu sûratle iyileştirip daha en başta yaralandığı yere geri gönderme düşüncesiyle adamın üzerinde deneysel ilaçlar kullanıyorlardı. Ellen bu bilginin Philip'e iletileceğini (ki er ya da geç bunu ona söylemek zorunda kalacaklardı) ve o sırada yanında ona destek verecek kimsenin olmayacağını aklından geçirmeye bile katlanamıyordu. Eski kocasını, yani Al'ı ve muharebe meydanından beraberinde getirdiği kişisel şeytanlarına karşı tek başına verdiği savaşı, çoğu zaman kendini banyoya kapatmasına ve en nihayetinde de küçük kızları Jean'in açık mutfak penceresinden düşerek ölmesine yol açan kayıtsızlığını düşündü. Ellen hastanedeki sahneyi zihninde canlandırabiliyor; Philip'e oraya geri döneceğini, bulduğu şey her neyse onunla tekrar yüzleşmesi gerektiğini, sırf o silahı başkasından önce kendileri kullanabilsin diye Birleşik Devletler hükûmetini sesin kaynağına götürmek zorunda olduğunu söyleyecekleri âm hayal edebiliyordu.

Ellerini direksiyondan çekti ve arabadan indi. İçeridey-ken, tepedeki gökyüzünün zifiri karanlık ve yıldızsız olacağını sanmıştı ama öyle değildi. Macy Mercy, Des Moines'in parlak ışıklarından epeyce uzakta bulunuyordu ve burada göğün parlaklığını perdeleyecek çok az şey vardı. Fakat bu ona doğru gelmiyordu; yıldızlar yukarıda, Philip aşağıday-dı. Oradaydı. Bir kapının ardındaydı. Ona yalan söyleniyor-du, üzerinde deneyler yapılıyordu. Geri gönderilecekti.

Ellen uzun çimenlerin arasından soğuk binaya doğru birkaç adım attı.

Elbette bir planı vardı. Ama bu, yaptığı planın istediği sonucu vereceğine tam olarak inandığı anlamına gelmi-yordu. Korkmadığı, şimdiye dek verdiği tüm kararları ve ileride vermek zorunda kalacağı o korkunç kararları tekrar tekrar sorgulamadığı anlamına da gelmiyordu.

İleride hastanenin ışıkları pencerelerden dışarı süzülüyor, karanlıkta birer tehlike sinyali gibi parlıyorlardı. Ellen, Philip'in ne kadarını bildiğini merak etti. Ne kadar endişelendiğini.

Çimenler kuruntularına, korkularına rağmen hastaneye doğru ilerleyen Ellen'ın ayak bileklerini okşadı. Bunda da, çimenlerin tenine usulca dokunuşunda da ona doğru gelmeyen bir şeyler vardı çünkü aslında acıtmalıydılar, sıyrıklar içinde bırakmalıydılar. Oysa burada yürümenin, çocukluğunu geçirdiği evin arka bahçesindeki gölete doğru yürümekten farkı yoktu. Doğanın kendine has tatlı bir masumiyeti vardı. Tehlikesizdi. Güvenliydi. Bir ağaca ulaştığında sırtını ağacın pürüzlü kabuğuna yaslayarak saklandı ve ağacın gövdesinin kenarından, sayısız kez girip çıktığı kapılara baktı.

Buradan baktığında biraz daha derinlerdeki iki uzun koridoru birbirine bağlayan kısa koridor boyunca sıralanmış pencereleri görebiliyordu. 1. Ünite solda, otoparkın bulunduğu taraftaydı. Ellen o yoldan gitmek istemiyordu. Arabasından bir şeyler alan birileriyle, bir hademeyle dahi, karşılaşma riskini göze alamazdı. Hal böyle olunca onu gizleyen ağaçların altından çıkıp yalnızca birkaç gün önce kovulduğu hastaneye doğru yürümeye koyuldu.

İlk pencereden bir gölge geçti ve Ellen duraksadı. Yavaşça çimlerin arasına çömeldi. Bekledi ve izledi.

Gölge ikinci pencereden, sonra da üçüncüsünden geçti; turuncu ışığı yarıp geçen siyah bir kefene benziyor, birkaç adımda bir pencerelerin tekini tersi çevrilmiş bir kedi gözüne çeviriyordu.

Ellen ayağa kalktı.

Ön kapı açıldı.

Ellen donakaldı.

Kapıdan bir adam çıktı. Tekerlekli iki büyük boy çöp kutusunu peşi sıra sürüklüyordu.

Çöpleri çıkarma gecesi, diye düşündü Ellen.

Bekledi. Hademe, yani Gregory kutuları otoparkın uzak köşesindeki, etrafı ahşap duvarlarla çevrili çöplüğe götürecekti.

Ellen pencerelere baktı. Hiçbir hareket görmedi.

Ellen, Gregory'yi tanıdığından ve adamın çöplüğe dört ya da beş kez gidip geleceğini bildiğinden ayağa kalkmaya ve hastaneye şimdi girmeye karar verdi. Ön kapının açılma sesini duysalar bile gelenin Gregory olduğunu sanabilirlerdi.

Bunu oraya varmadan önce düşünmemiş olması onu panikletti.

Yürümeye başladı.

Gregory ıslığıyla kasvetli bir melodi çalmaya koyuldu ve şarkısı, yankı yapan Iowa gecesine yayıldı; cılızdı, kahrediciydi, kederliydi. Ellen ön kapıya ulaşana dek adam çoktan çöplüğün ahşap kapısını tangırdatarak açmıştı.

Ellen ön kapının camından içeri baktı.

Gözüne hiçbir hareket çarpmadı.

Ama az kalsın öyle olmasını dileyecekti. Onu geri dönmek zorunda bırakacak bir şeyin olmasını.

Fakat geri dönmek yerine, eliyle istavroz çıkararak eşiği geçti ve Macy Mercy'ye girdi.

Haki rengi pantolon; siyah ayakkabılar; dört düğmeli, pamuklu, yeşil bir kaban; ona uygun bir kravat ve şapka; hatta gerdanını saklayan bir eşarp... Philip bu üniformayı silahlı kuvvetlerin geçmişindeki üniformaların hepsinden iyi tanıyordu.

II. Dünya Savaşı. Amerikan.

Adamın gri gözleri, suratındaki derin kırışıklıkların arasına gömülmüştü. Beyaz bıyığı parlıyordu.

Philip'in Namib Çölü'nde gördüğü üç imkânsız askerden hiçbiri karşısındaki kadar hayalete benzemiyordu.

"Ressam olarak başladı ama sonra müzisyen oldu," dedi asker. Sesi tecridi yansıtıyordu. Hamlamışlığı. Kullanılmamışlığı. "O ve bir başkası madenciler için şarkılar çalarlardı. Gitarlarını, elmas uğruna toprağı kazan adamlar için tıngırdatırlardı. Onlar eğlence demekti. Tabii eğer günün on iki saatini güneşin altında toprağa gömülü vaziyette geçiren adamlar eğlenceden bahsedebilirse. Çölde bile, güneşin varlığı hiç olmamasından iyidir."

Adamın suratındaki kırışıklıkların arasından tozlar yükseldi.

"Altı haftadır toprağın altındaydılar. Bu sürenin sonlarına doğru ikisi de şarkı söyleyemez oldu. Boğazlarında onları kırk yıl yaşlandıracak kadar toprak birikmişti ve her

şey sona erdiğinde sesleri yaşlı denizcilerinkine benzemişti. Eski hallerinden, o gezgin müzisyenlerden eser kalmamıştı."

"Her şey sona erdiğinde derken... ne demek istedin?"

"Elmaslar tükendiğinde her şey sona erdi. En azından müzisyenler dışındaki herkes için. Bir öğleden sonra ya da gece, hangisi olduğunu kim bilir, şarkılarını çalarlarken başka sesler de duydular. Biri şarkı söyleyerek onun ve arkadaşının çaldığı akorlara eşlik ediyordu. *Hayalet armoni*, adını verdi buna. Detone ama... güçlü bir şeydi."

Philip de neredeyse sesi duyuyordu.

"Madenciler madeni boş sanarak oradan ayrılırken iki müzisyen aşağıda bir yerlere saklandı. Ve mekân yalnızca kendilerine kaldığında kazmaya devam ederek iyice derinlere indiler."

"Sesi arıyorlardı."

"Ama silahsızca gizlenmediler." Beyaz bıyığı kıyıya vuran köpüklü dalgalar misali hareket ediyordu. "Bir kutu dolusu dinamitleri vardı. Fakat dinamitleri kullanmaya kalktıklarında patlayıcıların da tıpkı sesleri gibi işe yaramaz hale geldiğini keşfettiler."

Nükleer savaş başlığı. Silahlar. Atıl el havanı.

"Ama ona ulaştılar," dedi Philip.

Eski asker uzunca bir süre sessizliğini bozmadı.

"Ona ulaştılar," dedi sonunda. "Ama önce kavgaya tutuştular. Şu anda burada olan adam" –duraksadı, omzunun üstünden arkasına baktı– "o öfkeyle diğerini boğdu. Evet, sese ulaştı. Ama ona ulaştığında yapayalnızdı."

Philip basamaklara baktı.

"Şu anda aşağıda mı?"

Eski asker gözlerini bir kez olsun kırpmadan uzun uzun baktı.

"O sesle yirmi seneden uzun zaman geçirmenin insana neler yapabileceğini biliyor musun? Zihninin neye benzeyeceğini?"

"Silahlı mı?"

"Ses elinde."

"Arkadaşlarım var–"

"Onlar da burada, aşağıdalar."

Philip bir hışımla hayalete doğru atıldı; az kalsın adamın yakasına yapışacaktı. O sırada, beyaz iplikle işlenmiş bir isim gördü:

ROGER KINGMAN

"Neredeler?! NEREDE?!"

"Bil... bilmiyorum."

"Onları gördün mü?!"

"Evet. Fakat..."

"Anlat bana!"

Eski asker basamaklara işaret etti.

"Hepsi onun elinde. O..."

Philip II. Dünya Savaşı'nın hayaletini ardında bıraktı, tıpkı birkaç dakika önce evinin hayaletlerini ardında bıraktığı gibi.

Basamakların tepesinden arkasına seslendi.

"Teşekkür ederim." Ve sesi kararlıydı.

Ama eski asker yanıt vermedi.

Philip basamakları inerken ahşap gıcırdadı. Yankısında ilahi bir hava vardı.

Zihninde, tahliye noktasına tam zamanında varan ve ardından çöle inen bir uçağın görüntüsü belirdi. Bu görüntüye sıkı sıkıya tutundu. Uçağın kapısı açılacak ve yeni tıraş olmuş zinde askerler basamaklardan inerek Danes'e uçağa kadar eşlik edeceklerdi.

Ama aşağıda, delinin teki nefes alıyordu.

Philip temel eğitimde geçirdiği günlerde kullandıkları bir sloganı hatırladı:

Bir asker kendisinden daha manyak düşmanlarla karşılaşmaya hazır olmalıdır.

Ama Philip hazır değildi. Gıcırdayan eski basamakları birer birer inerken annesine dair anıları zihnine üşüşünce kendini şafak vakti çölü kadar hazırlıksız hissetti.

Sanki karanlığın bile gözleri varmış gibi. Sanki karanlık bile yapma der gibi.

Macy Mercy sessizdi. Ne ofisten daktilo sesi geliyordu, ne gece hemşiresi Francine'in sesi duyuluyordu ne de koridorda tek bir ayak sesi yankılanıyordu. Ellen yolu üzerindeki ofisin önünden geçmek zorunda kalacağını bile bile hızla 1. Ünite'ye doğru seğirtti.

Buna hazırdı. Hastane çalışanlarından birinin onu göz ucuyla görmesi ihtimaline karşı hazırlıklıydı. Beyaz elbisesinin, onu hızla geçerken görecek birine istenmeyen bir tehdidin sivil kıyafetleri gibi değil de hemşire üniforması gibi görüneceğini umuyordu.

Her zamanki vardiyasındaymış gibi yürümeye çabaladı; hastayı kontrol etmek için belki de binlerce kez bu koridordan 1. Ünite'ye yürümüştü. Philip'in uyuduğu, komada olduğu, hemşirelerin bir adama bunu yapanın ne olabileceğine dair tahminler yürüttüğü günlere dönmeye çabaladı: Philip'in vücudu son derece biçimsizleşmiş, teni korkunç morluklarla bezenmiş, yüzünün ve göğsünün büyük kısmı kırılan kemiklerinden sarkmış ve kemikleri vücudunun geri kalanını taşıyamayacak hale gelmişti. Günlük rutinlerini yerine getiren bir hemşirenin sakinliğine, dinginliğine erişmeye çabaladı: En nihayetinde o da eski bir askerin, yani burada, Macy Mercy'de, askeri bir hastanede yatan ve şimdiye ait bir savaşta mı, yoksa henüz patlak vermemiş

bir tanesinde mi olduğu belli olmasa da görev başında yaralandığı su götürmez bir adamın iyileşme sürecine yardımcı oluyordu. Ofisin kapısı hızla yaklaşıyordu ama Ellen kapıya doğru dönecek, içeridekilere onu tanıma fırsatı verecek değildi. Ofisin kapısının önünden hızla geçecek bir beyazlık onu göz ucuyla görecek herkese yalnızca bir hemşire gibi görünecekti.

Ama yine de... kapının hizasına geldiğinde içerideki sessizlik adeta dışarı uzandı, işaret parmağıyla başparmağını Ellen'ın yanağına koydu ve kadının suratını bakmaması, kendini göstermemesi gereken tek yere çevirdi.

Ofis boştu.

Ellen yürümeye devam etti. 1. Ünite yalnızca on beş adım uzaklıktaydı. İçeri girer girmez bildiklerini, Delores'ten öğrendiklerini Philip'e anlatacaktı. Ve Philip, hiç şüphesiz, onu dinleyecek, onunla birlikte kaçacak, Ellen'ın kocasından ya da kızından görmeyi umduğu bir ifadeyle gözlerinin içine bakacaktı. Kurtarılanın kurtarıcısına baktığı gibi.

Bu defa, diye düşündü Ellen. Bu defa umursadığı birinin başıboş bırakılmasına, kapı dışarı edilmesine, mutfakta yapayalnız gezinmesine, pencerenin açık olduğunu keşfetmesine, pencereye tırmanarak dışarıdaki tehlikeli yangın merdivenine çıkmaya karar vermesine müsaade etmeyecekti.

1. Ünite ofis kadar çabuk yaklaştı. Ellen'ın solukları adımları kadar aceleciydi. Kapı aralıktı. Kendini hastane çalışanlarından biriyle, Francine'le ya da Szands'le karşılaşmaya hazırlayarak kapıyı yavaşça itti. Doktordan daha yüksek mevkilerde, Ellen'ı hepten susturabilecek birileriyle de karşılaşabilirdi.

1. Ünite boştu.

Ellen içeri adımını attı.

Kapıyı arkasından kapattı ve köşeleri, karyolanın altını,

hatta kitaplıkla piyanonun arkasını kontrol etmek için beraberinde getirdiği el fenerini yaktı.

Philip orada değildi.

Ellen üniteden çıktı.

Koridor en az ofis kadar sessizdi. Görünüşe göre bütün hastane uykudaydı.

Ellen yürümeye başladı. Onunla Rehabilitasyon Ünitesi arasında on kapı vardı. Aniden birinin çıkabileceği bir sürü yer, görülebileceği bir sürü açık alan. Her an biri onu tanıyıp bu korkunç sessizliği bölebilir ve gerçeğin kafasına dank etmesini sağlayabilirdi: yaptığı şey, pervasızca Birleşik Devletler hükümetinden çalmaya çalışarak devletine başkaldırmaktı.

Ellen, Philip'le dansını hatırlamaya başladı ama zihninde, karnında, kalbinde nostaljiye yer yoktu.

Mantıklı davranmalıydı. Elini çabuk tutmalıydı. Tetikte olmalıydı.

Sessizlik neredeyse elle tutulabilirdi. Sanki bir gürültünün, sağır edici bir gürültünün, geride tezadından başka hiçbir şeyin hüküm süremeyeceği kadar güçlü ve yüksek bir sesin peşi sıra gelmiş gibi.

Ellen, Rehabilitasyon Ünitesi'ne vardığında kapıyı kilitlenmemiş ve açık vaziyette buldu. Odadan dışarı taşan soğuk havadan, hiçlik hissinden, hayatın yoksunluğundan ötürü Ellen daha odaya girmeden içeride kimseyi bulamayacağını anladı.

Ofis boştu. Ünite boştu. Rehabilitasyon Ünitesi boştu.

Ama Philip buradaydı. Buralarda bir yerlerdeydi.

Ellen odayı boylu boyunca geçti, avucunu ikinci kapıya koydu ve onun da açık olduğunu keşfedince ikinci koridora girdi.

Bekledi. Hâlâ koridordaydı. Eğer birine yakalanacak

olursa karıştırmaması gereken işler karıştıran bir kadın olarak görüneceğinden şüphesi yoktu.

Macy Mercy'de işe alındığında bile bu alan girmesinin yasak olduğu bölümlerin başında geliyordu. Burayı binanın geri kalanı kadar iyi bilmiyordu; diplerini, köşelerini, gölgelerini tanımıyordu.

Temkinli adımlarla yürümeye koyuldu; bir zamanlar bel bağladığı dünyanın hiç değilse bir parçasını hissetmek, kaybolmamak, destek almak için bir eliyle duvara tutunuyordu.

İlk kapının üstünde TEST TANKI yazıyordu. Ellen kapının kolunu kurcaladı ve açık olduğunu fark etti. Nefesini tutarak kapıyı içeri doğru itti. Doktorun onu yakalayacağı ânın, karanlığın içinden eldivenli ellerin çıkıp onu boğazlayacağı, onu boynundan yakalayıp yerlerde sürükleyerek Test Tankı'na sokacağı ânın geldiğine emindi. Üzerinde deneyler yapacaklar, ona ilaç verecekler, onu değiştireceklerdi. Tıpkı Philip'i değiştirdikleri gibi.

Oda karanlıktı. Ama boş gibi durmuyordu.

Ellen kolunu içeri uzattı, duvarı yokladı ve ışıkları yaktı.

Başlangıçta, renkler Ellen'ın aklına bir tabloyu getirdi. Belki de bir çizimi. Philip için yaptığı ilk resim gibi bir şeyleri.

Bir keçi. Arkasında sonsuz bir kırmızılık.

Bu renkler...

Bu kırmızı...

Çıt çıkarmaması gerektiği halde Ellen çığlığı bastı.

Danes elemanları orduya katılmak için gönüllü olduklarında ordu bandosuna alınacaklarını biliyorlardı. Çoğu insanın aksine Danes elemanlarının hiçbiri "ordu kumaşından biçilmiş" değildi. Ülkelerine hizmet etmek, Almanya ile Japonya'ya karşı verilen mücadeleye katkıda bulunmak istiyorlardı ama o zamana dek çoktan müzik yapma hayalleri kurmuş, seyircilerin grup elemanlarının yüzlerini bile göremeyecekleri kadar dumanlı barlarda çalma düşlerine kaptırmışlardı kendilerini.

Aralarında bir tane bile asker yoktu.

Ama yine de... on iki yıl sonra... anılar, devinim, tayflar ve sesler yüzünden yön duygusunu kaybetmiş vaziyetteki Philip içindeki askeri keşfetmişti.

Basamakların sonuncusunu da indi. Gözüne ilk takılan, ilerideki dikdörtgen şeklindeki ışık huzmesi oldu. Bu, aydınlık bir odanın kapalı vaziyetteki kapısının başka hiçbir şeyle karıştırılması mümkün olmayan göstergesiydi. İçeride biri olduğunu sezdi; içeride biri olduğunu biliyordu. Ve o anda, Birleşik Devletler Ordusunun bütün askerlerinden beklenen her şeyi yapabileceğini fark etti.

Ve korku ezici olmaktan çıktı.

Ve harekete geçme içgüdüsünün, aldığı soluktan farkı kalmadı.

Silahı olsa da olmasa da orada karşısına çıkacak adamı öldürecekti.

Ellen hastaneye varmadan az önce Philip herhangi bir yürüteçten, koltuk değneğinden ya da bastondan destek almadan aynı koridorları yürüyordu.

Ünitesinin kapısındaki kilidin icabına bakmakta hiç zorlanmamıştı. Philip doktorların ve hemşirelerin düşündüğünden çok daha güçlüydü. Personel kullanımına ayrılmış banyodaki ayna, Test Tankı'nın duvarlarında gördüğü çarpık yansımasının aklına getirdiği şeyi teyit etmişti: Ellen'ın aynayı suratına tuttuğu güne nazaran bir nebze olsun daha iyi görünmüyordu. Ama, tabii ki, asıl önemli olan içinin ne kadar iyileştiğiydi.

Gece vardiyasındakileri atlatmak da kolay olmuştu çünkü çoğu Philip'in güvenli bir şekilde ünitesinde kilitli olduğunu varsayıyordu ve kimse intikam yemini etmiş eski bir askerin, yaralı bir müzisyenin kendi başına ortalıkta dolaşmasını, orayı burayı araştırmasını beklemiyordu. Muhtemelen kendilerini kandırmışlardı: Hasarlı bir adamı başarılı bir şekilde iyileştirmişlerdi ama böylesine ağır yaralar almış birinin ayağa kalkıp ortalıkta dolaşmasının mümkün olmadığını dikte eden geleneksel düşünce tarzından uzaklaşamamışlardı.

Fakat Ellen hastaneye varmadan önce Philip çoktan ayağa kalkmış, ortalıkta dolaşmaya başlamıştı.

İlk gelenler Carl ve Jerry olmuştu. Telaş içinde odaya dalmış ve sanki 10. Ünite'de bir vampir bulmuş gibi korku dolu gözlerle Philip'i süzerek oldukları yerde donakalmışlardı.

Onunla konuşmayı, onu sakinleştirmesi beklenen sözcükleri telaffuz etmeyi denemişlerdi. Ama Philip'in onları dinlediği yoktu. Ve hademeler de hastalarının sahip olduğu güçten bihaberdi.

Philip başından sonuna dek iç huzurunu ve terbiyesini bozmadı.

Carl'ı koz olarak kullanınca (Philip fena halde morarmış kolunu tıknaz hademenin boğazına dolamıştı) hastane personelini yakalamak umduğundan daha kolay olmuştu.

Philip'in anladığı kadarıyla hep Test Tankı'nın zararsız olduğunu düşünmüşlerdi. Ama asıl önemlisi, Philip'in aklından geçenleri hiçbirinin görememiş olmasıydı.

Hiçbir röntgen filmi hiddeti gözler önüne sermezdi.

İki hemşire, iki doktor, takım elbiseli adamlar. Scott Malones. Hepsini ikinci koridor boyunca uzanan ofislerde ve kapılarının üzerinde İLAÇ ve ANALİZ yazan ünitelerde bulmuştu.

Herkesi Test Tankı'na kilitledikten sonra Philip sakince kontrol odasına gitmişti. Teçhizat, kayıt, kayıttan çalma ve şimdiye dek geliştirilmiş en karmaşık ses donanımına dair edindiği bilgiler sayesinde (ki bunun bir kısmını Namib Çölü'nde öğrenmişti) sesi çalmakta hiç zorlanmamıştı. Sesi bulmak da hiç zor olmamıştı çünkü Macy Marcy makaraya TONKA adını vermişti.

Tüm bu süre boyunca kontrol odasının çift yönlü mikrofonunu açık bırakmış ve sadece hemşirelerle doktorların gittikçe yükselen iniltilerini değil, aynı zamanda sesin kendisini de dinlemişti.

Kontrol odasındaki sandalyeye oturup ayaklarını masaya uzatan Philip yalnızca hafif bir mide bulantısı hissetmişti. Ross'u, Larry'yi ve Duane'i düşünmüştü. Detroit'te verdikleri bazı konserleri ve bir oda dolusu insanı mutlu ettiğinde içini bürüyen hissi anımsamıştı.

Kısa süre sonra küçük hoparlörlerden çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Sonra çığlıklar yakarışlara dönüşmüştü. Ve yakarışlar da kanamaya.

Philip kasların yırtıldığını duymuştu. Kemiklerin kırıldığını. Çelik duvarlara yumrukların indiğini. Gözyaşlarını, kustuklarını, altlarına ettiklerini.

Ve neticede insanlar sessizliğe gömüldüğünde Philip sesin beş dakika daha çalmasına izin vermişti. Nasıl olsa onu etkilemiyordu. Bir süre sonra kulağına müzik gibi gelmeye başladığını keşfetmişti. Bir şarkı gibi. Bir adamın direniş marşı gibi.

Daha sonra Philip ayağa kalkmış ve kontrol odasından çıkmıştı. Test Tankı'nın kapısını açıp içeri şöyle bir göz atmıştı.

Ardından 10. Ünite'ye geri dönmüştü. Doktor Szands'in karyolaya bağlı vaziyette onu beklediği üniteye.

"İlaçlar hakkında bilmediğim tek şey," demişti Philip, "ne kadarının doz aşımına gireceği. Eğer kendi ilaçlarımı kendim alacaksam doz aşımının belirtilerini bilmeliyim. Buna detaycı olmak diyebilirsin, doktor. Ve şimdiden teşekkür ederim."

Ama Szands yalnızca altı iğneye dayanabilmişti; öfkesine yenik düştüğü gün Philip'e verdiği kadarına.

Sonuçlar şok ediciydi. Szands'in bedeni eklemlerinden ayrılmıştı.

Philip ana ofise giden koridora çıkmıştı. Ofiste Danes'le ve Namib'e gönderilen üçüncü birlikle ilgili üç kutu dolusu

dosya, not ve fotoğraf bulmuştu. Notların çoğu Philip'le ilgiliydi. Çoğu Ellen'ın ellerinden çıkmıştı. Ama hepsi değil.

Belgeleri makasla paramparça etmişti. Anlamsız kırpıntılarla dolu kutuları çöplüğe taşımış, iş başındayken de kasvetli bir melodi mırıldanmıştı.

Ardından, şarkısının sesinden ve artık kristal berraklığındaki amacından ilham alarak bir şeyler çalmaya ihtiyacı olan her müzisyenin yapacağını yapmıştı.

Hastaneye geri dönmüştü. Bir enstrüman bulmuştu.

Ve çalmaya başlamıştı.

Yerlerinden çıkarılmış, boylu boyunca uzanan mikrofon kabloları eğimli koridorun zeminini kaplıyordu. Philip'in fenerinin ışığında, her biri yüzlerini ona dönmüş yılan yavrularını andırıyordu. Öyle ki kısa zaman önce buradan bir şey, bir makine, bir dizi mikrofon ya da muhtemelen Philip'in daha önce adını bile duymadığı bir cihaz sökülmüştü. Metal uçlar ona bakıyordu ama uzun siyah kablolar, Philip'in el fenerinden yayılan ışığın ötesindeki karanlığın içinde gözden kayboluyor, sonra dikdörtgen şeklindeki ışık huzmesinin kenarında tekrar belirerek kapının altından geçiyordu.

Harikalar Diyarı.

Aklma gelen tek kelime buydu. Bu salon, tüm bu yer bir stüdyoya benziyordu. Yankı odasından pürüzsüz ahşap duvarlara, düzensiz akorlardan ileride, Philip'in kontrol odası olduğunu düşündüğü yere.

Birliğine seslendi çünkü artık duyulmayı umursamıyordu, onları bulması gerekiyordu. İyi olduklarını, hayatta olduklarını, Duane'in bir köşede ölüp kalmadığını, Detroit'e döndüğünde Larry'nin ailesiyle yüzleşip onlara Larry'yi çölün ortasındaki bir delikte kaybettiğini açıklamak zorunda kalmayacağını bilmeliydi.

Çünkü Philip hâlâ eve döneceğine inanıyordu.

Yol'la ilgili bilinmesi gereken en önemli şey, ona adım attığınız anda geri dönüşünüzün olmadığıydı. Öyle olduğunu sansanız bile.

Bir başka çocuksu keçi resminin önünden geçti.

Kapı dikildiği yerden ne kadar uzaktı? Yüz metre? İki yüz metre?

Burada boşluk en az ses kadar kafa karıştırıcıydı.

"LOVEJOY!"

Bağırmıştı. Korkmadığını sesi vasıtasıyla kanıtlamak istiyormuş gibi.

"DUANE!"

Arkasında ayak sesleri duymayı bekledi. Hışımla üzerine gelmekte olan bir adamın sesini. Elinde bir balta ya da kelepçe tutan, belki de Philip'i çığlık çığlığa kendi hücresine sürüklemeyi aklına koymuş bir adamın sesini. Işık da görmeyi bekliyordu. Bir flaş, kendisininki dışında bir ışık huzmesi görmeyi. Burada yaşayan adamın peşine düşmesini, onu bulmasını, kendini göstermesini.

Ce-ee.

Philip yürümeyi sürdürdü. Koridor toprağın derinliklerine doğru alçalmaya devam ediyordu. Hava da ısınıyordu ve Philip nükleer bir şeye, korkunç derecede sıcak bir şeye, Amerika'nın büyük bölümünü, New York City'yi, San Francisco'yu, Detroit'i göz açıp kapayıncaya dek yeryüzünden silebilecek bir şeye yaklaştığı fikrini kafasından atamıyordu.

"ÇOCUKLAR!"

Philip koşuyordu. Çektiği inanılmaz acıya, sıcağa, güvensizlik hissine rağmen; nereye gittiğine ve orada onu neyin beklediğine dair hiçbir bilgisi olmamasına rağmen.

Duvarlarda başka hücre olup olmadığına baktı.

"LOVEJOY!"

Çavuş. Deli Sarışın. Önerisi kabul görmediği halde orduya başkaldırdığı için rütbesi düşürülen fakat utançtan kıpkırmızı kesilip ordudan ayrılmak yerine rütbesinin düşürülmesini başarısızlık olarak görmeyen, ona ihtiyaç duyulmadığına yormayan, kurumun hiyerarşisi içinde çürümeye terk edildiğine inanmayan Lovejoy. Hayır. Lovejoy devam ederdi.

Bu, Philip'e bir şeyler ifade ediyordu. Şimdi bile. Korku içinde, çığlık çığlığa koşarken bile. Bir şeyler ifade ediyordu.

Lovejoy devam ederdi.

Philip devam etti.

Lovejoy ordunun temsil etmesi gereken, temsil edebileceği şeylere hâlâ inanıyor olabilirdi: ulusun güvenliği ve korunması. Bunlar insanların geceleri uyumasına yardımcı olan sihirli sözcüklerdi, çaresiz sivillerin ordunun sıkı sıkıya tutunduğunu farz ettiği şeylerdi.

EN GÜZEL BEYİN DOLUDUR FİKİRLE

Yüce İsa, çavuşun pazubandı mantra misali zihninde tekrarlanıyor, Philip'i o dikdörtgen şeklindeki ışığa doğru ilerlemeye teşvik ediyordu.

Philip duvara çivilenmiş kırmızı flamaların yanından geçti. O hayaletimsi beyaz yaratığın resmedildiği flamaların yanından.

Keçiler.

Ama Philip kostümü görmüştü.

Hayır.

Keçi yoktu.

Kapının diğer tarafında nükleer bir silah olması ihtimali daha yüksekti.

Müzisyenlerin burada ne bulduğunu düşünüyorsun, Philip?

II. Dünya Savaşı hayaletinin soğukkanlı sesi üzerine hücum ediyordu.

Altı haftadır toprağın altındaydılar. Bu sürenin sonlarına doğru ikisi de şarkı söyleyemez oldu. Boğazlarında onları kırk yıl yaşlandıracak kadar toprak birikmişti ve her şey sona erdiğinde sesleri yaşlı denizcilerinkine benzemişti. Eski hallerinden, o gezgin müzisyenlerden eser kalmamıştı.

Şarkılarını çalarlarken başka sesler de duydular. Biri şarkı söyleyerek onun ve arkadaşının çaldığı akorlara eşlik ediyordu. Hayalet armoni, adını verdi buna.

Philip ona doğru koştu.

Her ne olursa olsun (nükleer?) Philip buna bir son verebilirdi. Her şeyi açıklığa kavuşturduğunu, bombayı kendi elleriyle etkisiz hale getirdiğini görebiliyordu. Savaşlara, Greer'ın tarihin sürekli dönen çarkı hakkındaki zırvalamalarına son verecekti. Kimin savaştığının önemi olmayan ama dur durak bilmeden tekerrür eden o savaşı durduracaktı.

Philip sertçe takıldı.

Yüzüstü yere kapaklanıp çenesini toprak zemine çarptı.

Yan döndüğünde çoktan boynundan kan damlaları süzülmeye başlamıştı. Neye takıldığını görmek için el fenerini yere, toprağa tuttu. Bir keçi görmeyi bekliyordu.

Ama bu, koridorun orta yerinde yan dönmüş vaziyette yatan bir bedendi.

Siyahi bir adamdı. Philip bu kadarını görebiliyordu.

"Duane," diye fısıldadı.

Can havliyle bedene doğru emekledi ama ölü olduğunu anlamak için ona dokunmasına gerek yoktu.

Ellen çığlık attı ama sesini kimseye duyuramayacağını biliyordu çünkü hayatından endişe edebileceği herkes ölmüştü.

Kırmızı burada öylesine yoğun, öylesine güçlüydü ki Philip için yaptığı resmi titizlikle renklendirdiği âni anımsamadan edemedi. Beyaz bir keçiyi sarıp sarmalayan, karşısındakiyle aynı tonlardaki negatif alanı.

Bakışlarını kaçırmak istiyordu, bakışlarını *kaçırmalıydı* ama bu çok güçtü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Örselenmiş insan bedenleri; tenin sınırlarını test eden kırık kemiklerin gizlendiği yerlerde deride çatlaklar. Aslına bakılırsa suratları öylesine genişlemiş, öylesine *yassılaşmıştı* ki sanki biri arabayla üzerlerinden geçmişti. Ellen kısa bir süreliğine bundan sorumlu olduğunu, eğer o suratlara yakından bakarsa kendi New Yorker'ının tekerlek izlerini göreceğini düşündü.

Onu kendine getiren New Yorker'ını düşünmek oldu. Evet, bir arabası vardı, evet, dışarıda bekliyordu, evet, onu ve Philip'i buralardan çok uzaklara götürecekti.

Ama Philip şimdi neredeydi?

Ellen tam da artık bu enkaza daha fazla bakamayacağına karar verip başını çevirdiği ve sırtını koridorun duvarına verdiği sırada bir şarkının damlalar halinde dağılmış narin notalarını duydu.

Gözleri fal taşı misali açılmış, tir tir titrer halde koridorun aşağısına baktı.

Gerçek şuydu ki müzik o anki hislerine uyuyordu. Sanki o geceye en uygun plağı takmış gibi hissetti kendini.

Ellen yürüdü. Philip'in adını seslenmedi. *Acele etmemiz gerek, GİTMELİYİZ,* demedi. Yalnızca dinlemekle yetindi. İlk kez, altı aydır baktığı bir adamın, kısacık bir zaman dilimi içinde hayatını değiştiren o adamın iç müziğini canlı dinleme fırsatını yakalıyordu. Koridorda soğuk ve kasvetli bir rüzgâr misali dalga dalga yankılanan ürpertici, karanlık bir melodiydi. Evet, diye düşündü Ellen, Philip çaldığı melodiyi şu anda da besteliyor olsa, uzun zaman önce de yazmış olsa bu şarkı acıydı, bu şarkı kayıptı, bu şarkı Philip'in başından geçenlerin nihayet gün yüzüne çıkışıydı.

Ellen İlaç Ünitesi'ni geçti ve iki ana koridoru birbirine bağlayan küçük koridora girdi. Ellen için Francine en kötüsüydü. Yaşlı hemşirenin tavana dikilmiş bakışları, yüzündeki kemiklerin yarısının işe yaramaz hale gelmiş olması ve ardına kadar açılmış ağzı seyreltilmemiş şaşkınlığını nihai sona dek korumasına neden olmuştu.

Ellen sağa dönüp ön kapıyı gördüğünde hastaneden ayrılmayı aklından bile geçirmedi. Buradan çıkıp arabasına dönmeyi ve batıya sürmeyi bir an olsun düşünmedi. Bunun yerine bir kez daha sağa döndü ve yüzünü ofise, 1. Ünite'ye ve oradan gelen sese çevirdi.

Ellen dışarıda gördüğü adamın hademe olmadığını artık biliyordu. Philip'ti.

Artık anlamsız bir dörtgenden, işe yaramaz bir odadan ibaret olan ofisi geçti.

1. Üniteye vardı.

İçeri girdi.

Başlangıçta onu, siluetini, sırtını kapıya dönmüş vaziyet-

te piyanonun başında oturduğunu doğru düzgün göremedi bile. Ellen tek kelime etmeden üniteyi boylu boyunca geçti ve karyolanın kenarına oturdu. Ona döndü ve çalışını izledi.

Müzik gözyaşlarına dönüştü. Ellen ağladı.

Karyolada sırtüstü uzanıp başını yastığa koydu. Bacaklarını şiltenin kenarından sarkıtarak Philip'in altı ay boyunca yattığı pozisyonda yattı. Tüm o zaman boyunca Ellen onunla ilgilenmiş, ona bakmış ve mantıksızca da olsa buradan kendi ayakları üstünde çıkabileceği günün gelmesini ummuştu.

O gün gelmişti.

Ama şimdilik Philip çalıyordu.

Müzik kâh öfkeydi, kâh azim, kâh kabullenme, kâh nefret. Bazı kısımlar öylesine karanlıktı ki Ellen odadaki gölgelerin konuştuğunu sandı. Ama ümit kırıntıları da vardı: pusun içinden çıkan majör notalar, Philip'in hisleri ne denli karanlık olursa olsun hikâyesinin devam edeceğini gösteren kısacık melodiler.

Ellen gözlerini kapattı ama uyumadı.

Dinledi.

Philip'in hikâyesini. Planlarını.

Ruhunu.

Ellen dinledi.

Philip üniformanın ne anlama geldiğini, hangi döneme ait olduğunu, kimler tarafından giyildiğini ya da savaşın hangi cephesinde yer aldığını bilmiyordu. Karanlık koridorda dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette olsa da zihni bambaşka yerlerdeydi. Botunun içine sığmayacak kadar şişen ayak bileğine rağmen Greer'ın kampta söylediklerini anımsadı.

Yüz Yıl Savaşları sırasında askerlerin giydiği üniformalar birçok defa değişti. Ama yine de İngilizler, St. George Haçı'ndan vazgeçmedi; kalkanlarına resmedilmiş, bayraklarına işlenmiş beyaz arka plan üstüne kırmızı bir haç.

Adam siyahiydi, evet. Ama kesinlikle Duane değildi.

Philip ışığını adamın göğsüne tuttu; amblem yoktu. Fakat yüzü... Yaşlıydı. Ama yaşlı birine ait değildi. Eski bir zamana aitti.

Brabantlar paralı askerlerdi. Sadakatin ya da inancın tarafını tutmak yerine yalnızca kârlarını gözetirlerdi. İngiltere'nin Fransız tahtını ele geçirme girişimlerinin neticesinde Fransızlara korku salmaları için İngilizler tarafından tutulmuşlardı. Haçlı hiçbir şey giymeyen gaddar, ahlâksız savaşçılardı.

Philip ayağa kalkmalıydı. Gitmeliydi. Kapıya ulaşmalıydı. Detroit'i nükleerden daha kötü bir şeyden kurtarmalıydı.

Yüz Yıl Savaşları'nın adı Milyon Yıl Savaşları da olabilirdi, demişti Greer. Çünkü her ne kadar savaşın 1453 yılında

sona erdiği iddia edilse de o veya bu şekilde sonsuza dek süregeldiği söylenebilir.

Sonsuza dek, diye düşündü Philip nihayet olduğu yerde doğrularak.

Işığı ileriye tuttu.

Koridorun iki yanında düzinelerce ceset vardı. Her biri dikdörtgen şeklindeki ışığa uzanmaya çalışır gibi görünüyordu.

Philip on, on iki, yirmi farklı üniforma saydı. Ona kalırsa, katliama uğramış bir tiyatro grubunun kostümlerine benziyorlardı.

İlk İngiltere-Hollanda savaşında iki taraf da eskiden kralların ve kraliçelerin nasıl giyindiğini hayal ediyorsak öyle giyinmişti. Frak şeklindeki uzun kabanlar kemer hizasında balon gibi şişkinleşiyordu; daracık beyaz pantolonlar siyah çizmeler tarafından yutuluyordu. Gösterişli şapkaları bize şimdilerde muhteşem görünüyor olabilir fakat en nihayetinde birbirlerini öldürüyorlardı. Bütün savaşların nedeni aynıdır, demişti Greer. Sık sık böyle derdi. *Bu nedenle hepsi tek bir savaş sayılabilir.*

Philip şimdi anlıyordu. Greer'ın Çarkı. Geçmişin tekerrürü. Zamana yayılmış ve hâlâ devam etmekte olan tek bir savaşın görünmeyen, çocuksu parmaklar tarafından oyuncak misali çekilip alınmış ölü askerleri. Belki de Kader küçük bir oğlan çocuğuydu ve dünyaya dair sahip olduğu azıcık bilgiyle hareket ediyordu. Zaman içinde nesneler değişirdi. Elbiseler, konuşmalar, diller ve silahlar da öyle. Fakat savaşın gerekçeleri, anlamı ve müziği asla değişmezdi. Tekrar tekrar aynı tartışmalar yapılırdı. Ta ki çark gibi, Zaman gibi, bütün koltukları ölü askerler tarafından işgal edilmiş bir dönmedolap gibi dönmeye başlayıncaya dek. Hepsi birlikteyken (hepsi aynı koridordayken, hepsi aynı

çarkın üzerindeyken) rengârenk üniformaları öyle şenlikli görünürdü ki gören de kasabaya bir karnaval gelmiş ve dönmedolabı rengârenk flamalarla donatmış sanırdı. Fakat bu bir karnaval değildi. Bir döngüye kapılmış ve her devrimin genişlediğine, daha geniş bir alanı kapladığına, öncekinden daha fazla şey ifade ettiğine inanan İnsanlık'tı.

Fakat bu doğru değildi. Philip bunu artık anlıyordu.

Rastladığı cesetlerden bazıları Harikalar Diyarı'ndaki karyolalarının sağına soluna attıkları bira kutuları kadar ezilmişti. Bazıları sergilenen ölü bedenlerden, cenazedeki suratlardan farklı değildi.

Bir ayağını sürükleyip diğeriyle topallarken yere bakmamaya çalıştı ama içindeki dürtüye karşı koyamadı. Danes elemanlarından birinin cesediyle karşılaşabilirdi; Lovejoy'u ellerini göğsüne koymuş ya da Stein'ı fotoğraf makinesini artık görmeyen gözüne götürmüş vaziyette bulabilirdi.

Ordu tarafından verilmiş fenerinin ince, zayıf ışığında yanından geçtiği, üstüne bastığı, ağrıyan bileğini üzerinden sürüklediği her cesette savaşın çarkının üç boyutlu tarihine tanık oldu.

Roma dönemine ait bir sandalet.

Bir Hun'un siyah sakallı kellesi.

Keçe şapkalar, mavi başlıklar, haçlar, madalyalar ve kasketler.

El fenerinin ışığı titreşip söner gibi olunca Philip feneri diğer elinin açık avucuna vurdu.

Greer bir keresinde "savaşta asaletin sona erdiğinden" bahsetmişti. Üniformalar rütbelerin açıkça gözler önüne serildiği şaşaalı kostümlerden günümüzün donuk grilerine ve yeşillerine teslim olmuştu.

Greer buna "Parlak Renklerin Sonu" diyordu.

1914 yılına doğru dünya akıllandı. Peki bundan kazan-

cımız ne oldu, biliyor musunuz? Rengârenk savaş üniformalarıyla geçen binlerce yılın bizi nereye getirdiğini biliyor musunuz? Kamuflaja. Kamuflajın icadıyla orduları birbirinden ayırt edemez olduk. Orduların tarihinde, dost ateşinde can veren askerlerin sayısı hiç bu kadar yüksek olmadı. Savaş meydanları askerlerin kendilerine ait olabilecek çarpık bedenlerle burun buruna geldikleri, korkudan ateş açtıkları bir eğlence evine döndü. Bu bir saklanma ve şaşırtmaca meselesine döndü. Avlanmak üzere olduğunu bilmeyen bir geyikten pek farkları kalmadı. Şaşırtmaca günün kelimesiydi. Ve kesinlikle haklıydılar da. Her şey bir pusudan ibaretti. Günümüzde gerçek bir savaş meydanında başka bir orduyla karşılaştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Generallerimizin o savaşı bizzat komuta etmelerini beklediğinizi hayal edebiliyor musunuz? Başınızı iki yana mı sallıyorsunuz?! Hayır. Artık saklanıyoruz. Saklanıyoruz çünkü saklanıyorlar. Saklanıyorlar çünkü saklanıyoruz. Herkes saklanıyor çünkü artık kimse savaş meydanının ortasında savunmasız kalmak istemiyor.

Parlak Renklerin Sonu.

Philip, Asyalı olduğunu düşündüğü bir cesedin yanından geçebilmek için sırtını sağındaki ahşap duvara yasladı. Eskiden beyazlar içinde olan asker şimdi toprağın içinde ezilmiş bir meyveye benziyordu.

Philip, Greer'a yanıldığını söylemişti. Ama artık anlıyordu.

Katılmıyor musun? Greer çöl güneşinin altında gülümseyerek sertçe karşılık vermişti. Şu anda gizlenmekte, bizi izlemekte ve çıkardığımız sesleri dinlemekte olan beş bin böcek ve hayvan türü var. Bizse yalnızca ağaçların arasına karışmayı öğrendik. Büyük başarımız bu mu, Er Tonka? Nihayet böceklerin zekâ seviyesine ulaşmak mı?

Işık bir kez daha titreyince Philip feneri bu kez uyluğuna vurdu. Ürperiyordu ama hava soğuk değildi.

"DUANE! ROSS! LARRY!"

Philip, Greer'ın adını haykırarak tarihçinin bel bağladığı tüm teorileri gerçek kılmaya korkuyordu.

Philip yere baktı ve uzun saçlı bir adamın ezilmiş kafatasını gördü.

LARRY?

Hayır, Larry değildi.

Ama Larry neden az ötede olmasındı? Neden bütün birliği az ötede olmasındı?

Philip havada bir dalga, bir yırtılma sezdi ve kendini hasta edici sesi duymaya hazırladı.

"Çocuklar," dedi. Sesi artık zayıf çıkıyordu. Greer'ın sözcüklerinin etkisi altındayken bir de ölüme maruz kalmak sanki ondan bazı şeyleri, hayati bir parçasını, gücünü, cesaretini, onu ilerlemeye teşvik eden motoru söküp almış gibiydi.

Ne bir güç hissetti, ne dalgaların devamı geldi, ne de sesin.

Yürümeye devam etti.

İleride kapının altındaki, dikdörtgen şeklindeki ışık huzmesinin genişlediği yoktu.

Sandığından daha mı ilerideydi? Philip bilmiyordu.

Yürümeye devam etti.

Kustu. Artık ses biraz daha güçlüydü.

Geçip gitti.

Philip öne eğildi ve ağır bir sopanın kırılıp parçalanmış sapını kavradı. Bu bir tabanca değildi ama artık silahsız da sayılmazdı. Ses, sanki Philip bu yerin kalbine yaklaşıyormuş gibi kapkara, hafif ama ısrarcı dalgalar halinde gelmeye devam ediyordu.

Seslenmek için ağzını açtı ama bir kez daha aynı tutkalın, aynı balın dudaklarını kapladığını hissetti.

Yürüdü.

Topalladı.

Sopayı sıkıca kavradı.

Arkasında ölüm vardı.

Önündeyse bir kapı.

Koridorun eğimi akıl almayacak kadar arttığından Philip cesetlerin de onunla birlikte yuvarlanıp kapının dibine yığılmasının ve dikdörtgen şeklindeki o incecik ışığın önünü kesmesinin an meselesi olduğunu düşündü.

Baston niyetine kullandığı sopanın körleşmiş ucunu çakıl taşlarının arasına saplayıp kendini öne çekerek yürümeye devam etti.

Sapladı. Çekti. Sapladı. Çekti.

Kapıya ulaştığında içeriden süzülen ışık eşikten yalnızca birkaç santim uzaktaki çıplak şekli gözler önüne serdi.

Adam gözüne tanıdık göründüğünden Philip olduğu yere çömeldi. Ama adamı tanımıyordu; yüz hatları hafızasında hiçbir kıvılcım çakmıyordu. Philip'e asıl tanıdık gelen, adamın ait olduğu *zaman* dilimiydi.

II. Dünya Savaşı'na katılan bütün oğlanlara benziyordu.

Kıyafetlerinden geriye kalan yalnızca asker künyesiydi. Philip künyenin üzerinde yazanı okudu.

ROGER KINGMAN

Roger Kingman, Roger Kingman, Roger Kingman...

Bu adı biliyor muydu?

Philip ayağa kalkıp kapıya dokunduğunda kapının kilitli olmadığını fark etti ve ahşap, avucunun hareketiyle ardına kadar açılarak onu ışıl ışıl bir odanın eşiğinde savunmasız bıraktı.

Uğultu devam ediyordu. Ama nereden geliyordu?

Philip sağına baktı, soluna baktı. Tek görebildiği, karşısındaki duvarı ortalayacak şekilde yerleştirilmiş kırmızı bir

dikdörtgendi. Oysa şekli hemen tanıması gerekirdi çünkü hayatının her döneminde onun için pek çok şeyden daha önemli olmuştu.

Bu bir piyanoydu.

Kırmızıya boyanmıştı.

Philip fal taşı misali açılmış gözlerle öylece baktı. Terliyordu. Yaralıydı. Korkuyordu. Bir kâbustaymış gibi hissediyordu ama daha sıcaktı, çok daha sıcak.

Piyano konsere hazır görünüyordu. Philip piyanoyu kuşatan mikrofonları görünce enstrümanın kayda girmeye hazır olduğunu düşündü. Veyahut aniden konuşmaya başlayıp her şeyi açıklayacağını.

Odaya girdi.

Piyanonun üstündeki duvarda, bandolarda kullanılan türden büyük bir davul asılıydı.

Kırmızıydı.

Orta yerine uzun kıllı, beyaz bir keçi resmedilmişti. Altında da şu sözcükler yazıyordu:

KÜÇÜK EFRADIN VE ÇARESİZLERİN İLAHI

KEÇİ.

Philip boynundaki F tuşuna dokundu. Kendi dünyasının F'sine.

En Güzel Beyin Doludur Fikirle.

Philip piyanonun yanına vardığında sopasını oturağa dayadı. Tuşları baştan aşağı süzdü ve Detroit'i düşündü. Bodrumda tek başına oturmuş, piyano çalmayı öğrenmeye çalışan küçük oğlan çocuğunu. Annesinin basamaklardaki ayak seslerini. Annesinin omzuna koyduğu elini.

Yakından bakınca kırmızı boyanın eskimiş olduğunu gördü. Boyası dökülmüştü yer yer.

İlk resitalini. Ross'la tanışmasını. Radyoda dinleye dinleye en sevdikleri şarkıları çalmayı öğrenişlerini. Kendi şarkıları-

nı yazışlarını. Danes'i. Larry'nin garajındaki Danes'i. Savaşa gitmeden önceki gece Martha'nın Barı'nda çalan Danes'i. Temel eğitimdeki Danes'i. Kamptaki Deli Sarışın efsanesini. Savaşı. Savaş sırasındaki konuşmalarını. Paylaştıkları fikirlerini, dile getirdikleri hayallerini. GERİ DÖNDÜĞÜMÜZ ZAMAN ah GERİ DÖNDÜĞÜMÜZ ZAMAN bir ucundan başlamamız gerek DETROIT'E GERİ DÖNDÜĞÜMÜZ ZAMAN diyen seslerini. Sonra hayallerini *hayata geçirişlerini*. Ve daha fazlasını yaptıklarını. Kaydettikleri hit şarkıyı. Zaten yaşamakta olduğu hayatı daha da değerli kıldığından Philip'in yaşamını değiştiren o şarkıyı. "Burada Ol"u.

"Burada Ol" Philip'in Yol'daki film müziği olmuştu.

Ve şimdi, Yol onu bir piyanoya getirmişti.

Yine.

Philip derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

Sonra, içinde piyano olan bir odaya giren herhangi bir müzisyenin yapacağını yaptı ve öylesine bir notaya basmak için sağ elinin işaret parmağını kaldırdı. Fakat bir an için parmağı tuşların üstünde asılı kaldı.

Hangi notaya basacaktı.

F'ye. Elbette. Tıpkı boynundaki tuş gibi.

Çünkü EGBDF F'yle biter, FACE F'yle başlardı. Bir yol biter, diğeri başlardı.

Parmağı yavaşça piyanoya doğru inerken, *Belki de*, diye düşündü çaresizce, *diğerleri beni duyabilir. Belki de piyanoyu çalanın ben olduğumu anlarlar.*

Fakat parmağı F tuşuna ulaşana dek geçen yarım saniyede zihninde daha rahatsız edici bir düşünce belirdi.

Onu rahatsız eden mikrofonların açısıydı. Ayaklıkların yerleriydi.

Ve aniden fark ettiği, odanın köşesindeki kırmızılıktı. Konuşmaya başlayan kırmızılık.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Ama artık bunun için çok geçti.

Yapıyordu.

Parmak ucu tuşa dokunduğu anda Philip bulmak için gönderildikleri sesin kaynağının bu piyano olduğunu şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde anladı.

Ama artık bunun için çok geçti.

Tuşa bastı.

Tek bir notaya.

Ve çıkan ses neredeyse vücudundaki bütün kemikleri kırdı.

Bir anda.

"Bu... büyüleyiciydi."

Bu defa yataktaki Ellen'dı, Philip'in gözlerinin içine bakıyordu. Ünitedeki gölgeler adamın suratındaki engebeleri, ahenksiz yüz hatlarını derinleştiriyordu. Ama artık canavara benzemiyordu; asla benzemeyecekti. Yanında dikilen gerçekliğe rağmen Ellen, "Burada Ol" kırkbeşliğinin kapağını süsleyen yüzü görüyordu.

"Merhaba, Ellen."

"Seni geri göndermek istediler," dedi Ellen.

Philip'in yüzündeki ifade değişmedi.

"Biliyorum. Ve az kalsın yapacaklardı da. Ama onları durdurdum."

Philip karyolanın yanına çömeldi. Hâlâ fazlasıyla hızlı iyileşmekte olan, doğal olamayacak bir şekilde bükülmüş parmaklarını uzatıp Ellen'ın saçına dokundu. Aynı parmakları kadının suratının pürüzsüz beyazlığında gezdirdi. Dudaklarında duraksadı.

Onu öptü.

Sonra ona her şeyi anlattı. Görevi, Lovejoy'u. Madendeki adamı.

"Hayal edebiliyor musun?" diye sordu Ellen afallamış vaziyette. "Birini bu hale gelmesine neden olan bir yere geri göndermek mi? Madalya almayı hak ediyorsun, Philip."

Yine Philip'in ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

"Şimdi nereye *gidiyoruz*?" diye sordu Ellen doğrulurken. "Kaliforniya'yı düşünüyordum. Hawaii'yi. Bence..."

Philip bir kez daha Ellen'ın dudaklarına dokundu. Kadının şimdiye dek duyduğu en yürek parçalayıcı şarkıyı çalan parmaklarla.

"Benimle gel," dedi.

"Nereye?"

"Gideceğimi akıllarının ucundan bile geçirmeyecekleri tek yere gideceğim."

Ellen başını hayır anlamında salladı.

"Detroit'te olduğunu öğreneceklerdir, Philip. Eve dönemezsin."

"Eve döneceğim yok," dedi.

"O halde nereye gideceksin?"

"Geri döneceğim, Ellen."

Ellen onu tokatlamak için elini havaya kaldırdı ama kendine hâkim oldu.

"Hayır."

"Evet."

"*Neden?*"

"Danes."

"Orada olduklarını nereden biliyorsun?"

"Ofisteki dosyalardan pek çok şey öğrendim. Beni alan helikopterin pilotu, raporunda sahildeki tek bedenin benimki olduğunu söylüyordu. Kıyıda bulunmuş olmam da adamın beni oraya taşıdığı anlamına geliyor."

"Neden?"

"Gösteriş için. Bilmiyorum. Ama ona soracağım. O bana Danes'in nerede olduğunu gösterdikten sonra."

"Hükümet," dedi Ellen nihayet. "Öğrenecekler. Seni oraya dek takip edecekler."

"Nerede olduğunu zaten biliyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lovejoy biliyordu. O bizim çavuşumuzdu. O biliyordu. Ayrıca yaralandığımda uçağın gelmesine daha dokuz gün vardı. Fakat yine de... beni zamanında aldılar. O bölgeyi sürekli gözetim altında tutuyorlar, Ellen. Bana nerede olduğunu sorduklarında asıl öğrenmek istedikleri, çöldeki koordinatları değildi. Madenin haritasını istiyorlardı."

Ellen adamın gözlerinde kararını çoktan verdiğini görebiliyordu. Üstelik kendisini ne sanıyordu da Philip'in arkadaşlarının peşinden gitmesine mani olacaktı?

Onları bir kez daha zihninde canlandırdı. Dördünün kırkbeşliğin kapağındaki fotoğrafını.

Karyoladan kalktı ve üniteden çıkmaya yeltendi.

"Nereye gidiyorsun?"

"İlaçların etkisi geçecektir," dedi Ellen. "Ayrıca bir hemşireye ihtiyacın olacak."

"İlaçları çoktan aldım."

"Hepsini mi?"

"Hepsini. Ama birazını kullandım."

"Philip. Ne kadar–"

"Kendi üstümde değil."

Ellen'ın, ilacı kimin üzerinde kullandığını anlaması için adını duymasına gerek yoktu. Test Tankı'ndaki korku mezarında yalnızca bir surat eksikti.

Ellen üniteden çıktı ve elinde birkaç parça eşyayla geri döndü. Bir pasaport. Bir saat.

"Al bunu," dedi. "Bu senin."

Elinde tek bir piyano tuşu tutuyordu. İpin ucundan sarkan bir E

"Bunu haftalarca incelediler," dedi. "Yaralanmanla bir ilgisi olduğunu düşünüyorlardı."

Philip güldü. Fakat gülüşünde neşeden eser yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Ellen. "Haklı mıydılar?"

"Yolda anlatırım."

"Yolda," diye tekrarladı Ellen. "Philip, sanırım bir kereye mahsus olarak bir şey söylemeliyim. Eğer şimdi söylemezsem sonsuza dek içim içimi yiyecek. Arkadaşlarının orada olabileceğini, hatta hayatta bile olabileceklerini anlıyorum ama bunu ilk ve son kez söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Philip'in sinirlenmesini bekliyordu. Onsuz gitmesini bekliyordu.

Gözlerinde aydınlanmayla karşılaşmak ise hiç beklemediği bir şeydi.

"Tanrım," dedi Philip. Sanki Ellen az önce sihirli sözcükleri söylemişçesine gözleri açık rüya görür gibiydi.

"Üzgünüm, Philip."

"O sesi nereden tanıdığımı hatırladım, Ellen." Ama Ellen, Philip'in neyi kastettiğini anlayamazdı. Philip'in o aksanı, o sesi, o konuşma şeklini hatırlamaya çalışarak ünitesinde saatler geçirdiğini bilemezdi. "Karşıma çıkan II. Dünya Savaşı hayaletlerinden biri değildi. *Oydu.*"

Çıplak adamın boynundan sarkan künyenin üzerindeki *Roger Kingman* adını anımsadı. Çıplaktı çünkü kıyafetleri çıkarılmıştı; alınmış ve başka biri tarafından giyilmişti; koridordaki yaşlı asker tarafından; beyaz sakalı sarı eşarbın ardına gizlenmişti ve Philip'e kendi hikâyesini anlatacak kadar aklını kaçırmıştı: Madende iki müzisyen; biri diğerini boğar; sonra aşağıda yalnız kalır.

Philip arkasında bırakmasının üzerinden binlerce yıl geçmiş gibi gelen odada asılı duran kostümü, boynuzları, toynakları hatırladı.

Sorunlu, düzenbaz bir adam hayal etti. Kılık değiştirmeyi seven bir adam.

Kostümlü bir kaçık.

Ve onu ele geçirmeye ne kadar yaklaşmıştı? Arkadaşlarını bulmaya? Daha ileri gitmeden her şeye son vermeye?

"Arabam dışarıda," dedi Ellen. Kolunu adamın omuzlarına attı. "Bununla başa çıkabileceğine emin misin?"

"Evet."

Ve Philip uzun zamandan beri ilk defa ayaklarının altındaki o güçlü zemini, o verimli ve zengin toprağı, Yol'un başka bir şeyle karıştırılması imkânsız olan o sert yüzeyini hissetti.

KISIM 2

EN GÜZEL BEYİN DOLUDUR FİKİRLE

El fenerleri, uyku tulumları, bıçaklar, kulaklıklar, kulak tıkaçları, su, ekmek, konserve yiyecekler, botlar, battaniyeler, uzun iç çamaşırları, çoraplar, bant, avcıların kullandığı türden kulak tıkaçları, kulak koruyucular ve silahlar.

Her ihtimale karşı.

Kasanın arkasındaki kız Philip'e canavar görmüş gibi baktı. Huzursuzca gülümsedi. Philip nazik ama sessizdi. Ellen satın aldıkları şeylerin parasını ödedi.

Otoparkta New Yorker'ının direksiyonunun başına geçen Ellen, Philip'in açmakta olduğu zarfa işaret ederek, "O nedir?" diye sordu.

"Hükümetin notları," dedi. "Bizden önce çöle gönderilen birlikler hakkında Bakan Mull'un verdiği bilgiden daha fazlası. Ofisten aldım. Lovejoy'un adını arıyorum."

"Onun hakkında ne diyor?"

"Henüz bir şey bulamadım. Hâlâ arıyorum."

"Ama oradakinin ne olduğunu bildiğine inanıyorsun."

"Oradakinin *kim* olduğunu bildiğine inanıyorum. Ne olduğunu değil. Belki de gerçeği herkes kadar merak ediyordu."

Rütbesi düşürülmüş bir general. Orduda kalmayı tercih ediyor. Neden? Bu görevi mi bekliyordu? Bu görevi almak için mi uğraşıyordu?

"Greer'ın Çarkı," dedi Philip.

Geri dönmek.

"Sana biraz da Ellen'ın çarkından bahsedeyim," dedi Ellen. "Biraz havaya ihtiyacı var."

Otoparktan çıktı, yolun karşısına geçti ve arabayı oradaki benzin istasyonuna çekti. Philip tekerleğe hava basmasına yardım etti. Belki havanın sesinden, belki de yoldan geçen trafiğin vızıltısındandı ama sesi düşündü. Sesi aklından hiç çıkaramıyordu.

Afrika'ya dönüşünün ardındaki gerekçelerin gerçeği yansıtıp yansıtmadığını sordu kendine.

Yalnızca Danes'le mi ilgiliydi?

Yoksa yirmi yılı aşkın süredir orada yaşayan, onun uğruna aklını, gerçekliği, on yıllarını kaybeden o adam gibi...

...Philip de mi sesin cazibesine kapılmıştı?

Johannesburg'a bir sonraki uçak ertesi günün sabah saatlerindeydi. Erkendi. 05.10'daydı. Fakat bu gece, saat 21.00'da Philip, Ellen'a sesi dinletti.

Ellen otel odasındaki yatağında uzanıyordu. Giyinikti. Kollarını karnının üstünde kavuşturmuştu.

"Sanırım otursan daha iyi olur," dedi Philip.

Korkusu gözlerinden okunan Ellen doğrularak oturdu.

Philip, Test Tankı'nın kontrol odasından aldığı bandı ofiste bulduğu ses kayıt cihazına taktı. Hükümet görevlilerinin sesi dinlerken birbirlerinin üstüne kustukları aklına geldi.

Fakat şimdi her şeyin hazır olduğuna kanaat getirince odayı boylu boyunca geçti ve Ellen'ı öptü. Bunu arabayla havalimanına giderken, biletler için sıra beklerken ve otele dönerken uzun uzadıya konuşmuşlardı. Eğer Ellen onunla birlikte çöle gidecekse sesin neye benzediğini bilmesi gerekirdi.

"İki dakika," dedi Philip. "Ve canını yakacak."

Ellen başıyla onayladı. İstisnai bir güzelliği vardı. Solgun ama pürüzsüzdü.

"Hazır mısın?" diye sordu Philip.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Yap şunu. Çalma düğmesine bas."

"Seni seviyorum," dedi Philip.

"Bekle. Ne?"

"Seni seviyorum."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun? Şimdi? Beni kusturmadan hemen önce?"

Philip gülümsedi. Ama Ellen için endişeleniyordu.

Çalma düğmesine bastı.

Otel odasından ayrıldı.

Dışarı, balkona çıkıp elindeki uçak biletlerine baktı. İki defa aktarma yapacaklardı. Baltimore'a uçuşları beş saat sürecekti, ardından üç saat de Baltimore Havalimanı'nda bekleyeceklerdi. Oradan Atlanta'ya ulaşmaları iki saatlerini alacaktı. Ertesi gün 19.00'a kadar Amerika'dan ayrılmış olmayacaklardı.

Philip otoparka baktı. Arabaları inceledi.

Herhangi biri hükümete ait olabilirdi.

Herhangi biri onu izliyor olabilirdi.

Atlanta'dan Johannesburg'a uçuşları on beş saat sürecekti. Biletlerini ticari bir havayolundan aldıklarından uçuşları Philip'in altı buçuk ay önce çıktığı yolculuktan epey farklı olacaktı.

Philip biletleri gözüne yaklaştırdı ama bu defa, biletleri tutan parmaklarını inceledi. Fena halde berelenmişler, çarpılmışlar, sonsuza dek değişmişlerdi. Otelin avlusunda bir gazetelik vardı. Philip gazetelerin başlıklarını balkondan okuyabiliyordu.

Savaş Çanları Çalıyor

Otel odasına doğru döndü. Perdeler çekiliydi. Camdaki yansımasına baktı. Bakışlarına karşılık veren yeni yüzünde duruma uygun bir şeyler vardı.

Ellen'ın boğuk iniltileri, yansımasının ardındaki otel odasının kapalı kapısını aşarak ona ulaştı.

Kadının öğürdüğünü, kustuğunu duydu. Konuşuyordu da; yavaşlatılmış, hızı dörtte birine düşürülmüş, doğal olmayan, alçak perdeden boğuk heceler.

Basamakların gıcırtısını, annesinin onu akşam yemeğine götürmek için gelişini anımsadı.

Philip, demişti bir keresinde. Elini oğlunun omzuna koymuştu. *Günün birinde harika bir müzisyen olacaksın.*

Nereden biliyorsun? Philip çaresizce bunun doğru olmasını istiyordu.

Çünkü çıkardığı sesi önemsiyorsun.

Philip biletlerini cebine soktu ve otel odasına girdi.

Ellen ellerinin arasında bir kusmuk ve salya birikintisiyle halıya kapaklanmış vaziyetteydi.

Philip durdurma tuşuna bastı.

Bekledi.

Ellen tekrar doğrulmayı başardığında peçeteyle ağzını sildi. Ama konuşması için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Sabırsızlanıyorum," dedi. Ama şakası o kadar da komik değildi.

Philip, Ellen'm yanına oturup kollarını kadına doladı ve bir kez daha onu sevdiğini söyledi.

Sonra ilk defa seviştiler. Ama öncesinde Ellen, Philip'in iğnelerini yaptı. Onlar olmadan kımıldaması bile mümkün değildi. Onlar olmadan vücudu nefes alıp veren bir röntgen filminden ibaretti.

Ellen o gece rüyasında Philip'in karanlıkta otel odasında dikildiğini gördü. Ölü gibi solgundu; bereleri kapkara görünüyordu; kemikleri derisini delip geçmişti. Ellen rüya-

sında ayağa kalktı, koşarak banyoya daldı, elinde ilaçlarla geri döndü ve Philip'e iğnelerini yaptı. Philip'in bedeni ve vücudu yavaşça Ellen'ın bildiği, artık yakından tanıdığı haline döndü. Philip kendini biraz daha iyi hissetmeye başladığında Ellen ona döndü ve şöyle dedi:

Bir gün bu ilaçlar bitecek.

Philip başıyla onayladı.

Biliyorum.

Baltimore uçuşunda herkes sigara içiyordu. Duman Philip'e Atlantik Okyanusu'nun Namib kumlarıyla buluştuğu yerdeki pusu anımsattı. Gözlerini biraz kıssa kendini orada bulabilirdi. Ross'un yüz bin dolar hakkında konuştuğunu, Duane'in birbirine dolanmış kablolardan şikâyet ettiğini ve onları nasıl sarmaları gerektiğine dair önerilerde bulunduğunu duyabilirdi. Stein, kayda hazır bandı elinde tutan Larry'nin fotoğrafını çekerdi ve Larry, *Sesi avlıyoruz. Bu da tuzağımız!* derdi. Greer, Namib Çölü'nün "ilk insanların" yuvası olduğuna dair kanıtlardan bahsederek çevreyi incelerdi ve böylesine boş, böylesine çıplak bir yerin saklayabileceği sırlardan dem vururdu.

Ve Lovejoy.

Daima diğerlerinden ayrı duran, muhtemelen sahip olduğu bilgiler ışığında uzaklara bakan Lovejoy.

Philip sık sık Lovejoy'u düşünüyordu.

İndikten ve valizlerini aldıktan sonra Philip, Ellen'a hemen döneceğini söyledi. Kadını aktarmalı uçuşları için bekleme alanında bıraktıktan son tuvaletlere yöneldi. Tuvaletlerin az ötesinde ankesörlü telefonlar vardı.

Philip evini aradı.

Telefona annesi cevap verdi.

"Anne," dedi Philip. "Hayattayım."

Philip sık sık geçmişten, hayalet görüntülerden ve sesin, sesin frekansının "hayaletleri sarsabildiğinden" bahsettiği için Ellen kızını düşünüyordu.

Elinde değildi. Ve elinde olmasını da *istemiyordu*. Atlanta'dan Johannesburg'a uçuşları on beş saatten fazla sürecekti ve Ellen tüm bu zamanı Jean'i düşünerek geçirmeyi seçmişti. Uçağa binişlerinin ardından yolculara birer kartpostal dağıtılmıştı. Hostesler herkese uçuş deneyimlerini yazmalarını önermişti. Johannesburg havalimanına vardıklarında kartpostalları kolaylıkla postaya verebilirlerdi. *Vatanınızdaki arkadaşlarınızı kıskandırın*, demişti pilotlardan biri ve ardından Ellen'a göz kırpmıştı.

Şimdi yolcuların çoğu kendilerine söyleneni yapıyordu; akılları gözlemleriyle, ne diyecekleriyle, yemeği (ıstakoz), koltukları (Artık eskisi kadar geriye yatmıyorlar!) ve diğer yolcuları (Çok duman var! Ayrıca yanımdaki adam da horluyor!) nasıl tarif edecekleriyle meşgul olurken düşüncelere dalıp gitmişlerdi.

Ellen kızına yazdı.

Jean...

İnanabiliyor musun? Afrika'ya giden bir uçakta-

yım. Âşık oluyorum. Keşke burada olsaydın. Keşke her yerde olsaydın.

Philip yanındaki koltukta uyukluyordu. Parmakları sessizce dizinin üstünde hareket ediyordu. Sanki uykusunda piyano çalıyor gibiydi.

Ellen başını kaldırıp diğer koltuklara baktı ve küçük bir kız çocuğu tarafından izlendiğini fark etti. Kız gülümsüyordu.

Ellen el salladı.

Bu aptalcaydı ama Ellen neredeyse Philip'in çaldığı şarkıyı duyabileceğine inanacaktı. Pencerenin dışındaki dünya yalnızca bulutlardan ibaretti. Sonra da sudan. Ellen ikisinin de hayaletler için en uygun ortam olduğunu düşündü.

Belki de Philip onlar için çalıyordu.

Jean.

Ellen sesi otel odasında dinlemişti. Ses onu hasta etmişti ve onu tekrar duymayı kesinlikle istemiyordu. Ama yine de duyacağını biliyordu.

Belki de Philip o an için, değiştiği gün için bir film müziği çalıyordu.

Ellen pencereden dışarı baktı ve o ihtişamlı ama karanlık melodiyi duydu. Tınısı bulutlara benziyordu. Tınısı okyanusa benziyordu. Tınısı korkunç, kudretli ve gerçek bir şeye doğru seyahat eden iki insana benziyordu. Tekrar önüne baktığında artık küçük kız onu izlemiyordu.

Ellen, Jean'e yazdığı kartpostalı bitirdi.

Philip çölde hayaletler gördüğünü söylüyor, Jean. Bu bazılarına delice gelecektir. Ama benim için... yeterli. Eğer Philip bir hayalet gördüyse neden sayıları daha fazla olmasın ki? Eğer sayıları ger-

çekten fazlaysa sen de kesinlikle onlardan birisin.
Anlıyor musun, Jean? Philip seni bana geri verdi.

Ellen yazdı. Philip çaldı. Ve dışarıdaki dünya önce geceye, sonra gündüze teslim oldu.

Uçak Johannesburg'a inene dek Ellen'ın korkusu geçmişti. Artık Philip'in toprağın altındaki akıl karıştırıcı ve karanlık dehlizlere dair anlattıklarından korkmuyordu.

Hazırdı.

Sınırı geçerek Bechuanaland Sömürgesi'ne girdikleri sırada Philip kendini iyi hissetmiyordu. Her yeri ağrıyordu. Otobüs koltuğundaki oturuş şeklini düzeltmek kadar basit bir şey bile inlemesi için yeterliydi. Teni bariz morluklarla ve çukurlarla kaplı olduğundan çoğu Afrikalı olan diğer yolcular ona dikkatle bakıyor, sonra da nazikçe gözlerini kaçırıyorlardı.

Bu iyiydi.

Ellen'a iğneleri yapma fırsatı veriyordu.

"Biliyorsun," dedi Ellen. "Kovulmamın nedeni sana bu ilaçları *vermemiş* olmamdı. Bir de şimdiki halime bak, onları çantadan ilk çıkaran ben oluyorum."

"Canım fena acıyor," dedi Philip.

"Şimdi geçer."

Philip kabanının altından pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu aşağı sıyırdı. Bu bile işkenceden farksızdı.

Ellen iğnesini yaptı.

İlaç etkisini hemen göstermedi ama Philip'in içten içe rahatlamasına ve Macy Mercy'de aldığı ilaçların gücünü bir kez daha anlamasına yetecek kadar hızlıydı. İkidir ilaç almadan bu kadar uzun süre dayanıyordu ve bunu tekrarlamak istemiyordu.

Fakat ellerindekiler sınırlıydı.

"Yürüyüş ne kadar sürecek?" diye sordu Ellen. Kaygılandığı ortadaydı.

"Otobüs bizi Walvis Bay'de bırakacak. Kıyı şeridinde. Oradan mı? Üç gün. Yiyeceğimizi ve suyumuzu Walvis'ten satın alacağız," dedi Philip.

"Biliyorsun," dedi Ellen, "bazen hâlâ duyar gibi oluyorum."

"Sesi," dedi Philip. Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Bu şekilde işliyor," dedi Philip doğrulurken. Artık kendini daha güçlü hissediyordu. "Onu stüdyoda duyduğumdan beri kulağımdan bir an bile silinmedi."

"Harika," dedi Ellen. "Yani hayatımı mahvettiğini mi söylüyorsun?"

Philip gülümsedi.

"Buraya gel," dedi.

Ellen ona yaslandı.

"Biraz daha yaklaş."

Yaklaştı.

Philip kulağını öptü.

"Bu güzel bir şarkı," diye fısıldadı Philip.

"Öyle mi? Pek çok konuda beni kandırmayı başardın, Philip Tonka, ama beni buna ikna edemezsin."

Philip koltuğunda arkasına yaslandı.

"Güzel bir şarkı çünkü müzisyenin hislerini eksiksiz yansıtıyor."

Ellen başını hayır anlamında salladı.

"Eğer müzisyenin hisleri böyleyse," dedi, "kaçığın tekiyle buluşmaya gidiyoruz demektir."

Philip başını iki yana salladı.

"Müzisyen madendeki adam değil," dedi. "Ondan çok daha yaşlı biri..."

Gece çöl dondurucuydu. Fakat bu defa Philip daha hazırlıklıydı. Ve yanında da bir kadın vardı. Birbirlerini ısıtıyorlardı.

Battaniyelerin, çantaların ve giysilerin altına gömülmüş vaziyette, Ellen'ın çölden gökyüzüne dek uzanırmış gibi görünen uçsuz bucaksız bir zifte benzettiği şeyin ancak toplu iğne başı kadar küçük bir kısmını aydınlatan ateşin başında uyuyorlardı.

Uyudular ve sesle uyandılar. Yine ıstırap içindeki Philip yanlarındaki kulaklıklara uzandı ve birini Ellen'a verdi. Kulaklarını tıkadılar ama ses güçlüydü; *beni içeri alın, BENİ İÇERİ ALIN* dercesine kapıya vuran parmak uçları gibiydi; yeri göğü sarsıyordu.

Tepelerinde sisle perdelenmiş, simsiyah, yıldızsız bir gökyüzü vardı. Başka sesler de duyuyorlardı. Sürtünme sesleri. Böcek sesleri. Ellen seslerin bazılarını botlarınkine benzetti. Askeri botlarınkine. Hayata döndürülen kadim askerlerin yavaş ve sarsak adımlarına.

Çölde yorucu bir yürüyüşle geçen ikinci günün gecesini, yirmili ya da otuzlu yıllarda buralarda bulunan madencilerin arkalarında bıraktığı binalardan birinde geçirdiler. Eğer o şekilde bölünmüş olsaydı iki yatak odalı bir ev olabilirdi. Fakat içinde tek bir duvar bulunmayan, o günlerde muhtemelen masalarla, evraklarla, hesap defterleriyle, en iyi elmas damarını tespit etmek için kullandıkları temizlik aletleriyle ve büyüteçlerle dolu depo gibi bir yerdi.

Artık yalnızca kumla doluydu.

Kum, pencerelerden dışarı taşıp yapının içiyle dışarıdaki çölü birbirine bağlayacak kadar yüksekti. Ellen ve Philip birlikte uyuyabilecekleri kadar geniş bir alanı düzleştirdikten sonra yere serdikleri battaniyenin üzerine yan yana yatıp gözlerini karanlık tavana diktiler. Ay ve yıldızlar dışarıyı çöle bir tür *beyazlık* hissi kazandırmaya yetecek kadar aydınlatıyorlardı. Sanki güneş ufkun ardında gözden kaybolunca kumun rengi değişiyor ve ay da daha solgun zerrecikleri açığa vuruyor gibiydi.

Bu bina, toynak izlerini takip ederek madene ulaştıkları sırada birliğin izlediği rotadan görülmüyordu. Ama Philip burayı biliyordu.

Polyphemos'un elinin parmakları misali yükselen beş

kumul, o gün Philip'in Ross'u yüzerken gördüğü yerde madenin girişini çevreliyordu.

Yarın başka bir şey mi göreceklerdi? Yoksa kendi suretinde mi görünecekti... kumun içinde terk edilmiş bir delik suretinde?

Uykuya dalmalarından hemen önce ses geri döndü.

Philip kusarken boynuzlarla toynakların asılı olduğu odadan madenin derinliklerindeki hücreye ulaşana dek takip ettiği koridorları anımsamaya çalıştı.

Danes oralarda bir yerlerde olmalıydı. Fakat yerlerini tespit etmek kolay olmayacaktı.

Philip sağa ve sola doğru devam eden koridorları ve aşağıda vermek zorunda kalacağı sayısız kararı düşünerek uykuya daldı.

Güneş doğduğunda Ellen'ı pencerelerden birinin kenarına getirdi ve uzaktaki beş kumula işaret etti.

Ve onlar eşyalarını toplayıp küçük binadan ayrılırlarken çöl adeta korkunç ve görülmez bir güçle kükredi.

Deliğin kenarına vardıklarında artık konuşmuyorlardı.

Kulakları tıkaçların, sargı bezlerinin, kulak koruyucuların ve başlıkların altında güvendeydi. Fakat Philip tüm bunların onları yalnızca bir raddeye kadar koruyacağını biliyordu.

Ellen'ın suratı sarılıp sarmalanmış haliyle Philip'in gözüne çok ufak tefek göründü.

Madenin girişi bir kulak deliğine benziyordu. Çöl, diye düşündü Philip, geldiğimizi duymuş olmalı.

Ve daha önce tam da aynı noktada durmuş olmasına rağmen gözlerinin önündeki manzaraya en az Ellen kadar yabancıydı.

El fenerlerinin ışığında birliğinin geri kalanının, dipteki bedeninin sürüklenerek götürüldüğünü görüp görmediğini merak etti.

Philip deliğin derinliğinin beş metre kadar olduğunu tahmin etti.

Aşağı inmenin daha iyi bir yolu vardı. Ellen çoktan çelik basamakları sert toprakla bütünleşmiş merdivenden inmeye koyulmuştu. Basamaklardan bazıları paslıydı ve merdivenden inme sırası kendisine geldiğinde Philip madenciler için çalacakları şarkıları tartışan, gitarlarını sırtlarına asmış, kırmızılar içinde iki İngiliz müzisyen hayal etti.

Dibe vardıklarında el fenerlerinin ışığı karanlığı yardı ve Philip girişin, kemerli geçidin tepesinde labirentin başlangıç noktasını gösteren kırmızı bir üçgen gördü.

Rengi solmuş kırmızı kumaşa beyaz iplikle işlenmiş harflere işaret etti.

KEÇİ

Bunun bir flama olduğu çok açıktı. Bir çocuğun en sevdiği takımın maskotuyla süslenmiş bir flama.

Ellen'a kalırsa tüm bunlar kimsenin inanmaması gereken bir efsanenin gerçekliğini kanıtlamak istercesine iplik iplik dokunan akıl almaz bir hikâyenin, arkadaşının gördüğü bir rüyanın gerçeğe dönüştüğünü izlemeye benziyordu.

Kemerin altından geçip madene girdiler.

Philip bir yol, bir patika arıyordu. Hatta belki de altı aydan uzun zaman önce sürüklenen bedeninin bıraktığı yılankavi izi. Ama hiçbirinden eser yoktu. Ayaklarının altındaki toprak, sanki o kaçık herif geleceklerini biliyormuş gibi süpürülmüşe benziyordu.

Yeni bir dehlize ulaştılar ve sola döndüler. Derine inme hissi var olduğu sürece gelişigüzel kararlar vereceklerdi. Başka bir dehliz daha. Yine sola. Sonra sağa. Zemin eğim kazanıyordu. Philip bir hücre kapısı ya da Danes'i bulma umuduyla gözlerini duvarlardan ayırmıyordu.

Bir süredir burada birilerinin bulunduğuna dair hiçbir delil yoktu. Sanki Philip'in yaralanmasının üzerinden geçen altı ay içinde adam pisliğini temizlemiş, her şeyi yanına almış ve ortadan kaybolmuş gibiydi.

Ses dışında her şeyi.

Kulaklarını koruyan tıkaçlara ve kafasına taktığı başlığa rağmen Ellen çoktan iki kez kusmuştu. Ses Philip'in anımsadığı, hissettiği ama hayal meyal duyduğu dalgalar halinde geliyordu.

Artık sesten korkmuyordu.

Tekrar sağa. Sonra sola. Hücre yoktu. Kapı yoktu. Danes yoktu.

Ama ses varlığını sürdürüyordu.

Dört saat boyunca ilerledikten sonra yemek için durdular. Karanlığın içinde çömelmiş vaziyette kuru meyve ve ekmek paketlerini aralarında değiş tokuş ederken ve mataralarından sularını yudumlarken tek kelime etmediler. Philip başlığını çıkardı. Ellen ona yapmamasını işaret etti. Sonradan üzülmektense baştan tedbirli olmakta fayda vardı. Burada sağır olmak, sağır olmamaktan daha iyiydi.

Ama Philip artık sesten korkmuyordu.

Bir saat daha ilerlediler ve ardından Ellen, Philip'e ilaçlarım verdi. İğneler zayıf ışıkta incecik parmaklara benziyordu. Bu Ellen'a, Macy Mercy'deki ünitelerin kapılarından defalarca kovduğu ölümün parmaklarını anımsattı.

Tekrar kalktılar ve yollarına devam ettiler.

Deliğe gireli sekiz saat olmuştu. Philip kapı kolu olmayan kapalı kapının kıymıklar içinde kalmış ahşabına işaret etti ve Ellen, Philip'in adamın kostümünü bulduğu odanın bu kapının ardında olduğunu anladı. Boynuzlar ve toynaklar. Kırmızı bando ceketi ve pantolonu. Ama içeri girdikleri zaman her şeyin yerinde yeller estiğini gördüler.

Philip telaşlı adımlarla küçük odayı boylu boyunca geçti ve ikinci kapıdan geçti. Ellen, Philip'in hücredeki askeri orada bulduğunu biliyordu. Ona yetiştiğinde Philip çoktan parmaklıklı pencerenin önünde durmuş, fenerini içeri tutuyordu.

Ellen hücredeki bir deri bir kemik cesedi gördüğünde nefesini tuttu. Belki de çığlık atmıştı.

Philip ışığım koridorun aşağısına çevirdi. Sonra koşmaya başladı. Başka hücreler arıyordu. Başka kapılar.

Eğer bu esir yok sayıldıysa, ölüme terk edildiyse... diğerleri neden farklı olsundu ki?

Philip sert toprak yığınıyla son bulan çıkmaza ulaşınca döndü ve Ellen'ı Detroit sokaklarını, otomobilleri ve arkadaşlarının yüzlerini gördüğü dehlizlere yönlendirdi. Bu kez mekânın gerçek halini görüyordu. Şimdiyi görüyordu.

Ama Ellen kızı Jean'i görüyordu.

Tek başına yürüdüğünü hisseden Philip arkasına dönünce Ellen'ı koridorun orta yerine çömelmiş halde buldu. Kadının parmakları adeta önündeki havayı okşuyordu.

"Ellen!"

Ellen başını kaldırıp bakmadı. Philip onun yanına ulaştığındaysa kadının gözlerinde geçit vermez bir mesafe gördü.

Philip bekledi.

Kadını gülerken, havayı kucaklarken, ağlarken, üzgün olduğunu söylerken izledi. Yalnızca başlığım çıkarmaya kalkıştığında ona dokundu ve kulaklığını çıkarmasına mani oldu.

Ellen bakışlarını kaldırıp ona baktığında Philip'in tek gördüğü öfkeydi.

Kadının bileğini yakaladı. Hafifçe çekiştirdi.

"Buradan," dedi.

Bir anlığına Ellen'ın onu öldürmeye muktedir olup olmadığını merak etti. Sonsuza dek burada Jean'le kalmak adına ona zarar verip vermeyeceğini.

Ama anlayış pırıltısı geri döndü ve Ellen tekrar ayağa kalktı. Arkasını dönüp az önce Jean'in durduğu yere baktı ve başını iki yana salladı.

Kız gitmiş miydi? Yoksa Ellen, Jean'e anneciğinin yanında kalamayacağını mı söylüyordu?

Philip sormadı.

Koridor boyunca ilk yürümeye başlayan Ellen oldu. Phi-

lip onu takip etti. Sağa döndüler, sola döndüler. Her nasılsa Philip'in önceki sefer kaçınmayı başardığı çıkmazlara girdiler. Ellen sık sık biriyle konuşmak için duruyordu. Bir keresinde gözlerinde korku dolu bir ifadeyle Philip'in koluna sarıldı. Gördüğü şeyden saklanmak için Philip'i de kendisiyle birlikte duvara yasladı.

Philip'in hiçbir şey gördüğü yoktu. Bağışıklık kazanmıştı. Yalnızca ahşap basamakların başına vardıklarında kendini tam olarak ilk seferki gibi hissetti.

O yalnızca bir adam, dedi kendi kendine. İhtiyarlamış gözlerini, kırışıklıklarını, tozu anımsadı. Adamın II. Dünya Savaşı kostümü içinde ne denli kırılgan göründüğünü hatırladı. Öylesine silik görünüyordu ki Philip adamın ölü olduğuna inanmıştı.

Yalnızca bir adamdı. Evet. Aşağıda yalnızca bir adam vardı. Sorgulanabilir bir adam. Mağlup edilebilir bir adam.

Basamakları indiler ve Philip'in "Ölüm Dehlizi" dediği yere vardılar. Philip'in başka dönemlere ait düzinelerce askeri gördüğü yer burasıydı. Bir defada bütün savaşları gördüğü yer. Tarihin Ferris çarkının adeta yerinden çıktığı ve bütün yolcularını etrafa saçtığı yer.

Hayaletler.

Hepsi hâlâ buradaydı.

Öyle ki Ellen onlara *dokunabilirdi*. Dokundu.

Kırmızı piyanoyu gizleyen kapı altı metreden daha uzakta değildi. Philip'in bedeninin başkalaşım geçirdiği, zihninin değiştiği, yeni hayatının başladığı yer burasıydı. Ama yine de Ellen'ın geçmiş dönemlere ait askerleri incelemesini bekledi. Bunlar mazide kalmış çağlara ait çürümeyen, buraya ait olmayan, silahları etkisiz hale getirmeye, döngülerin örüntülerini bozmaya ve bir süreliğine dahi olsa Jean'i ona

geri vermeye yetecek kadar güçlü bir ses tarafından hayata döndürülmüş imkânsız adamlardı.

Ellen tekrar ayağa kalktığında Philip kapıya bakıyordu. Ahşapla arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Avucunu ahşaba dayadı ve itti.

Kapı kolaylıkla açıldı.

Piyanoyu görmeye hazırlıklı olan Philip, piyanonun başında bir adamın oturduğunu görmeye hazırlıklı değildi.

Adamın sırtı ziyaretçilerine dönüktü. Çalmaya hazır vaziyette ellerini havaya kaldırmıştı.

Ellen'ın vücudunun da paramparça olacağını, Lovejoy'un çölde bulduğu yassılaşmış cesetten farkının kalmayacağını öngören Philip, *DUR!* diye bağırmak için ağzını açtı ama artık çok geçti.

Kırmızılı adamın parmakları çoktan tuşlara, notalara...

...sese doğru inmeye başlamıştı.

60

Fakat parmakları tuşların hemen üzerinde durdu ve Mackinac Adası'ndaki hayaletli evin tabutların içinde doğrulan vampirleri gibi sarsıldılar.

Philip beyhude bir çabayla Ellen'ı korumak için kolunu uzatmış halde öylece kalakalmıştı.

Baktıkça oturağın üzerindeki adam netleşiyordu.

Vücudu kuruyup kalmıştı. Kafasında bir peruk vardı. Kırmızı ceketiyle pantolonu çuval misali üstünden sarkıyordu.

Philip odaya girdi.

Büyük davul ve keçi, piyanonun dayalı olduğu duvara asılıydı. Mikrofonlar eskisi gibi yerleştirilmiş, hepsi duvar piyanosunun içindeki tahta çekiçlere çevrilmişti. Philip daha adamın yanına varmamıştı ki kımıldamadan öylece duran çelik metronomdaki yansımasında adamın mumyalanmışa benzeyen suratını, boş göz yuvalarını, kurumuş dudaklarını gördü. Philip o şeyin omuzlarının üzerinden eğildi ve havada öylece asılı kalmış on parmak iskeletine baktı.

Bunun diğer İngiliz müzisyen olduğunu biliyordu. Bir zamanlar, buradaki adamın arkadaşıydı.

Ellen, Philip'in arkasından yanaştı ve kapı ikisinin de ardından yavaşça kapandı.

Sonra bir çatırtı duydular. Ardından bir ses. Philip'in adı gibi bildiği bir efekt.

Kontrol odası mikrofonunun başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan statiği.

"Sen," dedi adam. "Seni kıyıya dek sürükledim. İkaz niyetine. Artık başkasını göndermeyin."

Kırmızı piyanonun dokuz metre kadar solunda cam bir duvar ve camın ardında da kostümlü bir adam vardı. Sahte toynaklar mikserin üzerinde duruyordu. Boynuzlar öylesine büyüktü ki neredeyse tavana değeceklerdi.

Üniformasının kırmızısı arkasında dönüp duran gümüş rengiyle tezat oluşturuyordu.

Philip daha önce hiç bu kadar bandı bir arada görmemişti; aynı anda dönen yüz, belki de iki yüz bant. Bir sesi sonsuza dek beslemeye kadir, dönüp duran bir duvar.

Adamın teke sakalı bel hizasında birleştirdiği parmak uçlarına dek uzanıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Neredeler?" diye sordu Philip.

Adam parmaklarından birini dudaklarına götürdü. Tırnakları beş santim uzunluğundaydı, kirliydi, keskindi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. Piyanoya işaret ediyordu.

"Neredeler?"

Adamın gözleri, görünmeyen bir ateşin yansımasına benzer bir alevle harlandı.

"Senin için ne olduğunu merak ediyorum," dedi. "Orada, odada ne *gördüğünü* merak ediyorum."

Philip kırmızı piyanoya baktı. Sonra bakışlarını Ellen'a çevirdi.

"Bir piyano," dedi Ellen'a. Ama bunu soru sorarcasına söylemişti.

Ellen başını iki yana salladı. *Hayır, ben piyano falan görmüyorum, Philip.*

"Bir piyano!" diye bağırdı camın ardındaki adam. "Harika! *Senin* için Yaradılış bir piyanoyla başlamış. Sevgili arka-

daşımın kemiklerini elinde bir fırçayla boş bir tuvalin önüne yerleştirdiğimi söylesem bana inanır mısın?"

"Neredeler?" diye sordu Philip tekrar. Sinirlenmeye başlıyordu.

"Kazmaya devam edersen ne bulacağını asla bilemezsin," dedi adam. Bu defa sesi çatlaktı, hiçbir arızalı ekipmanın yol açamayacağı derinlikte bir statikle yüklüydü. "Biliyorsun, Amerika'nın kurucularının çoğu deistti. Tanrı'yı evreni yaratıp ardından insanların işlerine burun sokmak yerine kendi kabuğuna çekilen bir güç olarak görüyorlardı." Philip boş gözlerle kırmızı boyaya baktı. Tek ve hoş bir dalganın enstrümanı yıkadığını gördü. "Ama acaba durup da kendine onun nereye... *gittiğini* soran oldu mu?"

Mumyalanmış İngiliz, tek bir soluk kadar kısa bir süreliğine bir şövalenin önünde oturur gibi göründü. Sonra neredeyse yine aynı hızda kırmızı oturak geri döndü.

"Yaradılış'ı keşfettim," dedi adam. "Yıkıcı bir gücün kumla dolu oyun havuzuna gömülüydü. Kim bilir, belki de yalnızca dünyanın ilk insanının kafatasında kalan dişlerin arasından geçen rüzgârın sesidir." Bir an için kıkırdadı. Sonra, "Benim için çal," dedi.

Metronomdaki yansımasından Philip, Ellen'ın başını hayır anlamında salladığını görebiliyordu. Hayır, onun için çalma. Hayır, ona cevap verme. Hayır, buradan çıkıp gitmeliyiz. DERHAL buradan çekip gitmeliyiz.

"Philip," dedi Ellen. Ve Philip kadının başlığını çıkardığını gördü. "Artık buradan–"

"Benim için çal," diye tekrarladı adam. "Merak ediyorum." Gülümsedi ve yanaklarından toz kalktı. "Şu koşullar altında odaya giren biri ancak ve ancak bir müzisyense piyanonun tuşlarına basar. Müzisyensin, öyle değil mi?"

Philip yanıt vermedi.

"Öyle değil mi?!"

Ses çarpılıp piyanonun duyarlı tellerini titretirken Ellen irkildi.

"Arkadaşlarım nerede?" Fakat bu defa Philip'in sesi daha zayıftı.

Kendi eğri büğrü yüz hatlarının, sanki mikserin başındaki adamın yanında bir canavar oturuyormuş gibi camdan yansıdığını gördü.

"Beraber çalışmalıyız," dedi adam, "yoksa yaptıklarımızın bir anlamı olmaz. Gördüğün şeyin bir piyano olmasını muhteşem buluyorum. Bir şeyler görüyor olmamız bile büyüleyici. Zihnimizin bize oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum, asker. Kaynağı olmayan bir sesi kavrayamadığımız için ona bir kaynak uydurmaya çalışma nedenimizi. Kaynağı olmayan bir sesin peşine düşmenin verdiği beyhudelik hissinden kurtulmak için seçtiğimiz yolları. Şimdi benim için bir şarkı çal. Hangisini istersen. Ben de sana arkadaşlarına ne olduğunu söyleyeyim."

"Nerede..."

"Kendiminki dışında müzik dinlemeyeli ne kadar zaman olduğunu biliyor musun? Boş bir tuvale çarpan at kılından bir fırçanın sesiyle yapılmış bir şarkıyı milyonlarca kez duymanın insan zihnine neler yapabileceğini biliyor musun? Benim için Yaradılış orada başladı. Çocukken resim yapardım. Sense çocukken piyano çalardın. Benim için çal, müzisyen asker. Ben de sana istediğini vereyim."

"Şarkı seni ezip geçer."

Adam güldü. "Buraya epey güçlü bir oda inşa ettim. En iyisini yapmak için fazlasıyla zamanım vardı."

Philip piyanoya yaklaştı. Oturağın üzerindeki iskelet hafifçe kamburlaştığından Philip iskeleti yerinde tutan ipleri görebiliyordu.

"Yaradılış'ın Yıkım'dan daha büyük olduğunu biliyor muydun? Basit bir hesap." Adam hızlı konuşuyordu. "Bunu anlamanın ne kadar sürdüğünü merak ediyorum. Hatta şu anda bile anlıyor musun diye merak ediyorum."

Philip oturağa oturdu. Ölü İngiliz'le omuz omzaydı.

Eğer çalarsa adam ona Danes'in yerini söyleyecek miydi? Eğer çalarsa... hayatta kalmayı becerebilecek miydi?

Metronomda Ellen'ın yansımasını gördü.

Camın ardındaki adamın arkasında bant duvarı dönüp duruyordu.

Adam toynaklı ayağını mikserden indirdi. Işıl ışıl parlayan gözlerle öne doğru eğildi.

Philip metronomda Ellen'ın elinin çantasının içinde gözden kaybolduğunu gördü.

"Lovejoy," dedi Philip tuşları süzerken. "Onu tanıyordun."

"Pek yakından değil," dedi adam. "Ama hatırladığım yüzlerden biriydi. Onu burada görmenin beni şaşırtmadığını söylemeliyim. II. Dünya Savaşı sırasında karşılaşmıştık. Londra'daki bir barda. Buradan ayrılıp vatanıma döndüğüm ilk ve son seferdi. Şu anda kullandığım teçhizatı almak için gitmiştim. Burada gün yüzüne çıkardığım şeyden bahsettiğim tek kişiydi. Keşfimi paylaştığım yalnız asker." Piyanoya işaret etti. Onun için bir tuvalden ibaretti. Sırtını ahşap kapıya veren Ellen kendine iğne yapıyordu. "O zamanlar pişman olmuştum ama aklımdakini yapmak konusunda ne kadar ciddi olduğumu nereden bilebilirdim ki? Kim aklındakini yapana dek yapmak üzere olduğunu söylediği şey konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilebilir?" Nazikçe kontrol odası mikrofonunun başlığına vurdu. "Felsefe teknolojiyle aynı hızda gelişmez. Bir adamın, babasının kırk yılda anladığı şeyi anlaması kırk yıl sürer.

Daha da kötüsü, babasının keşfettiği gerçeklere ayak diremesidir. Onları kendi kendine öğrenene dek. Bu sırada teknoloji beklemez. Bir adamın tek yapması gereken, babasının teknoloji yapbozuna bir parça daha ekleyerek makineleri, silahları, yöntemleri güçlendirmektir. En nihayetinde mağara adamlarınınkiyle aynı düşünce yapısına sahip ama on milyar hünersiz beyin tarafından geliştirilmiş silahlarla donatılmış bir ordun olur. Görüyor musun? Yaptığım şeyde haklıyım. Geriye püskürtüyorum. Savaşın panzehirini buldum. Tarihin. Toplum olarak tekrarladığımız hataların ve asla kendi başımıza almadığımız derslerin." Güldü. Kahkahası sağanaktı. "Lovejoy'a bulduğum şeyden bahsettim. Burada yaşayan şeyden ve onu muhafaza etmek için yaptıklarımdan bahsettim. İkimiz de sarhoştuk. Zil zurna sarhoştuk. Beni konuşmaya teşvik eden de bu oldu. Fikrim. Bu." Tekrar parmağıyla işaret etti. Metronomda Ellen ikinci iğnesini yapıyordu. "Onun da kendine ait tuhaf fikirleri vardı. Benimkilerden daha dehşet verici olduklarını bile söyleyebilirim. Muhtemelen konuşmaya devam etmemizin nedeni de buydu. İki çatlak asker. Ona bir yadigâr, bir pazubant bıraktım. Sloganımızı." Gözlerinde yaşlar vardı. Ellen sırtını ahşap duvara vererek olduğu yerde çömeliyordu. Üçüncü iğnesini yapıyordu. "*En Güzel Beyin Doludur Fikirle,*" dedi. "Çok yerinde bir ifade! Ertesi sabah pazubandımı kaybettiğimi sandım." Anlattığı hatıra sanki çamurdan yapılmış gibi duraksadı. "Ne çalacağına karar verdin mi? Bence Bach muhteşem olur. Ama 'Üç Kör Fare' de kâfi."

Ellen artık metronomdan görünmüyordu. Philip, Doktor Szands'in öfke patlaması sırasında hissettiklerine benzer hislerle kadının yere çöktüğünü anladı.

Duvara asılı davulun üstündeki keçi resmine baktı. Ya-

kından bakıldığında davul farklı görünüyordu; bir şişenin boğazına takılıp kalmış bir mantarı andırıyordu.

Sanki arkasında daha geniş bir boşluk varmış gibi.

"Asıl ihtiyacın olan," dedi, "pes davulun içine bir battaniye koymak."

Ayağa kalktı. Adam davulu görüyor muydu? Ya Ellen?

Philip davulu yerinden oynatmayı, mantarı çekip çıkarmayı denedi.

"Otur."

Ama arkasında ne vardı?

"Sesin plastikliğini azaltır, ses daha tok çıkar."

"OTUR!"

Philip ahşabı döven toynakların sesini duydu. Sonra metronomda sarkaç misali salınan bembeyaz bir sakal, ihtiyarlamakta olan bir suratın içinde kaybolup gitmiş sulu gözler ve kırmızı belirdi.

Omzunda zayıf ama güçlü bir el hissetti ve gamlar çalınıp alıştırmalar bittikten sonra Philip içindeki o yeri, evrenin kalbini ararken, o sihirli yaratım anında, Philip'in özgür olduğu yegâne anda annesinin onu almaya gelişini anımsadı.

Adam davulu kavradığı gibi davul duvarda asılı bir tabloya dönüştü. Sonra tekrar davul oldu.

Adam yakından daha yaşlı görünüyordu. Hayalet taklidi yaptığı zamandan bile daha ölü.

Philip piyanoya baktığı anda yaşlı adamın suratındaki ifade değişti. Sanki nihayet yanlış odada olduğunu, sesin kaynağına haddinden fazla yaklaştığını anlamış gibiydi.

Yaradılış. Gün yüzüne çıkış.

Adam oradan ayrılmak için hızla kendi etrafında döndü. Philip adamı bileğinden yakaladı.

Yeni kazandığı gücüyle, ilaçların ona verdiği güçle adama sımsıkı yapıştı.

Sonra hâlâ ayakta durmakta olan, adamın bileğini bir an olsun bırakmayan Philip kendi şarkısını çaldı.

Tek elle.

"Burada Ol."

Ellen'ın inlediğini duydu. Şiddetli ses dalgasını hissetti.

Ama gözlerini yummadı.

Bunun yerine adamın bira kutusu gibi ezilmesine şahit oldu; her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki rüzgâra kapılmış ya da dönüp duran devasa bir çarkın altında kalmış gibi görünüyordu.

Ellen odanın öteki tarafındaydı.

Philip kadının yanına gitti. Ellen davula işaret ediyordu.

"Bir şey... saklıyor..." dedi.

Ama Philip zaten bunun farkındaydı.

Piyanonun yanına döndü, oturağa çıktı ve davulu duvardan çekip çıkardı.

Ardında bir tünel vardı. Ve tünelden sesler geliyordu. Doğal yankının eşlik ettiği, çaldığı şarkıyı tanıyan erkeklerin Philip'in adını haykıran sesleri.

61

Harikalar Diyarı kapılarını kapatmıştı. Artık Danes'in şehir merkezinden uzakta yeni bir stüdyosu vardı. Aslında eskiden ofis olarak kullanılan bir odadan ibaretti ama artık Duane'in davuluna, Larry'nin amfisine ve Ross'un mavi gitarına ev sahipliği yapıyordu. Philip'in piyanosu karşıdaki duvarın dibinde duruyordu. Böylece çalmak için piyanoya doğru yürüdüğü sırada diğerlerinin yanından geçiyordu. Detroit'te kimse bu yerin varlığından haberdar değildi. Danes elemanları buraya gelirken ve ön kapıdan girerken daima omuzlarının üstünden etrafı kolaçan ediyorlardı ve kendilerine daima aynı soruları soruyorlardı. Birleşik Devletler hükümetinin bizi bulacağı gün bugün mü? Bizi hiçbir enstrümanın olmadığı alelade odalara tıkacakları gün bugün mü?

Bizi pes edene kadar sorgulayacakları gün bugün mü?

Philip, Stein ve Greer'la irtibatı kesmemişti ama bunu bile gizli kapaklı yapıyorlardı. Şehirden uzaktaki ankesörlü telefonları kullanıyorlar, konuşmalarını kısa kesiyorlardı. Ve artık bu kadarı bile onlara gerekli gelmiyordu.

Lovejoy ölü bulunan tek kişiydi. Ama ezilmemişti. Larry çölün altındaki havasız, sıkış tepiş bir hücrede tutulan herhangi bir esir kadar doğal yollardan öldüğünü söylemişti. Kırmızı pazubandını artık Philip takıyordu. Deli Sarışın'la paylaştığı anları hatırlamak için değil, ona Yol'un sağındaki

ve solundaki gölgelerin içinde varlığını sürdüren korkunç şeyleri anımsatsın diye.

"Hangi notadan?" diye sordu Ross fısıldayarak. Oysa çalacağı nota amfiden duyulacaktı. Bu günlerde sessiz olmayı istememek güçtü.

Ama yine de seslerini yükselttiklerinde çok kıymetli, büyülü anlar yaşıyorlardı.

Ellen kapının yanında dikiliyordu. Bu günlerde hep kaygılı görünüyordu ama Philip kadının bu halinin ilaçlardan kaynaklandığını biliyordu. Philip geriye ne kadar kaldığını söyleyip durmaktan vazgeçmesini istemişti ondan. Mustarip olduğu yaraların acısıyla yüzleşmek zorunda kalacağı gün gittikçe yaklaşıyordu. Ama o gün gelip çattığında onunla ilgilenecek bir sevgilisi, bir arkadaşı, bir hemşiresi olacaktı.

"F," dedi boynundan sarkan tuşa dokunarak. *En Güzel Beyin Doludur Fikirle*'nin F'si. *FACE*'in F'si. Bir nimoniğin sonu, diğerinin başlangıcı.

Davul çalacak olmasına rağmen, "Pekâlâ," diye fısıldadı Duane. "Hazır mıyız?"

"Hazırım," dedi Larry.

"Aynen," dedi Ross.

"Evet," dedi Philip.

Koyu teni neredeyse gölgelerin arasına kaynayacakmış gibi görünen Duane bagetlerini birbirine vururken hayalete benziyordu.

Danes sessiz olmalıydı. Danes göze batmamaya çalışmalıydı. Dikkatleri üzerlerine çekmemeli, kimseye polisi arayacak bir neden vermemeli, Hilton Sokağı'ndaki boş olduğu sanılan ofisten gelen gürültüleri kimse merak etmemeliydi.

Ama bugün Yol gürültülü bir şeylere çıkmıştı.

O halde bugün... gürültü yapacaklardı.

"Bir, iki, üç, dört..."

~ve ışıklar söner~